

ERL

STENLY

GARDNHER

ĐÔI

TẤT

NHUNG

1/16

ĐÔI TẮT NHUNG

Tác giả: **Erle Stanley Gardner**

Dịch giả: **Vũ Ngọc Minh**

Nhà xuất bản: **NXB Văn Học**

Năm xuất bản: **2006**

Số trang: **311**

Thể loại: **Trinh thám**

Đánh máy: **Hoa Quân Tử**

Soát lỗi và làm ebook: **Heoconmtv**

Ngày hoàn thành: **17-04-2016**

Nếu có điều kiện hãy mua sách để ủng hộ tác giả và nhà xuất bản nhé!

Một

Mặt trời mùa thu vẫn sưởi ấm qua làn kính cửa sổ.

Perry Mason ngồi sau chiếc bàn làm việc rộng lớn với dáng vẻ tập trung bất động của một kỳ thủ cờ vua, cúi xuống bàn ngắm nghĩ một nước cờ đặc biệt phức tạp. Trông ông có cái gì đó của một nhà trí thức và đồng thời của võ sĩ quyền Anh hạng nặng, với sự kiên nhẫn không mệt mỏi di động trên vũ đài, để buộc đối thủ phải ở vào thế bất lợi và chớp nhoáng hạ đo ván bằng một cú đánh cực mạnh.

Căn phòng đầy những quyển sách có bìa bọc da, dựng trên các giá sách. Trong góc là chiếc két sắt lớn. Ngoài ra, ở đây còn có hai chiếc ghế bành dành cho khách và chiếc ghế quay tiện nghi, và chính Perry Mason đang ngồi trong đó. Tất cả toát lên sự đơn giản và chức năng nghiêm ngặt, hết như căn phòng bắt chước những đặc tính cá nhân của ông chủ mình.

Hai cánh cửa mở ra, và cô thư ký của Mason - Della bước vào phòng. Cô cẩn thận khép chúng lại.

- Có một phụ nữ đang đòi gặp ông, sếp, - cô nói. - Nói rằng cô ta tên là Eva Griffin.

Perry Mason nhìn Della bằng ánh mắt bình thản.

- Thế cô cho là tên cô ta không phải như vậy à?

Cô thư ký lắc đầu.

- Sếp, trông cô ta có cái gì đó rất đáng ngờ. Tôi đã xem qua tất cả Griffin trong quyển danh bạ điện thoại. Không có một ai như địa chỉ mà cô ta báo. Tôi tìm cả trong sổ địa chỉ, và kết quả vẫn như vậy. Ở đó có ghi rất nhiều Griffin khác nhau, nhưng chẳng hề có một Eva Griffin nào cả.

- Địa chỉ nào vậy? - Mason hỏi.

- Grove Street, 2271.

Ông ghi dữ liệu lên mẫu giấy.

- Cho cô ta vào, Della, - ông nói.

- Vâng, - Della Street trả lời. - Tôi chỉ muốn báo trước, để ông cẩn thận với cô ta hơn thôi, sếp. Trông cô ta có cái gì đấy rất khó chịu và nguy hiểm.

Della Street có thân hình gọn gàng và ánh mắt cương trực. Với tuổi 27 của mình, cô là một trong những người phụ nữ thường nhìn đời bằng cặp mắt nhanh nhẹn và không cho phép bất kỳ ai lừa dối bằng dáng vẻ bề ngoài. Cô đứng cạnh cửa, điềm tĩnh nhìn Perry Mason, nhưng không hề khoan nhượng.

- Tôi cho là, - cô cương quyết nói, - trước khi nhận vụ này, ông nên kiểm tra xem cô ta là người như thế nào thì hơn.

- Hừ, linh tính? - Perry Mason hỏi.

- Cứ cho là linh tính cũng được, - cô mỉm cười trả lời.

Perry Mason gật đầu. Nét mặt ông không thay đổi, chỉ có cái nhìn trở nên chăm chú hơn.

- Thôi được, cho cô ta vào đi, Della, tự tôi sẽ nói chuyện với cô ta.

Della khép cửa sau lưng mình, nhưng chỉ sau vài giây lại mở nó ra, và người khách bước vào phòng. Cô ta di chuyển với dáng vẻ tự tin không tả nổi. Cô có thể 30 tuổi hoặc gần đến thế. Ăn mặc trau chuốt và rõ ràng là biết chăm chút mình. Trước khi nhìn người đàn ông ngồi sau bàn, cô liếc thoáng qua căn phòng.

- Xin mời cô ngồi, - Perry Mason đề nghị.

Chỉ đến bây giờ cô khách mới nhìn đến chủ nhân căn phòng, và trên mặt thoáng qua một nét gì đó giống như sự tức giận. Cô ta, có lẽ, đã quen với việc tất cả đàn ông phải đứng dậy, khi mình bước vào phòng, và nói chung cư xử thật lịch thiệp phù hợp với giới tính và địa vị xã hội của cô. Trong một khoảng khắc có cảm giác như cô muốn quay người và bỏ đi, nhưng rồi cuộc lại bước tới và ngồi vào chiếc ghế bành phía bên kia bàn. Cô ngược mắt nhìn Mason.

- Tôi đang nghe cô nói đây, - ông nói.

- Ông là ngài Mason? Luật sư Perry Mason?

- Cô hoàn toàn đúng, chính tôi.

Cặp mắt xanh mà cô dùng để nghiên cứu ông một cách không tin tưởng lắm bỗng nhiên mở rộng ra, tựa như dưới ảnh hưởng của sự cố gắng tinh thần cố ý. Điều này mang lại cho khuôn mặt cô dáng vẻ ngây thơ con trẻ. - Tôi có điều rắc rối, - cô gái nói. Perry Mason chỉ khẽ gật đầu - những lời thú nhận kiểu này đối với ông thật bình thường. Vì cô gái im lặng, ông giải thích:

- Mọi người, theo thường lệ, chỉ tới chỗ tôi khi họ gặp phải rắc rối.

- Khó có thể nói, là ông đã làm cho câu chuyện của tôi trở nên dễ dàng hơn, - cô gái bỗng nhiên nói. - Đa số các luật sư mà tôi đã tư vấn...

Cô đột nhiên im bặt. Perry Mason tặng cô một nụ cười nhã nhặn. Ông từ từ đứng dậy khỏi ghế, đặt hai tay lên cạnh bàn và bằng cả trọng lượng tỳ lên chúng, hơi nhích về phía cô.

- Vâng, tôi biết, - ông nói. — Đa số những luật sư mà cô đã xin ý kiến có văn phòng sang trọng và hàng tá trợ lý lảng xảng chạy đi chạy lại. Cô trả cho họ cả đồng tiền và chẳng thu được kết quả gì. Họ kính cẩn cúi chào và kéo giày lệt xệt khi cô vào phòng, và đòi số tiền đặt cọc lớn. Nhưng, khi cô gặp phải những rắc rối thực sự, cô không đủ lòng dũng cảm tới tham khảo ý kiến họ.

Cặp mắt mở to của cô gái hơi nheo lại. Luật sư và người khách chăm chú nghiên cứu nhau bằng ánh mắt mấy giây liền, sau đó cô gái đưa mắt nhìn xuống.

Perry Mason tiếp tục chậm rãi và rõ ràng từng từ một, nhưng không cao giọng:

- Tôi hoàn toàn khác. Tôi có khách hàng, bởi tôi đấu tranh vì họ, bởi tôi đấu tranh vì quyền lợi của họ. Chưa bao giờ lại có người đến gặp tôi với lời đề nghị thành lập một hội nào đó, và tôi cũng chưa bao giờ chứng thực di chúc. Tôi không biết, trong suốt cả cuộc đời mình đã lập tới một chục hợp đồng hay chưa, và có thể trình một bản kháng nghị về cầm cố hay không. Người ta đến chỗ tôi không phải vì họ thích cái mũi của tôi, và cũng không

phải do quen biết tôi ở câu lạc bộ. Họ đến, bởi vì cần những sự giúp đỡ, mà chỉ có tôi mới có thể giúp họ được.

Cô gái ngẩng lên nhìn ông.

- Thực ra, ông có thể giúp kiểu gì, ngài Mason? — Cô hỏi.

Ông trả lời từng câu nhát gừng:

- Tôi có thể đấu tranh.

Cô gái gật đầu lia lịa.

- Đó chính là cái mà tôi đang cần.

Perry Mason lại ngồi xuống chiếc ghế bành quay và châm thuốc. Tình hình đã dịu xuống, hết như sự va chạm của hai tính cách cá nhân đã gây ra cơn giông tố, làm không khí trở nên trong lành.

- Hừ, — luật sư nói. — Chúng ta mất quá nhiều thời gian cho bước khởi đầu rồi đấy. Có thể, cuối cùng thì cô cũng đã có thể nói cho tôi biết, cô muốn gì ở tôi. Trước hết xin hãy nói, cô là ai và theo lời chỉ dẫn của ai mà lại đến chỗ tôi. Có lẽ, cô sẽ dễ dàng hơn bắt đầu từ chuyện này

- Tôi đã có chồng, - cô gái bắt đầu kể mục đích chuyến thăm. Cô nói rất nhanh, dường như đang kể lại một bài học thuộc lòng. - Tôi tên là Eva Griffin, và sống tại nhà số 2271 phố Grove Street. Tôi gặp phải điều rắc rối, mà không thể nhờ bất kỳ ai trong số những luật sư trước đây của mình giải quyết. Một cô bạn đã nói với tôi về ông, nhưng cô ấy lại yêu cầu giữ kín tên mình. Cô ấy nói rằng ông là một cái gì đấy lớn hơn nhiều, so với đơn giản chỉ là một luật sư. Rằng ông có thể đi khắp mọi nơi và mọi chốn giải quyết bất kỳ việc gì. - Cô khách im lặng một lúc và sau đó hỏi: - Có thật đúng như vậy không?

Perry Mason gật đầu.

- Có lẽ đúng là như thế thật. Những luật sư bình thường thuê các thám tử và phụ tá, để họ giúp chuẩn bị vụ việc và cung cấp những chứng cứ cần thiết. Tôi không làm như vậy vì lý do rất đơn giản, là trong các vụ việc mà tôi theo đuổi, không thể tin tưởng vào bất kỳ một ai. Không phải bao giờ tôi cũng nhận, nhưng một khi đã nhận, thì đòi hỏi số tiền thù lao khá lớn và luôn luôn

đạt được những kết quả mà khách hàng chờ đợi ở tôi. Nếu tôi sử dụng sự giúp đỡ của các thám tử, thì cũng chỉ là để kiểm tra một sự kiện cụ thể nào đó. Tôi đảm bảo bí mật tuyệt đối cho khách hàng của mình.

Cô gái vội vã gật đầu. Giờ đây, khi tảng băng đầu tiên đã bị phá vỡ, cô nóng lòng muốn kể nốt câu chuyện của mình.

- Ông đã đọc báo về vụ tấn công ở Beechwood Inn chưa? Chiều tối hôm qua, khi khách hàng đang dùng bữa tối, có một người đàn ông định cướp những người có mặt trong gian phòng chính, và ai đó đã bắn chết hắn.

Perry Mason gật đầu.

- Vâng, tôi đã được đọc vụ này, - ông nói.

- Tôi đã có mặt ở đó, - cô gái thú nhận.

Ông nhún vai.

- Trong trường hợp này, - luật sư thờ ơ nói, - cô, chắc là, biết rõ những ai đã tham gia vào vụ bắn nhau.

Cô cúi nhìn xuống trong chốc lát, nhưng chỉ trong chốc lát.

- Không, - Eva Griffin trả lời.

Ông nhìn cô bằng cặp mắt nheo lại và cau mày.

Cô gái chịu đựng ánh mắt của ông trong một hay hai giây, sau đó đành phải cụp mắt xuống. Perry Mason kiên nhẫn chờ đợi, tuồng như cô chưa trả lời câu hỏi của ông.

Sau đó một phút cô lo ngại cựa quậy trong ghế bành và nói:

- Đẳng nào ông cũng sẽ là người được ủy quyền của tôi, như vậy, tôi cần phải nói cho ông, có lẽ, tất cả sự thật.

Cái gật đầu của ông thể hiện sự hài lòng nhiều hơn là khẳng định.

- Tôi chăm chú lắng nghe cô.

- Chúng tôi muốn ra khỏi nhà hàng, nhưng không được. Tất cả cửa ra vào đều bị canh gác nghiêm ngặt. Có ai đó, chắc là vậy, đã gọi điện cho cảnh sát ngay lập tức, khi người lạ mặt vừa xuất hiện, thậm chí còn trước cả khi vụ

việc dẫn tới nổ súng. Tóm lại, trước khi chúng tôi kịp đi khỏi, cảnh sát đã bao vây toà nhà.

- “Chúng tôi” là những ai vậy? - Luật sư hỏi.

Cô gái ngấm nghĩa mũi giày mình trong một phút, rồi lắp bắp:

- Tôi và... Harrison Burke.

- Harrison Burke? — Perry Mason chậm rãi nhắc lại từng lời. - Chính là người đang ra tranh cử...

- Vâng, — cô cắt ngang, dường như không bao giờ muốn nghe thấy cái tên Harrison Burke nữa.

- Thế cô cùng với ông ta làm gì ở Beechwood Inn?

- Ăn tối và khiêu vũ.

- Thế sau đó thì sao? — Luật sư quan tâm hỏi.

- Không sao cả, - cô khách trả lời. - Chúng tôi quay về phòng tách biệt và ngồi đợi, cho đến khi cảnh sát bắt đầu ghi tên các nhân chứng. Viên trung sĩ chỉ huy chiến dịch này quen Harrison và hiểu điều gì sẽ xảy ra, nếu báo chí dò biết việc ông có mặt ở đó. Anh ta cho phép chúng tôi ở lại trong phòng, cho đến khi mọi việc kết thúc, rồi sau đó dẫn chúng tôi ra ngoài theo cửa phụ.

- Có ai nhìn thấy hai người không? - Mason hỏi.

Cô lắc đầu phủ nhận:

- Không một ai, theo như tôi biết.

- Sau đó thì chuyện gì xảy ra?

Cô ngừng lên nhìn ông và bất ngờ hỏi:

- Ông có biết Frank Locke không?

Ông gật đầu:

- Có phải chính là ông tổng biên tập tờ “Tin tức lý thú” không?

Cặp môi cô gái trở thành một đường thẳng cứng.

- Vâng, - Eva Griffin khẳng định.

- Ông ta thì có gì chung với vụ việc này? - Perry Mason hỏi.

- Ông ta biết tất cả mọi chuyện.

- Và muốn đăng nó?

Cô gái im lặng đầy ý nghĩa. Perry Mason cầm cái bàn phím mực nằm trên bàn vào tay mình. Ông có đôi tay dài, gân guốc với những ngón tay cứng và nhanh nhẹn, chúng có thể bóp khá đau, nếu tình thế đòi hỏi.

- Cô có thể trả cho sự im lặng, - ông nói.

- Không, tôi không thể. Ông phải làm việc này thay tôi.

- Thế tại sao lại không để Harrison Burke làm việc này? — Mason hỏi.

- Chẳng nhẽ ông không hiểu hay sao? Harrison có thể giải thích, tại sao ông ta có mặt ở Beechwood Inn với một phụ nữ có chồng. Nhưng ông sẽ không bao giờ giải thích được, tại sao lại trả cho tờ báo lá cải nhỏ bé vì sự im lặng. Ông phải đứng cách xa toàn bộ vụ việc này, để không bị rơi vào bẫy.

Perry Mason gõ gõ ngón tay lên bàn.

- Và cô muốn, để tôi chặn mồm chúng lại? - ông hỏi.

- Tôi muốn, ông bằng cách nào đó thu xếp chuyện này.

- Cô có thể trả cho chúng bao nhiêu? - Luật sư quan tâm.

Cô tuân dòn dập một tràng dài đáp lại ông:

- Ông hãy lắng nghe những gì mà tôi sẽ nói bây giờ, ngài Mason. Ông hãy ghi nhớ, nhưng đừng có hỏi, vì sao mà tôi biết được. Tôi có cảm giác, là ông sẽ không thể đấm mồm để thoát khỏi Frank Locke đâu. Ông buộc phải đi sâu hơn nữa. Frank Locke chỉ là kẻ cho mượn tên ở “Tin tức lý thú”. Ông biết tờ báo lá cải này là loại như thế nào rồi. Nó chủ yếu đe dọa phát giác và tồn tại nhờ vào trò này. Bọn chúng bóp nặn những nạn nhân chẳng may rơi vào cạm bẫy mình chường nào còn có thể. Nhưng Frank Locke - chỉ là tấm biển đề thôi. Chủ nhân thực sự của tờ báo là ai đó, đứng cao hơn nhiều. “Tin tức lý thú” có luật sư rất giỏi, ông ta sẵn sàng làm tất cả, để bảo vệ chúng khỏi bị kết tội đe dọa và vu khống. Còn nếu bỗng nhiên khi nào đó chúng không gặp may, thì Frank Locke sẽ phải chịu trách nhiệm về mọi việc.

Cô ngừng lời. Trong một phút, căn phòng im phăng phắc.

- Tôi đang nghe cô đây, - Perry Mason khích lệ cô gái.

Eva Griffin căn cứ môi, sau đó lại ngược mắt lên và bắt đầu nói rất nhanh:

- Chúng phát hiện ra là Harrison có mặt ở đó, nhưng chưa biết cùng với ai. Chúng định đăng báo sự kiện này và đòi cảnh sát triệu tập ông như một nhân chứng quan trọng. Nói chung, thì cả cuộc bắn nhau này rất bí ẩn. Hoàn toàn có vẻ như một ai đó đã thuyết phục kẻ lạ mặt tấn công nhà hàng, để rồi có thể bắn chết anh ta viện cớ tự vệ chính đáng, mà không bị tra hỏi gì nhiều. Cảnh sát và công tố viên sẽ gây áp lực với tất cả những ai từng có mặt ở đó.

- Tất cả, nhưng trừ bạn cô? - Perry Mason xác định rõ thêm.

Cô gật đầu:

- Vâng, họ sẽ để chúng tôi yên. Tuy nhiên, cũng không một ai biết là tôi từng có mặt ở đây. Viên trung sĩ biết là có Harrison Burke, nhưng chỉ thế thôi. Tôi gọi ra một cái tên bịa đặt.

- Và sao nữa?

- Ông không hiểu à? Nếu báo chí bắt đầu gây sức ép mạnh, thì cảnh sát sẽ buộc phải thẩm vấn Harrison. Khi đó ông sẽ nói ra là mình đi cùng ai, bởi vì trong trường hợp ngược lại ông sẽ gặp khó khăn hơn nhiều, so với trong thực tế. Mà thực ra thì chuyện này cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Chúng tôi hoàn toàn có quyền nghỉ ngơi tại đó.

Perry Mason gõ gõ ngón tay xuống bàn một lúc sau đó nhìn cô gái bằng ánh mắt xuyên thấu.

- Hừ, - ông nói. - Tôi rất không muốn để giữa chúng ta còn có điều gì đó chưa nói hết. Đường công danh chính trị của Harrison Burke làm cô lo lắng?

Cô nhìn ông thông cảm.

- Làm gì có chuyện ấy. Tôi cũng không muốn có bất cứ sự lấp lửng nào. Tôi cần phải cứu chính mạng mình.

Perry Mason lại lấy ngón tay gõ bàn, sau đó nói:

- Việc này sẽ tốn kém đấy.

- Tôi sẵn sàng, - cô gái mở ví.

Ông nhìn xem cô đếm và đặt tiền lên bàn.

- Cái gì thế này? — Ông hỏi.
- Tính vào tiền thù lao. Khi nào ông tìm hiểu được bọn chúng muốn bao nhiêu vì sự im lặng, thì hãy liên lạc với tôi.
- Tôi sẽ liên lạc với cô bằng cách nào?
- Ông cho thông báo trong mục “Cá nhân” ở tờ “Examiner”, - Eva Griffin nói. - Ông đăng đoạn văn nội dung thế này: “E.G. Các cuộc thảo luận đã kết thúc”. Khi đó tôi sẽ đến gặp ông.
- Tôi không thích chuyện này, - Mason nói. - Tôi không bao giờ thích trả cho bọn tống tiền. Tôi muốn thu xếp việc này bằng cách nào đấy khác hơn.
- Làm thế nào để thu xếp nó bằng cách khác? - Cô hết sức quan tâm.
- Tôi chưa biết, - Mason nhún vai. - Đôi khi có thể thu xếp bằng cách nào đó khác đi.
- Tôi có thể kể với ông một chuyện về Frank Locke. - Cô bỗng nhiên quyết định. - Trong quá khứ của hắn có việc gì đấy mà hắn luôn che giấu. Tôi không biết chính xác là cái gì, nhưng, rất có thể, ngày xưa hắn đã từng ngồi tù hay là điều gì đó tương tự như vậy.
- Hình như cô biết rõ ông ta, - Mason chăm chú nhìn cô gái.
- Tôi chưa bao giờ nhìn thấy mặt ông ta, - cô khách tuyên bố.
- Thế thì làm sao mà cô biết về ông ta nhiều thế?
- Tôi đã nói với ông rồi, đừng thắc mắc về chuyện này.
- Ông lại gõ ngón tay xuống cạnh bàn.
- Tôi có thể phát biểu nhân danh Harrison Burke không?
- Cô cương quyết lắc đầu:
- Ông không được nói, là đến nhân danh bất kỳ một ai. Và cũng không được nêu ra một cái tên nào cả. Tuy nhiên, ông hãy tự quyết định giải quyết việc này như thế nào. Tôi cần không biết.
- Khi nào thì tôi phải bắt tay vào công việc ?
- Ngay lập tức.

Perry Mason ấn nút chuông nằm bên thành bàn. Sau một lát cửa mở ra, và Della Street bước vào phòng với quyển sổ ghi chép trong tay. Eva Griffin ngồi thoải mái hơn trong ghế bành, bằng tất cả dáng vẻ của mình tỏ ra là sẽ không thềm thảo luận công việc khi có mặt cô thư ký.

- Ông cần gì ạ? - Della Street hỏi.

Perry Mason thò tay vào ngăn kéo trên cùng phía bên phải bàn và lấy ra một tờ giấy.

- Bức thư này nói chung là được rồi, Della. Tôi chỉ muốn, để cô viết thêm một vài chi tiết. Tôi sửa nó bằng tay, và cô sẽ đánh máy ngay bây giờ. Tôi đi suốt ngày vì một việc quan trọng, và chưa biết bao giờ mới quay về.

- Tôi có thể liên lạc với ông trong trường hợp cần thiết bằng cách nào? - Della Street hỏi.

Luật sư lắc đầu:

- Tôi sẽ tự liên lạc với cô, - ông nói với Della.

Mason cầm tờ giấy và viết gì đó trên lề. Della lưỡng lự một tý, sau đó đi vòng quanh bàn để ngó qua lưng anh.

Perry Mason viết: “Hãy gọi từ chỗ em cho Paul Drake và bảo cậu ta theo dõi người đàn bà này. Nhưng phải làm sao để cô ta không phát hiện ra. Anh muốn biết, cô ta là ai. Việc rất quan trọng!”.

Ông cầm cái bàn thăm, thăm khô tờ giấy và đưa nó cho Della.

- Cô hãy đánh lại ngay bây giờ nhé, để tôi kịp ký trước khi đi, - Mason yêu cầu.

Cô thư ký lơ là cầm tờ giấy.

- Vâng, - cô trả lời và ra khỏi phòng.

Perry Mason quay về phía Eva Griffin.

- Tôi cần phải biết áng chừng, chúng ta có thể đề nghị số tiền là bao nhiêu.

- Thế bao nhiêu, theo ý ông, là trong phạm vi hợp lý? - Cô hỏi.

- Không bao nhiêu cả, - ông nghiêm nghị trả lời. - Tôi không thích trả cho bạn tổng tiền.

- Ông đã nói điều này với tôi rồi, - cô nhận xét, — nhưng chắc ông phải có một ít kinh nghiệm chứ.

- “Tin tức lý thú” sẽ cố gắng bóp nặn càng nhiều càng tốt. Tôi cần phải biết, cô có thể trả bao nhiêu. Nếu chúng đòi nhiều quá, tôi sẽ thử kéo dài thời gian. Còn nếu chúng khôn ngoan, thì tôi sẽ thu xếp mọi việc rất nhanh chóng.

- Ông phải hoàn thành việc này càng nhanh càng tốt, - cô nhận xét.

- Vâng, nhưng chúng ta lại đi xa đề tài rồi. Tôi có thể trả bao nhiêu?

- Có lẽ, tôi có thể thu xếp được 5 nghìn đôla, - cô đánh liều thông báo số tiền.

- Harrison Burke là nhà chính trị, - Mason nhận xét. - Có ý kiến cho rằng, ông ta định bay rất cao. Ông ta quan hệ với phái cải cách, có ảnh hưởng lớn trong xã hội và sự nổi tiếng của ông ta trong cử tri đang tăng lên...

- Ông muốn gì vậy? - Cô hỏi.

- Tôi muốn nói, rằng “Tin tức lý thú”, rất có thể sẽ coi 5000 đôla chỉ là vài giọt nước nhỏ nhoi.

- Có thể tôi sẽ nhận được 9..., cố hết sức là 10.000.

- Chỗ này, có lẽ, sẽ là đủ số cần thiết, - Perry Mason nói.

Cô gái cắn môi dưới.

- Thế còn nếu xảy ra điều gì khẩn cấp, buộc tôi phải xin ý kiến cô ngay lập tức, không đợi thông báo trên báo? - Luật sư hỏi. - Tôi có thể tìm thấy cô ở đâu?

Cô gái lắc đầu mạnh, kèm theo động tác này là một cử chỉ không cho phép phản đối.

- Không ở đâu cả. Không thể có sự hiểu nhầm nào liên quan tới chuyện này. Đừng cố gắng tìm tôi theo địa chỉ đã cho. Đừng cố gọi điện. Đừng cố tìm hiểu, ai là chồng tôi.

- Thế ra cô sống cùng chồng?

Cô liếc nhìn ông rất nhanh.

- Tất nhiên. Nếu không, tôi lấy đâu ra lăm tiền thế?

Có tiếng gõ cửa. Della Street thò đầu vào phòng.

- Bức thư xong rồi, ngài luật sư, - cô tuyên bố. - Ông có thể ký nó khi nào muốn.

Perry Mason đứng dậy và nhìn người khách.

- Thôi được, bà Griffin, - Ông nói. - Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể.

Cô gái đứng dậy khỏi ghế bành, bước một bước về phía cửa và dừng lại, nhìn lên chỗ tiền để trên bàn.

- Tôi có được nhận giấy biên nhận nào không? - Cô hỏi.

- Nếu cô muốn điều này.

- Có lẽ, tôi muốn.

- Tôi chẳng có lý do gì để phản đối chuyện này cả, - luật sư hết sức nhã nhặn nói. - Nếu cô muốn trong ví mình có tờ biên lai với chữ ký của Perry Mason, cho tiền đặt cọc của một bà Eva Griffin nào đấy, thì đó là việc của cô.

Cô gái nhăn mặt lại, sau đó nói:

- Thế thì chúng ta diễn đạt việc này theo cách khác. Biên lai cho số tiền từng này, trả dưới dạng đặt cọc vào tài khoản thế này.

Perry Mason ngẫm nghĩ một lát, rồi bằng một động tác nhanh nhẹn thu số tiền và gạt đầu với Della Street.

- Cô giữ lấy và mở cho bà Griffin tài khoản trong sổ thu chi. Cô cấp biên lai cho tổng số tiền, đặt trên số trang nào đấy của quyển sổ, và đừng quên ghi chú, là số tiền này được đưa với tư cách đặt cọc.

- Ông có thể nói cho tôi biết, toàn bộ thù lao sẽ là bao nhiêu không? - Cô gái hỏi.

- Điều này phụ thuộc vào vụ việc kéo dài bao lâu. Thù lao sẽ cao, nhưng xứng đáng, tôi xin khẳng định với cô như vậy. Và sẽ phụ thuộc vào kết quả.

Cô gái gạt đầu, lưỡng lự một thoáng và nói:

- Hình như, chúng ta thoả thuận xong rồi.

- Cô thư ký của tôi sẽ đưa cho tờ biên lai.
- Tạm biệt, - Eva Griffin mỉm cười từ biệt.
- Tạm biệt.

Cô gái dừng lại ở cửa để nhìn ông một lần nữa.

Ông đứng quay lưng lại, hai tay đút túi quần, và nhìn ra cửa sổ.

- Xin mời theo tôi, bà Griffin, - Della Street nói và đóng cửa lại sau khi họ ra khỏi phòng.

Perry Mason thản nhiên ngắm nghía đường phố thêm 5 phút nữa.

Cuối cùng thì cửa mở ra và Della Street bước vào phòng.

- Cô ta đi rồi, sếp, - cô thư ký thông báo.

Mason quay mặt về phía cô.

- Cái gì trong cô ta làm cô không thích thế, Della? - Ông hỏi.

Della nhìn thẳng vào mắt ông.

- Chính là cái mà người đàn bà này sẽ mang lại cho ông một cuộc sống vui nhộn, - cô thở dài.

- Cho tới nay cô ta trả 500 đôla tiền đặt cọc, - ông nhún vai. - Và còn trả thêm 1500, khi kết thúc vụ này.

- Cô ta giả tạo và không thật thà, sếp, - cô hăng hái nói. - Cô ta sẽ đẩy bất kỳ ai ra chịu đòn, chỉ cần cứu lấy mạng mình.

Perry Mason chăm chú nhìn cô thư ký.

- Tôi không hề đợi chờ sự trung thành ở những phụ nữ đã có chồng, trả 500 đôla tiền đặt cọc. Cô ta chỉ đơn giản là khách hàng.

Della Street khẽ lắc đầu.

- Tôi nói chuyện khác. Vấn đề là ở chỗ, trong cô ta có cái gì đó rất nham hiểm, giáo quyệt. Ngay từ đầu cô ta đã che giấu thông tin, mà ông, với tư cách luật sư của cô ta, phải được biết. Cử ông đi đâu đấy mò mẫm, mà thực ra hoàn toàn có thể giảm nhẹ nhiệm vụ cho ông, nếu chịu cởi mở.

Perry Mason làm một động tác không xác định bằng hai vai.

- Tại sao lại cần cô ta giảm nhẹ nhiệm vụ cho ông? Cô ta trả tiền vì thời gian của tôi cơ mà, mà thời gian - đó là tất cả những gì tôi bỏ ra.

- Ông có dám tin chắc, rằng thời gian - đấy là tất cả những gì mà ông bỏ ra không? - Della Street nhấn mạnh.

- Thế tại sao ông lại phải nghi ngờ điều này?

- Tôi không biết, - cô trả lời. - Người đàn bà này vô cùng nguy hiểm. Đây là con rắn tinh ranh, nó không bị lương tâm cắn rứt một tý nào, khi xô đẩy ông vào cạm bẫy và bỏ mặc ông tự tìm cách thoát thân.

Nét mặt Mason không hề thay đổi, chỉ có đôi mắt sáng lên.

- Đây là sự mạo hiểm, mà tôi phải sẵn sàng đối chọi. - Ông trả lời. - Tôi không thể dựa vào thái độ trung thực của khách hàng. Họ trả tiền cho tôi, và thế là đủ.

Cô nhìn luật sư bằng ánh mắt tràn đầy âu yếm.

- Nhưng mà, sếp, lại cho rằng cần đối xử tử tế với họ, dù họ có gây ra những điều đều cáng, hèn hạ với ông, và cả những người khác.

- Tất nhiên. Đó là nghĩa vụ của tôi.

- Nghĩa vụ nghề nghiệp?

- Không, - ông trả lời. - Nghĩa vụ đối với chính bản thân mình. Tôi là một dạng hiệp sỹ đấu kiếm vì tiền. Tôi chiến đấu vì danh dự của khách hàng mình. Đa số bọn họ chơi không thật thà, và vì thế họ tìm đến tôi. Họ rơi vào những rắc rối nào đó, còn việc của tôi là lôi họ ra khỏi đấy. Tôi phải chơi trung thực với họ, mặc dù không phải bao giờ cũng có thể mong đợi họ ăn miếng trả miếng cho mình.

- Thật là bất công! - Cô công phẫn.

- Dĩ nhiên là như vậy, - ông cười gằn. - Nhưng đây là công việc của tôi. Đơn giản là công việc.

Della nhún vai.

- Tôi bảo với Drake, là ông ra lệnh theo dõi người đàn bà này, khi cô ta ra khỏi đây, - Della báo cáo, chột nhốt tới trách nhiệm của mình. - Các thám tử của anh ấy phải đợi bà ta ở cửa ra vào.

- Cô nói chuyện với Paul đấy chứ?

- Vâng. Chính vì thế tôi mới nói mọi việc ổn cả.

- 300 đôla từ số tiền này, Della, cô mang ra ngân hàng, - Mason chỉ thị, - còn 200 đưa cho tôi chi tiêu. Khi nào chúng ta biết được, người đàn bà này là ai, trong tay chúng ta sẽ có con bài chủ.

Della Street ra khỏi phòng và nhanh chóng quay trở lại với 2 tờ giấy bạc loại 100 đôla. Ông mỉm cười cảm ơn cô.

- Cô đúng là cô gái đáng yêu, Della. Chỉ có điều lại ác cảm với thân chủ mới của chúng ta.

Cô xuýt nữa thì nhảy vào người ông.

- Tôi ghét cô ta! — Della hét lên. - Căm thù mặt đất mà nó vừa bước qua! Nhưng vấn đề không phải ở đó, sếp, có cái gì đấy còn lớn hơn cả lòng căm thù. Tôi linh cảm thấy những điều chẳng lành.

Ông đứng im, hai chân dạn ra, tay rút túi quần, và chăm chú nhìn cô thư ký của mình.

- Tại sao cô lại căm thù cô ta đến thế? - Ông thương hại cô và vui vẻ hỏi.

- Tôi căm thù cô ta và những con chim sặc sỡ như cô ta! - Della giận dữ. - Tôi phải kiếm kế sinh nhai bằng lao động của chính mình. Ngay từ thuở thơ ấu tôi đã không có gì, ngoài những thứ tự mình làm ra. Còn cô ta thì suốt đời không phải làm gì mà lại có tất cả. Cô ta không phải trả cho những gì mình nhận được. Thậm chí không trả bằng chính bản thân mình.

Perry Mason đăm chiêu nhìn cô thư ký.

- Và cả trận lôi đình này, Della, gây nên chỉ vì cô không thích cách cô ta ăn mặc thôi à?

- Ngược lại, nó làm tôi thích. Cô ta mặc như trên những bức ảnh trong các tạp chí đắt tiền. Tất cả những gì cô ta mặc trên người đáng giá hàng đồng tiền, nhưng tôi có thể cược với ông, cô ta không trả tiền cho chúng. Đối với việc này cô ta quá được chăm sóc, quá được nịnh nọt, và cô ta có bộ mặt ngây thơ con trẻ quá. Ông có nhận thấy cái trò kia của cô ta không, đấy, khi

cô ta trợn tròn mắt lên, muốn gây cảm xúc mạnh với ông ấy? Ông có thể tin chắc, cô ta đã luyện tập rất lâu trước gương.

Mason nhìn cô, và bất ngờ trong ánh mắt ông biểu hiện sự trù mẫn.

- Nếu mà tất cả mọi khách hàng đều trung thực như cô, Della, thì nghề luật sư cũng mất hết ý nghĩa. Cô đừng quên chuyện này. Phải chấp nhận khách hàng, như họ đang có. Cô - lại là khác. Gia đình cô đã từng giàu có, sau đó bị phá sản. Cô đi làm. Rất ít phụ nữ có thể làm được như vậy.

Trong mắt cô hiện ra nỗi buồn của những kỷ niệm.

- Thế lúc đó tôi phải làm gì? - Cô hỏi. - Tôi có thể hành động bằng cách nào khác hay sao?

- Cô hoàn toàn có thể, - Mason chậm rãi trả lời, - lấy một ông chồng giàu có, còn sau đó dạo quanh Beechwood Inn với người đàn ông khác. Khi đó cô có thể bị tóm và thuê luật sư, để ông ta lôi cô thoát khỏi những điều rắc rối.

Cô quay lưng lại phía ông. Không nhìn ông, nhưng mắt long lên vì giận dữ.

- Tôi nói về khách hàng, còn ông thì lại bám lấy tôi, - cô tức giận lau bàu và ra khỏi phòng.

Perry Mason đứng cạnh cửa và nhìn theo cô đến gần bàn giấy, ngồi xuống và cho giấy vào máy chữ. Ông vẫn còn đứng như vậy, khi cửa ra vào mở ra và người đàn ông vai xuôi và có cổ dài như cổ chim xuất hiện. Anh ta nhìn Della bằng cặp mắt lồi, lấp lánh khô hàn và gửi tới cô nụ cười mê hồn:

- Xin chào, người đẹp!

Cô gái không thềm đáp lại. Người khách quay về phía Mason:

- Chào ông, Perry.

- Vào đi, Paul, - Mason trả lời. - Có gì mới không?

- Tôi trở về rồi, - Drake nói.

Mason giữ cửa và chỉ đóng nó lại khi chàng thám tử bước hẳn vào trong.

- Có chuyện gì à? - Ông hỏi.

Paul Drake ngồi vào chiếc ghế bành, mà chỉ trước đó vài phút chính Eva Griffin đã ngồi, gác một chân lên ghế bành khác và châm thuốc lá.

- Con mụ ranh mãnh, - anh chia sẻ cảm xúc của mình.

- Tại sao? - Perry Mason hỏi. - Cô ta phát hiện ra cậu à?

- Tôi không nghĩ như vậy. Tôi đợi cho tới khi cô ta ra khỏi đây, và là người đầu tiên đến thang máy. Cô ta lúc nào cũng ngó về phía cửa của ông, xem có ai đi theo không. Có lẽ, nghĩ là ông sẽ cử cô thư ký theo dõi. Cô ta cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, khi chúng tôi ra tới ngoài phố. Cô ta đi đến góc nhà, còn tôi theo sau, cố gắng để giữa chúng tôi có vài người. Cô ta vào cửa hàng bách hóa nằm bên kia phố và đi thẳng vào nhà vệ sinh. Nét mặt rất đổi lạ lùng, và tôi nghĩ ngay, là trong việc này, nhiều khả năng, có trò ảo thuật nào đấy. Tôi giữ tay một nhân viên cửa hàng để hỏi, còn có lối ra nào khác từ nhà vệ sinh không. Hóa ra có hẳn ba lối: một vào cửa hiệu mỹ phẩm, cái khác vào hiệu cắt tóc, thứ ba vào nhà hàng.

- Cô ta ra cửa nào? - Mason hỏi.

- Qua cửa của hiệu mỹ phẩm. Có thể, chỉ 15 giây trước khi tôi kịp tới đó. Rõ ràng, chuyện nhà vệ sinh chỉ là trò bịp. Cô ta biết, rằng đàn ông không thể đi theo vào đó. Cô ta, chắc là vậy, đã tính toán trước cả rồi. Trên phố, ngay trước cửa hiệu mỹ phẩm đã có xe và tài xế đợi sẵn. Chiếc Lincoln to lớn, nếu điều này có thể giúp ông.

- Rất ít, - Mason trả lời.

- Tôi cũng nghĩ vậy, - Paul Drake cười gằn buồn bã.

Hai

Da mặt Frank Locke sần sùi, màu gỗ đỏ, nhưng không gây ấn tượng r ám nắng vì tập thể thao ngoài trời, mà có màu nâu nhạt do bị lượng nicotine quá lớn thấm vào. Cặp mắt nâu pha màu ca cao, hoàn toàn không l óng lánh, trở nên lờ đờ và có vẻ như đã chết hẳn. Mũi rất to, cặp môi mềm. Người quan sát hời hợt có thể cho ông ta là một người dịu dàng và vô hại.

- Thế là? - Ông ta hỏi. - Ông có thể nói ở đây cũng được.

- Cám ơn, - Perry Mason lắc đầu. - Phòng ông chắc là lắp đầy máy ghi âm. Tôi phải tin chắc, rằng ngoài ông ra, không một ai nghe thấy tôi.

- Thế thì ở đâu? - Frank Locke hỏi.

- Chúng ta có thể đến văn phòng tôi, - Mason đề nghị không mấy hy vọng.

Frank Locke cười phá lên. Tiếng cười của ông ta nghe vô cùng khó chịu.

- Bây giờ lại đến lượt tôi nhắc lại câu nói đùa của ông về các máy ghi âm, - ông ta trả lời.

- Thôi được, - Mason nói. - Ông lấy mũ và chúng ta đi thôi. Chúng ta sẽ chọn một chỗ trung gian vậy.

- Ý ông là thế nào? - Locke không tin tưởng hỏi lại.

- Chúng ta chọn khách sạn nào đấy, - Mason trả lời.

- Mà ông đã xem trước rồi?

- Không. Chúng ta gọi tắc xi và sẽ chạy dọc theo các phố. Ông sẽ tự chọn khách sạn, nếu đa nghi tới mức như vậy.

Locke ngẫm nghĩ một lúc rồi trả lời:

- Xin lỗi, tôi phải ra ngoài một lát. Phải xem mình có thể rời toà soạn được không. Chắc ông cũng hiểu, có nhiều việc cần tới sự can thiệp của tôi...

- Tất nhiên, - Mason đồng ý.

Locke đứng phắt dậy khỏi chỗ của mình sau bàn làm việc và ra khỏi phòng. Ông để cửa phòng mở. Từ các buồng khác vọng lại tiếng gõ của máy chữ và những giọng nói thì thầm. Perry Mason ngồi yên, tiếp tục bình thản hút thuốc. Trên khuôn mặt ông biểu hiện sự tập trung suy nghĩ đặc trưng.

Mason đợi đến gần 10 phút, trước khi Frank Locke quay về.

- Tốt rồi, - Locke tuyên bố và đội mũ lên đầu. - Tôi có thể đi được rồi.

Hai người đàn ông bước ra phố và dừng chiếc tắc xi chạy ngang qua.

- Anh hãy chạy qua khu buôn bán, - Mason nói với người lái xe.

Locke quan sát luật sư bằng cặp mắt nâu không biểu hiện gì cả của mình.

- Chúng ta có thể nói ở ngay tại đây, - ông đề nghị.

- Tôi muốn nói chuyện, chứ không phải gào thét, - Mason lắc đầu.

- Tôi quen với việc người ta hét lên với mình rồi, - Locke nhe răng cười mát.

- Nếu tôi phải cao giọng, thì tuyệt nhiên không phải để giải trí, - Mason khô khan nói.

Locke lấy dáng vẻ buồn bã châm thuốc.

- Thật thế à? - Ông lơ đãng hỏi.

Tắc xi rẽ sang trái.

- Ở gần đây có khách sạn đấy, - Mason nói.

- Thấy rồi, nhưng tôi không thích nó, - Locke lại cười mát. - Có lẽ, bởi vì ông nhận ra nó nhanh quá. Tôi sẽ tự chọn.

- Cũng được, - Mason đồng ý, - ông chọn đi. Nhưng chỉ không được nói với lái xe, là anh ta phải đi về hướng nào. Cứ để anh ta tự chọn hành trình. Ông có thể chỉ bất kỳ khách sạn nào mà chúng ta đi ngang qua.

- Chúng ta trở nên hết sức thận trọng, đúng vậy không? - Locke cười phá lên.

Mason gật đầu. Locke gõ vào tấm kính ngăn cách họ với lái xe.

- Chúng tôi xuống ở đây, - ông nói. - Ở khách sạn này này.

Người tài xế hơi ngạc nhiên nhìn ông ta, nhưng dừng xe lại. Mason quẳng cho anh ta đồng 50 xu, và hai người đàn ông bước vào tiền sảnh của một khách sạn rẻ tiền.

- Ông có thể nói gì về gác lửng? - Locke hỏi.

- Gác lửng cũng chẳng sao, - Mason trả lời.

Họ qua đại sảnh, đi thang máy lên gác lửng, vượt qua phòng sửa móng tay và ngồi xuống hai chiếc ghế bành đối diện nhau. Nằm giữa họ là chiếc gạt tàn có đế cao.

- Thôi được, - Locke bắt đầu. - Như vậy, ông là Perry Mason, luật sư. Ông phát biểu nhân danh ai đó và muốn điều gì đó. Ông nói đi!

- Tôi muốn một số tin tức nhất định không xuất hiện trên báo của ông, - Mason tuyên bố.

- Rất nhiều người không muốn điều này. Tin tức gì vậy?

- Đầu tiên chúng ta nói chuyện về mặt hình thức đã. Ông có nhận tiền mặt không?

Locke cương quyết lắc đầu.

- Chúng tôi đâu có phải bọn tống tiền, chỗ chúng tôi là nhà xuất bản hết sức đứng đắn, - ông ta tuyên bố. - Tuy nhiên, đôi khi chúng tôi cũng đáp ứng nguyện vọng của những người muốn đăng quảng cáo ở báo mình.

- Thật thế! - Mason thốt lên.

- Thật vậy! - Locke trả lời.

- Thế tôi có thể quảng cáo cái gì ở chỗ ông?

- Bất cứ cái gì, - Locke nhún vai. - Ông thậm chí có thể không quảng cáo gì cả, nếu muốn như vậy. Chúng tôi chỉ bán chỗ trên các trang báo thôi.

- Tôi hiểu rồi, - Mason nói.

- Vậy thì tốt. Ông còn muốn gì nữa không?

- Chiều tối hôm qua tại Beechwood Inn xảy ra vụ án mạng. Nói chính xác hơn, có vụ bắn nhau, trong đó một người đã bị giết. Tôi không biết chính xác,

đây là vụ giết người cố ý hay tình cờ. Như tôi nắm được, người sau đó bị bắn chết có ý định cướp khách hàng.

Frank Locke hướng cặp mắt lãnh đạm về phía luật sư.

- Rồi sao? - Ông ta hỏi.

- Như tôi nghe thấy, - Mason tiếp tục, - còn nhiều điều chưa rõ ràng trong toàn bộ vụ việc này. Vì thế công tố viên đòi điều tra thật cặn kẽ.

- Cho đến bây giờ ông vẫn chưa nói điều gì cụ thể cả, - Locke nhận xét.

- Tôi đang nói đấy thôi, - Mason đáp lại.

- Thế thì, ông nói đi.

- Có tin đồn, rằng danh sách nhân chứng đã được chuyển cho công tố viên là chưa đầy đủ.

Lúc này thì Locke nhìn luật sư chăm chú hơn.

- Ông phát biểu nhân danh ai vậy? - Ông hỏi.

- Nhân danh một nhà quảng cáo tiềm tàng của báo ông, - Mason trả lời.

- Thôi được, ông nói đi. Tôi nghe tiếp đây...

- Những gì còn lại ông đã biết.

- Thậm chí kể cả khi đã biết hết rồi, tôi cũng không bao giờ thú nhận về sự am hiểu của mình, - Locke nói - Việc của tôi - là nhận quảng cáo. Chính ông phải nhượng bộ tôi, còn tôi sẽ không bước một bước nào cả. Tôi đợi ông tiếp tục...

- Hừ, - Mason đáp lại. - Với tư cách khách hàng tương lai, tôi muốn, để tờ báo của ông không đi sâu vào những tình tiết của vụ giết người này. Điều này có nghĩa là, tôi tuyệt đối không mong muốn để một số nhân vật nào đấy, mà dường như đã có mặt tại đó, được nhắc đến trong báo của ông. Tôi đặc biệt quan tâm tới việc không nhắc tới một nhân vật nổi tiếng, tên ông ta chưa có trong bản danh sách, và không đòi cảnh sát phải thẩm vấn ông ta. Và, tiếp tục phát biểu với tư cách khách hàng tiềm năng của ông, tôi không muốn bất kỳ sự nhắc đến nào về việc nhân chứng này không chỉ có một mình, và càng không có bất cứ một giả thiết nào về việc, ai là người đã đi cùng ông ta. Còn bây giờ, tôi sẽ phải trả bao nhiêu cho quảng cáo?

- Nếu ông muốn đọc đoán đề ra chính sách biên tập cho chúng tôi, - Locke trả lời, - thì ông sẽ phải bỏ ra khá nhiều tiền đấy. Cần có một hợp đồng dài hạn, trong đó ông nhận trách nhiệm trong một thời gian nhất định đăng quảng cáo ở báo của chúng tôi. Trong hợp đồng sẽ có điều khoản liên quan đến tiền phạt có thể có trong trường hợp nếu ông vi phạm các điều kiện của nó. Tức là nếu ông không muốn đăng số lượng quảng cáo đã được ấn định, thì thay vào đó ông sẽ phải trả tiền bồi thường.

- Tôi sẽ buộc phải trả toàn bộ số tiền đền bù ngay lập tức khi vi phạm điều kiện hợp đồng? - Perry Mason hỏi.

- Dĩ nhiên.

- Nhưng tôi có thể vi phạm hợp đồng ngay sau khi vừa ký nó?

- Không. Như vậy không thích hợp với chúng tôi. Ông phải đợi một hay hai ngày.

- Các ông, tất nhiên, sẽ không áp dụng bất cứ biện pháp nào, trong thời gian tôi chờ đợi? - Mason xác định thêm.

- Đương nhiên là như vậy, - Locke cam đoan.

Mason lấy hộp đựng thuốc, bằng những ngón tay dài ngoẵng móc một điếu, châm thuốc, sau đó lạnh lùng trừng trừng nhìn Locke từ đầu đến chân.

- Thôi được, - ông ghi nhớ, - tôi đã nói xong tất cả những gì cần phải nói. Bây giờ đến lượt tôi nghe ông.

Locke đứng dậy khỏi ghế, đi mấy bước về phía trước và quay lại. Ông cúi đầu xuống, liên tục nháy cặp mắt màu ca cao.

- Tôi cần phải suy tính chuyện này, - ông tuyên bố.

Mason lấy đồng hồ ra xem.

- Thôi được, tôi cho ông 10 phút để suy nghĩ.

- Không, không, - Locke phản đối. - Việc này chiếm nhiều thời gian hơn nhiều.

- Không cần thế, - Mason xẵng giọng đáp.

- Nhưng đây là ông đến chỗ tôi, - Locke tuyên bố - chứ có phải tôi đến chỗ ông đâu.

- Xin ông hãy nghĩ lại, - Mason cố gắng thuyết phục - Ông đừng quên, là tôi phát biểu nhân danh khách hàng. Ông phải đề nghị tôi điều gì đó, còn việc của tôi là chuyển lời đề nghị này đi tiếp. Nói chung thì sẽ chẳng dễ dàng gì liên lạc với khách hàng của tôi.

Locke nhướn mày.

- Thật thế? - Ông hỏi.

- Thật vậy! - Mason đáp lại.

- Đây, có lẽ, tôi có thể giải quyết vấn đề của ông trong vòng 10 phút, - Locke nói. - Nhưng tôi phải gọi điện về toà soạn.

- Tôi sẽ ở lại đây.

Locke nhanh nhẹn tới cầu thang máy và đi xuống dưới. Mason di chuyển tới rào chắn gác lửng và nhìn thấy Locke đi qua tiền sảnh. Ông ta không biến mất trong cabin điện thoại nào, mà ra ngoài phố. Mason đi tới cầu thang máy, ấn nút, hạ xuống dưới, bước thẳng ra cửa và sang phía bên kia đường - Ông dừng lại ở cổng và quan sát những toà nhà đối diện.

Sau 3 hay 4 phút Locke bước ra từ cửa hiệu bên cạnh và quay trở về phía khách sạn. Mason bước qua phố, vào khách sạn và đi ngay sau Locke, cho tới khi ngang với các cabin điện thoại. Lúc đó ông vào một trong những cabin, để cửa mở toang, ngó đầu ra và kêu:

- Ê, Locke!

Locke quay phắt người tại chỗ và nhìn Mason với sự sợ hãi bất ngờ trong cặp mắt màu ca cao của mình.

- Tôi nảy ra ý nghĩ, - Mason giải thích, - là cả tôi cũng nên liên lạc với khách hàng của mình. Khi đó tôi có thể trả lời ông ngay lập tức. Nhưng tôi gọi mãi mà chưa được, không ai trả lời. Một tý thôi, tôi lấy đồng xu ra.

Locke gật đầu. Trong mắt ông biểu lộ sự ngờ hoặc.

- Thây kệ đồng xu của ông, - ông nói. - Thì giờ của chúng ta quý hơn nhiều.

- Cửa ông - có thể, - Mason trả lời và lại biến mất trong cabin.

Ông gõ mấy cái vào cần ống nghe, sau đó nhún vai và với dáng vẻ không hài lòng ra khỏi cabin. Họ cùng nhau lên gác lửng và quay trở lại chỗ những chiếc ghế bành mà trước đó đã ngồi.

- Và sao rồi? - Mason hỏi.

- Tôi đã nghĩ kỹ vụ này, - Frank Locke nói và im bật.

- Tôi hy vọng, - Mason khô khan nhận xét.

- Ông biết không, Mason, - Locke nói, - vụ việc mà ông vừa miêu tả, không gọi ra bất kỳ cái tên nào, có thể có những phức tạp chính trị rất sâu sắc.

- Mặt khác, - Mason trả lời, - nếu lúc nào cũng không nhắc đến tên tuổi, thì cũng có thể không có. Nhưng tốt nhất chúng ta, có lẽ, đừng nên mặc cả và cố gắng tỏ ra ranh mãnh hơn nhau như hai gã buôn ngựa. Giá của ông là bao nhiêu?

- Hợp đồng mà chúng ta đang nói đến, - Locke thông báo, - phải bao gồm điều kiện, trong đó số tiền nộp phạt khi nó bị vi phạm cả thảy là 20 nghìn đôla.

- Ông điên rồi à? - Mason kêu lên.

Frank Locke nhún vai.

- Đó là ông muốn đăng quảng cáo đấy chứ. Tôi thậm chí còn chưa chắc, chúng tôi có cần bản hợp đồng này hay không.

Mason đứng dậy.

- Xét theo cách xử sự của ông, ngài Locke, ông hoàn toàn không quan tâm đến việc ký hợp đồng với chúng tôi, - luật sư tuyên bố.

Mason bước về phía thang máy, Locke đi theo sau anh.

- Nếu lúc nào đó ông lại có ý định cho đăng quảng cáo ở báo chúng tôi, - Locke nói giọng ngọt ngào, - thì cũng nên biết, là giá của chúng tôi tương đối mềm mại.

- Ông muốn nói, là chúng có thể hạ xuống thấp hơn? - Mason quan tâm.

- Tôi muốn nói, là trong trường hợp này chúng có thể tăng thêm.

- Hừ, - Mason đáp lời. Ông quay người tại chỗ và trừng trừng nhìn Locke từ đầu đến chân bằng ánh mắt lạnh lùng - Xin ông hãy nghe đây. Tôi biết rất rõ mình đang có việc với ai. Tôi hứa, chuyện này không dễ dàng bỏ qua cho ông đâu.

- Chuyện gì không bỏ qua cho tôi? - Locke hỏi.

- Ông thậm chí biết quá rõ, - Mason đáp lại. - Trời ơi! Ông đã phát hành tờ báo lá cải này khá lâu rồi, nó chỉ dựa vào tổng tiền một cách thô thiển, và ai cũng phải lịch thiệp với các ông! Tôi tuyên bố thẳng với ông, một lúc nào đó việc này sẽ kết thúc một cách vô cùng tồi tệ.

Locke đã bình tĩnh trở lại. Ông ta nhún vai.

- Nhiều người đã thử nói với tôi những điều tương tự.

- Tôi không thử, tôi nói thẳng: việc này sẽ kết thúc tồi tệ đối với ông, thưa ngài Locke!

- Tôi nghe rõ rồi, ngài Mason. Tuyệt nhiên chẳng cần phải cao giọng với tôi làm gì.

- Tôi rất vui mừng vì ông có đôi tai thính. Tôi muốn để ông hiểu tôi thật đúng. Lời hứa danh dự đấy, tôi nhất định sẽ cho ông biết tay!

Locke cười gằn.

- Được rồi, được rồi. Còn bây giờ thì ông có thể ấn nút thang máy hoặc dịch sang bên, để tôi có thể ấn nó.

Mason quay người lại, ấn nút. Họ lặng lẽ xuống bằng thang máy và sóng vai qua tiền sảnh. Khi họ đã ở ngoài phố, Locke mỉm cười với Mason.

- Xin ông đừng giận tôi, - ông nói, liếc nhìn luật sư bằng cặp mắt màu cao cao.

Perry Mason quay lưng lại phía ông ta.

- Hay thật! - Luật sư lầm bầm. - Đừng giận!

Ba

Perry Mason ngồi trong xe, châm điếu thuốc mới từ mẩu hút dở của điếu cũ. Nét mặt ông ngưng lại thể hiện sự tập trung nhẫn nại, hai mắt long lanh. Ông trông chẳng khác gì võ sĩ quyền anh ngồi trong góc võ đài và đợi tiếng cồng vang lên cho hiệp đấu tiếp theo. Trong hành vi của ông không có sự kích động, chỉ có việc hút hết điếu thuốc này đến điếu khác nói lên sự căng thẳng.

Toà soạn “Tin tức lý thú” nằm trong toà nhà bên kia đường.

Mason đã hút hết hơn nửa bao, khi Frank Locke xuất hiện từ toà nhà. Ông ta đi, dường như lo ngại bị theo dõi, vô ý thức nhòm ngó xung quanh, mặc dù cặp mắt ông ta không nhận thấy điều gì xác định, chúng liếc nhìn bốn phía chỉ theo thói quen. Ông ta có dáng vẻ của một con cáo, rình rập kiếm mồi suốt đêm, và bây giờ, cùng với những tia nắng ban mai, thận trọng quay trở về tổ của mình.

Mason quăng mẩu thuốc lá hút dở, nhấn bộ khởi động. Chiếc xe hạng nhẹ rời khỏi rìa đường và hoà vào dòng xe đang chạy. Locke quay sang phố bên phải và vẫy tắc-xi. Chỉ đến khi sự hoạt động giảm đi một ít, Mason mới hơi tụt lại sau chiếc xe đang bị theo đuổi.

Tắc-xi dừng lại gần ngã tư, Locke ra khỏi xe, trả tiền cho tài xế và đi vào lối nhỏ giữa các toà nhà. Tấm pa-nen ngụy trang lối vào nằm trong tường dịch chuyển sang bên cạnh, cửa mở ra và Mason nhận thấy người đàn ông cúi gập xuống chào. Locke lách vào trong, và cửa đóng lại.

Perry Mason cho xe dừng lại cách đó 2 toà nhà, lấy bao thuốc mới, xé vỏ và lại bắt đầu hút.

Frank Locke ở trong quán rượu trá hình gần một giờ đồng hồ. Khi ra về, ông nhanh nhẹn liếc nhìn xung quanh và đi về phía ngã tư. Rượu khiến ông ta

có vẻ tự tin hơn - bây giờ ông bước ưỡn thẳng vai. Mason nhìn thấy Locke vẫy chiếc tắc xi chạy ngang qua và ngồi vào đó. Ông cho xe chạy theo chiếc tắc xi cho đến khi Locke ra khỏi nó ngay trước cửa một khách sạn khá sang trọng. Luật sư đặt xe vào bãi để xe và thận trọng nhìn quanh khi bước vào tiền sảnh khách sạn. Không thấy Locke ở đâu cả.

Mason nhìn xung quanh một lần nữa, chăm chú hơn. Đây là một trong số khách sạn chuyên sống nhờ vào những người tiếp thị và các loại hội nghị khác nhau. Mason nhận ra dây cabin điện thoại nằm sâu mãi bên trong của đại sảnh đầy người, cô điện thoại viên đang trực sau tổng đài cũng ở ngay đó. Mason chậm rãi và thận trọng đi vòng quanh, quan sát mặt mọi người. Rồi tiến tới chỗ quầy của người quản lý.

- Xin anh cho tôi biết, - ông hỏi, - ngài Frank Locke ở phòng nào?

Người phục vụ đưa tay lướt qua bảng thứ tự chữ cái.

- Chỗ chúng tôi chỉ có John Lock thôi, - anh ta trả lời.

- Không, - Mason nói, - tôi cần Frank Locke cơ.

- Rất tiếc, không có người như vậy.

- Xin lỗi, cảm ơn anh, - Mason nói và quay người đi.

Ông đi qua đại sảnh và ngó vào nhà hàng. Vài người đang ngồi sau bàn, nhưng trong số họ không có Locke. Hiệu làm đầu nằm dưới tầng hầm, Mason đi xuống dưới và nhìn qua lớp tường bằng kính. Locke ngồi trong chiếc ghế bành thứ ba tính từ cuối, với miếng gạc nóng trên mặt. Mason nhận ra ông ta qua bộ comple ni và đôi ủng thấp màu nâu sẫm. Ông quay lên trên và lại gần cô gái trực tổng đài.

- Cô nối các cuộc nói chuyện từ tất cả mọi cabin? - Mason hỏi.

Cô gái gật đầu.

- Điều này thật tuyệt vời. Nói cho cô biết, có thể dễ dàng kiếm được 20 đôla bằng cách nào không?

Cô gái nhìn ông bằng cặp mắt mở to.

- Ông trêu tôi, hay là có việc gì? - Cô hỏi.

Mason lắc đầu.

- Cô hãy nghe tôi đã, - ông nói. - Tôi muốn biết một số điện thoại, và chỉ có thể thôi.

- Thực ra, ông cần gì? - Cô gái thắc mắc.

- Việc này vô cùng đơn giản, - Ông giải thích. - Tôi từ chỗ khác gọi điện cho một người. Nhiều khả năng, ông ta không tới nghe ngay lập tức, nhưng dù sớm hay muộn cũng sẽ xuất hiện. Bây giờ ông ta đang ở hiệu cắt tóc. Sau cuộc nói chuyện với tôi ông ta sẽ gọi theo một số. Tôi muốn biết, đó là số nào.

- Nhưng mà, nếu ông ta đi chỗ khác gọi? - Cô gái hỏi thêm.

- Đẳng nào cô cũng nhận được 20 đôla, - Mason trả lời.

- Chúng tôi không được phép cung cấp những thông tin như vậy, - cô gái giả vờ phản đối.

- Chính vì vậy mà cô mới được nhận 20 đôla, - Mason mỉm cười nói. - Và cả bởi vì cô sẽ nghe ông ta nói gì.

- Ôi, nhưng tôi không thể nghe trộm và nhắc lại những gì mà khách hàng vừa nói.

- Cô hoàn toàn không phải nhắc lại những gì người ta nói, - Mason cam đoan. - Chính tôi sẽ kể cho cô nghe nội dung cuộc đối thoại. Cô chỉ cần khẳng định tôi đúng hay sai, để tôi tin chắc, rằng đây chính là số mà mình cần.

Cô gái có vẻ lưỡng lự, nhưng chỉ một thoáng. Cô ngó xung quanh, tuồng như sợ người quan sát tình cờ nào đó có thể đoán ra họ đang nói chuyện gì. Perry Mason móc túi lấy ra 2 tờ 10 đôla và bắt đầu cuốn chúng trong tay. Cô gái không rời mắt khỏi chỗ tiền.

- Tôi đồng ý như vậy, - cô nói.

Mason đưa cho cô gái 20 đôla.

- Người này tên là Frank Locke. Sau vài phút nữa tôi sẽ gọi, còn cô cho người tùy phái nhắc ông ta. Câu chuyện phỏng chừng như sau: Locke sẽ gọi cho ai đó và hỏi, ông ta có thể trả 400 đôla cho thông tin về một người phụ nữ hay không. Người kia trả lời rằng có thể.

Cô gái khe khẽ gật đầu.

- Các cuộc điện thoại từ thành phố cũng đi qua chỗ cô chứ? — Mason hỏi thêm.

- Chỉ khi nào ông yêu cầu số máy nội bộ 13.

- Được rồi, tôi sẽ yêu cầu số nội bộ 13.

Ông mỉm cười với cô một lần nữa và ra khỏi khách sạn. Ông tìm thấy sau ngã tư ngay cạnh đây một cửa hiệu nhỏ, trong có máy điện thoại tự động. Mason quay số của khách sạn và yêu cầu nối với số nội bộ 13.

- Mọi việc ổn cả, - ông nói khi nghe thấy giọng cô gái. - Tôi muốn nói chuyện với Frank Locke. Cô cho người tùy phái đi gọi ông ta, nhưng đừng quên nhắc để ông ta đến đúng cabin của cô. Chắc là ông ta một lúc nữa mới đến, nhưng không sao cả, tôi sẽ đợi. Locke hiện nay đang ở chỗ làm đầu, nhưng cô đừng nói điều này với người tùy phái. Chỉ bảo anh ta thử ngó vào phòng làm đầu xem thôi.

- Tôi hiểu rồi, - cô gái trả lời.

Ông đợi, có thể, phải đến 5 phút, sau đó nghe thấy tiếng cô gái trong ống.

- Ngài Locke bảo ông để lại số máy của mình, một lát nữa ông ta sẽ gọi lại.

- Tuyệt vời. Số của tôi: Harrison, 238-50. Nhưng cô phải nhắc người tùy phái mời Locke lên trên đây nhé.

- Rõ rồi, ông đừng lo lắng gì cả.

- Bảo với ông ta hỏi ngài Smith.

- Không có tên?

- Đúng vậy. Chỉ cần Smith và số. Thế thôi.

- Tôi hiểu. Tôi sẽ nhắn đúng như vậy.

Mason treo ống điện thoại. Ông đợi khoảng 10 phút, trước khi có tiếng chuông điện thoại vang lên. Ông đáp lại bằng giọng gay gắt, giận dữ và nghe thấy giọng dè dặt của Frank Locke trong ống.

- Ông nghe này, - Mason vẫn nói giọng gay gắt như cũ. - Tôi không muốn bất cứ sự hiểu nhầm nào cả. Ông là Frank Locke từ "Tin tức lý thú"?

- Vâng, - Locke trả lời. - Ông là ai và làm sao lại biết tìm tôi ở đây?

- Tôi rẽ vào toà soạn khi ông vừa mới đi khỏi. Người ta nói với tôi, là có thể tìm thấy ông ở một quán rượu trên phố Webster Street, hay muộn hơn ở đây, trong khách sạn này.

- Khi thật, làm sao họ biết chuyện này? - Locke kinh ngạc.

- Ông hỏi tôi đấy à? Họ nói, và tôi chỉ biết thế thôi.

- Thôi được, thế ông cần gì?

- Ông nghe đây. Tôi biết là ông rất ghét nói về công việc qua điện thoại. Nhưng đây lại là việc cần phải được thực hiện ngay tức khắc. Không phải tự dưng ông lại đi xuất bản tờ báo này đâu, tôi biết điều này chẳng kém gì ông. Nhưng cũng không phải tự dưng tôi lại có đầu trên cổ mình.

- Được rồi, được rồi, - Locke nói giọng cẩn thận. - Tôi không biết ông là ai, nhưng hãy tới đây nói chuyện. Từ chỗ ông đến đây có xa không?

- Đây, cũng tương đối, - Mason nói. - Ông nghe này, tôi có thể báo cho ông một số tin tức quan trọng. Tôi không muốn nói cho ông biết điều này qua điện thoại đâu, nhưng nếu nó không khiến ông quan tâm, thì tôi có người mua rồi. Có lẽ ông muốn biết, người đàn bà hôm qua đi cùng Harrison Burke là ai?

Im lặng trong ống nghe.

- Báo chúng tôi luôn quan tâm tới những tin tức giật gân về các nhân vật quan trọng, - cuối cùng Locke nói. - Chúng tôi luôn đánh giá cao các tin tức thú vị.

- Đừng có kể chuyện cổ tích cho tôi! - Mason đáp lại. - Ông thừa biết, thực chất vấn đề là ở chỗ nào, tôi hiểu điều này không kém gì ông đâu. Người ta đã lập danh sách nhân chứng, nhưng Harrison Burke không có tên trong số đó. Và cả người đàn bà đi cùng với ông ta cũng vậy. Ông có đồng ý trả 1000 đôla cho thông tin tuyệt đối chính xác người đàn bà đó là ai, không?

- Không, - Locke trả lời kiên quyết và dứt khoát.

- Này, - Mason vội nói, - thế 500 ông có trả không?

- Không.

- Thế thì tôi nói cho ông biết, - Mason năn nỉ, giọng có vẻ khúm núm. - Tôi đồng ý bán những tin này với giá 400. Nhưng đây là giới hạn thấp nhất rồi đấy, bởi vì tôi còn có khách hàng khác, anh ta sẵn sàng trả 350. Tôi phải mất bao nhiêu công sức mới tóm được ông, và ông phải trả 400, nếu muốn nhận được thông tin này.

- 400 đôla - con số khá lớn đấy, - Locke mặc cả.

- Những tin tức tôi cung cấp xứng đáng với nó.

- Ông phải mang đến cho tôi cái gì đó lớn hơn là tin tức không thôi, - Locke tuyên bố. - Tôi cần phải có chứng cứ cho trường hợp khiếu kiện về sự xúc phạm.

- Dĩ nhiên, - Mason đồng ý. - Nếu ông trả cho tôi 400 đôla, tôi sẽ cung cấp đầy đủ chứng cứ cho ông.

Locke im lặng mấy giây. Rốt cuộc nói:

- Tôi sẽ nghĩ thêm về chuyện này. Một phút nữa tôi sẽ gọi lại và trả lời anh.

- Tôi đợi theo số máy này. - Mason trả lời.

Ông treo ống, ngồi lên chiếc ghế đẩu cao cạnh quầy bán kem và chậm rãi uống hết cốc nước khoáng. Ánh mắt luật sư bình thản và tập trung. 6 hay 7 phút trôi qua khi tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Mason quay trở vào cabin.

- Smith đang nghe đây, - ông nói vẫn với giọng xu nịnh như cũ.

Trong ống nghe vang lên giọng Locke.

- Vâng, chúng tôi sẵn sàng trả 400 đôla, nếu anh cung cấp những chứng cứ tương ứng.

- Tuyệt vời, - Mason nói. - Hãy đợi tôi ngày mai ở toà soạn. Nhưng ông không được giở trò đầu nhé, vì tôi từ chối khách hàng muốn trả 350 rồi đấy.

- Ông nghe này. Tôi muốn gặp ông ngay ngày hôm nay, trả tiền ngày mai, khi anh mang chứng cứ tới.

Mason phá lên cười nhạo báng.

- Ông đùa hay thật đấy.

- Ông muốn làm gì thì làm, - Locke giận dữ trả lời.

Mason lại cười vào ống:

- Cám ơn, tôi nhất định sẽ sử dụng lời khuyên bảo của ông.

Ông trở về xe và phải đợi đến gần 20 phút thì Frank Locke mới ra khỏi khách sạn cùng một phụ nữ trẻ. Sau khi cạo râu và mát-xa, bộ da màu nâu của Locke có vẻ hồng hào hơn một chút. Nét mặt ông ta sáng lên từ sự thoải mái của một con người bé nhỏ đang thưởng thức vẻ ngoài đài các của mình.

Người phụ nữ trẻ sóng đôi với ông ta, xét theo bề ngoài, không quá 22 tuổi. Cô ta có hình dáng thật khêu gợi, được khéo léo nhấn mạnh bởi bộ trang phục đắt tiền, nhưng khuôn mặt hoàn toàn thiếu gợi cảm dưới lớp mỹ dung phẩm quá dày. Cô đẹp theo cách của mình, nhưng không kiêu kỳ.

Perry Mason đợi cho đến khi họ ngồi vào tắc xi, sau đó quay trở lại khách sạn và đi tới chỗ tổng đài. Cô gái nhìn ông bằng cặp mắt lo lắng, kín đáo thò tay vào cổ áo váy và lấy từ đó ra một tờ giấy. Trên mảnh giấy viết nguệch ngoạc số: Freyburg, 629-803. Mason gật đầu và đút mảnh giấy vào túi.

- Đó là câu chuyện về cái giá mà ông ta có thể trả cho tin tức, - ông hỏi.

- Tôi không thể tiết lộ những gì khách hàng nói qua điện thoại.

- Tôi hiểu. Nhưng nếu đó là chuyện khác, thì cô đã nói với tôi rồi, đúng vậy không?

- Rất có thể.

- Tuyệt diệu. Và cô không thể nói thêm điều gì với tôi?

- Không!

- Đây là tất cả những gì mà tôi cần biết, - Mason mỉm cười cảm ơn.

Bốn

Perry Mason rẽ vào Phòng điều tra Sở cảnh sát.

- Drumm có ở đây không?- Ông hỏi.

Một trong những người đàn ông gật đầu và lấy ngón tay chỉ chiếc cửa đằng xa. Perry Mason đi tiếp.

- Tôi tìm Sidney Drumm, - ông nói với người đàn ông ngồi cạnh góc bàn làm việc với điều thuốc trong miệng.

Người nào đó cao giọng gọi:

- Drumm, lại đây!

Cửa mở ra và Sidney Drumm xem xét những người đang có mặt. Nhận ra Mason, anh ta tươi tỉnh hẳn lên.

- Chào ông, Perry, - anh ta nói.

Người đàn ông cao, gầy với hai gò má cao và cặp mắt nhạt màu Drumm có lẽ sẽ ở đúng chỗ của mình hơn, nếu ngồi sau bàn kế toán với mũ lưỡi trai trên đầu và bút giắt ở tai, chứ không phải là trong Phòng điều tra Sở cảnh sát. Có thể, chính vì thế mà anh ta được đánh giá rất cao với tư cách một điều tra viên. Mason vui vẻ gật đầu chào lại và nói:

- Tôi có cảm giác, là sắp sửa có cái gì dành cho cậu đấy, Sidney.

- Thôi được, - Drumm trả lời, - tôi đang đi rồi đây này.

Mason ra ngoài hành lang. 5 phút sau Sidney Drumm xuất hiện.

- Nào, kể đi, - anh ta nói.

- Tôi đang theo đuổi một vụ việc, mà với nó, có thể, tôi sẽ đến gặp cậu, - Mason thông báo. - Nhưng chính tôi, thực ra, còn chưa biết nó sẽ dẫn mình tới đâu. Hiện nay tôi đang làm việc cho khách hàng, và cần thông tin về một số diện thoại.

- Về số nào vậy?

- Freyburg, 629-803, - Mason trả lời. - Nếu đây đúng là số mà tôi cần, thì chủ nhân của nó hoàn toàn không đơn giản, và trò tình cờ nhằm số khó có thể qua được mắt hăn. Tôi nghĩ đây là số điện thoại bí mật. Có lẽ, cậu phải trực tiếp kiểm tra ở tổng đài mới được.

- Trời ơi, ông đúng là kẻ xác láo không để đâu cho hết!

Mason làm mặt giận dữ.

- Thì tôi đã nói với cậu rồi, tôi đang làm việc cho khách hàng, - ông nói.
— Cậu sẽ nhận được 25 đôla vì việc này. Tôi nghĩ, cũng nên đến tổng đài vì 25 đồng đấy.

Drumm tươi ngay nét mặt:

- Đồ quý, sao không nói ngay! Ông đợi một tý, tôi chỉ cần lấy mũ thôi. Chúng ta dùng xe của ông hay của tôi?

- Tốt nhất là ai dùng xe người ấy, - Mason trả lời. Vì chưa chắc tôi sẽ quay lại hướng này.

- Nhất trí, - viên cảnh sát nói. - Chúng ta gặp nhau ở tổng đài nhé.

Mason ra ngoài, ngồi lên xe mình và đi đến tổng đài. Khi ông tới nơi, Drumm, dùng xe cảnh sát, đã ở đó từ bao giờ.

- Tôi đi đến kết luận, rằng tốt nhất không nên quảng cáo sự quan tâm của ông, - Drumm tuyên bố. - Tôi đã lên trên và lấy dữ liệu cho ông rồi.

- Và đó là số điện thoại của ai vậy?

- Của anh chàng George C. Belter nào đó, - viên cảnh sát thông báo. - Địa chỉ: Elmwood, 556. ông nói đúng, số mật. Thậm chí số cũng bị cấm cho người ngoài biết, chứ đừng nói đến những dữ liệu khác. Vì vậy ông hãy quên ngay, vì đâu mà biết được nó.

- Rõ rồi, - Mason đồng ý, rút từ trong túi 2 tờ 10 và 1 tờ 5 đôla.

Những ngón tay của Drumm lập tức siết chặt số tiền.

- Ông bạn, - anh ta nói, - đây là nguồn an ủi thật sự cho lòng tôi, bởi vì đúng ngày hôm qua tôi chơi bốc kê và chẳng còn tý tiền mặt nào. Nếu khi

nào ông có khách hàng loại này, thì cứ việc đến tôi nhé.

- Ai mà biết được, vì tôi có thể sẽ có vị khách hàng này trong một thời gian nào đấy.

- Thật là tuyệt diệu, - Drumm kết luận.

Mason ngồi vào xe. Với vẻ mặt buồn rầu nhấn bộ khởi động và phóng hết tốc độ về hướng Elmwood Drive.

Đường phố nằm ở khu phố sang trọng. Các toà nhà đều nằm ở phía trong, bao bọc bởi những thảm cỏ xanh rờn và hàng rào bằng cây được chăm sóc cẩn thận. Mason dừng xe trước số 556. Đó là toà nhà kiểu cách đứng trên đỉnh đồi, nằm cách những toà nhà bên cạnh vài chục ắc đơ. Ngọn đồi, rất có thể, cố ý được đắp lên để nhấn mạnh vẻ tráng lệ của toà nhà.

Mason không đi thẳng vào cổng, mà để xe cạnh lề đường rồi đi bộ tới cửa ra vào. Trên bậc thềm có ánh đèn. Buổi chiều nóng nực, từng đàn côn trùng bay quanh, đập cánh vào cái chao đèn lớn và lớp kính nhám che bóng đèn. Sau hồi chuông thứ hai thì anh người hầu trong bộ đồng phục mới mở cửa. Perry Mason móc tấm danh thiếp từ trong túi.

- Ngài Belter không đợi tôi, - ông nói, - nhưng sẽ tiếp.

Người hầu liếc nhìn tấm danh thiếp và đứng dịch sang một bên.

- Vâng, ngài Mason. Xin mời đi theo tôi.

Anh ta dẫn Mason vào phòng khách và chỉ lên chiếc ghế bành. Mason nghe thấy tiếng người hầu đi lên cầu thang. Sau đó có tiếng người nói chuyện ở phía trên và tiếng chân đang đi xuống. Một phút sau người hầu xuất hiện ở cửa.

- Xin lỗi, nhưng ngài Belter lại không nhớ ra ngài. Ngài có thể nói, lí do gì mà ngài muốn gặp ngài Belter không?

Mason nhìn thẳng vào mắt người hầu và trả lời ngắn gọn:

- Không.

Người hầu yên lặng chờ đợi một lúc, hy vọng Mason sẽ nói thêm điều gì đó. Tin chắc ông khách không có ý định thông báo gì thêm, anh ta quay

người và lại bắt đầu leo lên cầu thang. Một lúc sau trở lại với nét mặt lạnh lùng.

- Xin mời theo tôi, - anh ta tuyên bố, - ngài Belter sẽ tiếp ông.

Mason theo anh ta lên trên, vào phòng khách. Nó nằm sát cạnh cầu thang và, rõ ràng, chỉ là một phần của tổ hợp các căn phòng chiếm cả một cánh của toà nhà. Căn phòng đầy những chiếc ghế bành tiện nghi đồ sộ, được trang hoàng với sự quan tâm tới tiện lợi và hoàn toàn không đếm xỉa tới khiêu thẩm mỹ tinh tế. Không hề có một cố gắng dù nhỏ nhất nào để tạo nên sự toàn diện của phong cách. Từ cách trang trí phảng phất thị hiếu đàn ông, thiếu sự vuốt ve của bàn tay phụ nữ.

Cửa sau phòng khách bật mở, và người đàn ông dừng lại trên ngưỡng. Perry Mason kịp liếc nhìn căn phòng mà từ đó ông ta xuất hiện. Đó là phòng làm việc với các giá sách, cái bàn giấy to lớn và chiếc ghế xoay đứng trong góc. Đằng sau là phòng tắm được lát bằng gạch trắng sáng bóng.

Người đàn ông bước vào phòng khách và đóng cửa sau lưng mình. Đó là một người kéch xù, béo húp, dung mạo ốm yếu, có quầng mắt. Ông ta có ngực và vai rộng, nhưng mông lại nhỏ, và Mason có cảm giác, là đôi chân của ông mảnh khảnh. Tuy nhiên, trước hết sự chú ý của luật sư bị thu hút bởi cặp mắt của chủ nhà - chúng sắc đá lạnh lùng, như kim cương, hơn tất cả mọi lời lẽ thông báo về sự tàn ác và nhẫn tâm của chủ nhân.

Người đàn ông đứng giữa cửa một lát, chăm chú quan sát Mason. Sau đó ông ta bước lại gần, và dáng đi đã làm cho luật sư tin hẳn, rằng chủ nhà thật sự có đôi chân mảnh dẻ và chúng phải khó khăn lắm mới chịu đựng nổi trọng lượng nặng nề của cơ thể. Khi họ đứng cạnh nhau, Mason mới nhận ra, là người đàn ông cao hơn ông hẳn một cái đầu, và vai cũng rộng hơn. Trông bề ngoài ông ta trạc 50 tuổi.

- Ngài Belter? - Mason hỏi.

Người đàn ông gật đầu và dừng lại, đứng dạng chân và ngắm nghĩa Mason.

- Ông muốn gì? - Ông ta bực bội hỏi.

- Xin lỗi, vì tôi đã làm phiền ông ngay tại nhà, - Mason nói, - nhưng tôi muốn nói chuyện về một việc.

- Về việc gì?

- Về một bài báo mà người ta đe dọa đăng trên tờ “Tin tức lý thú”. Tôi không muốn để bài báo này xuất hiện.

Cặp mắt kim cương không thay đổi biểu hiện. Chúng bình thản nhìn Mason.

- Tại sao ông lại đến gặp tôi với việc này? - Belte hỏi.

- Ông chính là người mà tôi muốn nói chuyện.

- Ông nhầm rồi.

- Tôi biết, ông chính là người mà tôi cần.

- Không. Tôi không biết gì về “Tin tức lý thú” cả. Tôi mới chỉ cầm nó trong tay một hay hai lần thôi. Một lũ tổng tiền phát hành nó, nếu ông muốn biết ý kiến của riêng tôi.

Trong mắt Mason xuất hiện vẻ bất bình.

- Tôi không hỏi ý kiến ông, — ông nói. - Tôi tuyên bố cho ông biết...

- Ông tuyên bố cái gì? - Belter cắt ngang.

- Rằng tôi là luật sư và phát biểu nhân danh khách hàng đang bị “Tin tức lý thú” đe dọa tổng tiền. Tôi phản đối chuyện này. Tôi tuyên bố, là không hề có ý định trả số tiền đòi hỏi, và nói chung là một xu cũng không. Tôi chưa bao giờ lại nghĩ đến việc đăng quảng cáo ở tờ báo lá cải của ông, và tờ báo của ông cũng sẽ không đăng bất kỳ tin tức gì về khách hàng của tôi. Ông hiểu chưa? Hãy nhớ lấy điều này!

Belter gất âm lên.

- Thật đáng đời, - ông chủ nhà nói. - Sẽ là một bài học vì đã mời vị luật sư gõ cửa đầu tiên vào nhà mình. Lẽ ra tôi phải ra lệnh cho người hầu ném ông ra ngoài. Ông hoặc là say rượu hoặc bị điên rồi. Hoặc cả hai thứ cùng một lúc. Bản thân tôi thì cho rằng ông bị cả hai. Ông tự nguyện ra khỏi đây, hay là tôi phải gọi cảnh sát?

- Tôi sẽ đi, - Mason đáp lại, - khi nói hết với ông những gì cần nói. Ông không xuất đầu lộ diện, mà đẩy Locke lên chính diện, để ông ta giờ đầu chịu báng thay mình. Ông ngồi thanh thản và thu tiền. Thu lợi tức từ tổng tiền. Việc này sẽ chấm dứt, ngay bây giờ ông sẽ nhận được quyết toán.

Belter đứng im một chỗ, chòng chọc nhìn Mason và không nói nửa lời.

- Nếu ông còn chưa biết tôi là ai và tôi muốn gì, - Mason tiếp tục, - thì ông có thể dễ dàng tìm hiểu điều này. Chỉ cần gọi cho Frank Locke một cái thôi. Tôi cảnh cáo ông, nếu “Tin tức lý thú” đăng bất kỳ điều gì về khách hàng của tôi, thì ngay lập tức tôi sẽ lật tẩy người núp đằng sau tờ báo bé nhỏ xấu xa này. Ông hiểu chưa?

- Này, này, - Belter trả lời. - Từ nãy đến giờ toàn là ông đe dọa tôi thôi, còn bây giờ tôi sẽ nói cho ông biết. Tôi không biết ông là ai, mà việc này cũng chẳng liên quan gì tới tôi cả. Rất có thể, ông có danh tiếng trong sạch, đủ để cho phép mình đến những nhà đứng đắn và đe dọa. Mà cũng có thể, không được trong sạch cho lắm. Có lẽ, ông nên chăm sóc bản thân mình thay vì bôi nhọ người khác chẳng?

Mason nhanh nhẹn gạt đầu.

- Tôi đoán trước ông sẽ nói điều gì đó tương tự - ông nói.

- Và ông sẽ không phải thất vọng trong sự chờ đợi của mình, - Belter cam đoan. - Chỉ có đừng tưởng tượng vớ vẩn. Đây không phải sự thú nhận, rằng tôi có điều gì đó chung chạ với “Tin tức lý thú”. Tôi không biết gì về tờ giấy lộn này và không thèm biết. Còn bây giờ ông có thể rút đi được rồi.

Mason quay người và đi về phía cửa. Trên ngưỡng ông va phải người hầu, anh ta nói với Belter:

- Xin lỗi. Bà muốn nhất định phải gặp ông. Bà xuống ngay bây giờ.

Belter lại gần cửa.

- Hãy ghi nhớ thật kỹ người này, Digley, - ông ta ra lệnh. - Nếu khi nào đó mà nhìn thấy nó ở đây một lần nữa, thì hãy quăng qua cửa sổ. Nếu không tự làm nổi, thì gọi cảnh sát.

Mason quay người và chăm chú ngắm nghía người hầu.

- Tốt nhất gọi hai cảnh sát cùng một lúc, Digley. Anh cần đến họ đây.

Anh xuống tầng một theo cầu thang, cảm nhận rõ hai người đàn ông đang theo sau mình. Khi anh đã ở tiền sảnh, một người phụ nữ bước ra từ cửa buồng.

- Hy vọng, là em không quấy rầy anh, George, - cô ta nói - Cô ta liếc nhìn Mason. Đó chính là người phụ nữ đến thăm anh hôm nay, tự xưng là Eva Griffin. Mặt cô trở nên trắng bệch, như bức tường quét vôi, cặp mắt xanh tối sầm lại vì sợ hãi. Nhưng chỉ một thoáng sau cô đã tự chủ, và đôi mắt lại mở to thể hiện đúng sự ngây thơ con trẻ, mà Mason đã có dịp thấy tận mặt trong phòng làm việc của mình.

Nét mặt Mason không phản ánh gì cả. Anh nhìn người phụ nữ bằng ánh mắt thản nhiên và thân mật.

- Nào? - Belter hỏi. - Em cần gì?

- Không sao, không sao, - cô nói bằng giọng nhẹ nhàng và có vẻ run rẩy. - Em không biết là anh bận. Xin lỗi, vì em đã làm phiền anh.

- Đừng để ý đến ông ta, - Belter nói. - Một tên luật sư vợ vẫn nào đó, lấy cố giả mạo vào đây.

Mason quay người tại chỗ.

- Ông nghe đây. Tôi tuyên bố cho ông biết...

Người hầu túm lấy vai ông.

- Lỗi này, thưa ngài, mời ngài...

Hai cánh vai lực lưỡng của Mason quay bằng động tác của người đánh gôn chuyên nghiệp, và anh chàng người hầu bay vào góc đối diện của tiền sảnh. Anh ta đập mạnh vào tường đến nỗi làm các bức tranh treo trên móc lúc lắc và nghiêng ngả. Mason tiến một bước về phía thân hình phì nộn của Belter.

- Tôi định dành cho ông một cơ hội, - luật sư tuyên bố, - nhưng đã thay đổi ý kiến của mình. Ông cứ thử đăng trên báo mình điều gì đó về tôi hoặc về khách hàng của tôi và ông sẽ phải vào tù ít nhất 20 năm. Ông hiểu chưa?

Cặp mắt kim cương nhìn Mason chăm chặp bằng ánh mắt của con rắn độc nhìn vào mặt người đang cầm gậy. Tay phải George Belter nằm trong túi áo vét tông.

- May mắn cho ông, - ông ta nói, - là đã kịp dừng lại. Cứ thử bước một bước nữa, là tôi sẽ bắn vỡ sọ ông. Tôi có các nhân chứng, họ sẽ khẳng định là tôi hành động với mục đích tự vệ chính đáng. Mà tôi cũng chưa biết, có lẽ, dù thế nào đi nữa cũng cần phải làm như vậy, bất chấp mọi hoàn cảnh.

- Ông không cần phải làm thế, - Mason trả lời. - Không thể ngăn tôi bằng cách này đâu. Còn có rất nhiều người khác biết những điều tôi đang nói ở đây.

Belter bĩu môi.

- Ông cứ nhắc đi nhắc lại mãi. Tôi nghe thấy rồi. Nếu ông nghĩ là tôi sợ những lời dọa dẫm của một tên luật sư tổng tiền bản thiêu nào đấy, thì ông nhầm to rồi. Tôi nói lần cuối cùng, cút khỏi nhà tôi ngay.

Mason quay người trên đế giày.

- Thôi được, tôi sẽ đi. Tôi nói cho ông biết tất cả những gì cần nói rồi.

Mason đã ra đến cửa, khi lời châm chọc độc địa của George Belter đuổi kịp ông:

- Nhắc lại - là rất tồi, ngài Mason. Mà một số 1 ông nhắc đi nhắc lại tới 3 lần cơ đấy.

Năm

Eva Belter áp khăn mùi xoa vào mặt, nước nở trong văn phòng của Perry Mason. Mason, trong áo sơ mi ngồi phía bên kia bàn nhìn cô ta bằng ánh mắt chăm chú, nhưng không hề có bóng dáng của sự thương xót.

- Lẽ ra ông không nên đến đó, - cô thốn thức nói.

- Làm sao mà tôi biết được? — Mason hỏi.

- Ông ta tàn nhẫn lắm.

Mason gật đầu:

- Tôi cũng có thể tàn nhẫn không kém gì.

- Tôi đã bảo ông chỉ được đăng quảng cáo ở “Examiner” thôi cơ mà?

- Locke đòi nhiều quá. Hãn cứ làm như tôi là ông già tuyết ấy.

- Chúng biết rằng đây là một vụ việc quan trọng, - người phụ nữ thốn thức. - Vô cùng quan trọng.

Mason im lặng. Người phụ nữ ngồi đối diện bên kia bàn còn nấc lên một lúc nữa, rồi ngược mắt và nhìn ông với nỗi đau thầm lặng.

- Lẽ ra ông không nên đe dọa, - Eva Belter nói. - Không nên đến gặp ông ta. Ông sẽ chẳng đạt được gì bằng những lời đe dọa ông ta đâu. Khi bị dồn vào chân tường, ông ta sẽ chiến đấu đến cùng, đến khi nào chiến thắng mới thôi. Ông ta chưa bao giờ xin người khác rủ lòng thương và cũng chẳng thương xót ai bao giờ.

- Hay thật, thế ông ta có thể làm gì tôi cơ chứ? - Mason hỏi.

- Ông ta sẽ tiêu diệt ông. Ông ta tìm hiểu tất cả những vụ việc mà ông đã tham gia giải quyết, buộc tội ông mua chuộc bồi thẩm và thẩm phán, thông đồng với nhân chứng để khai man, vi phạm đạo đức nghề nghiệp. Ông ta sẽ tống khứ ông ra khỏi thành phố.

- Ông ta cứ thử cho đăng một lời về tôi xem, - Mason cương quyết nói. - Tôi sẽ kiện ông ta ra toà ngay lập tức vì tội lãng nhục. Ông ta nhắc đến tên tôi bao nhiêu lần, tôi sẽ kiện bấy nhiêu lần.

Cô lắc đầu. Hai dòng nước mắt chảy dọc theo má, làm nhoè lớp son phấn.

- Ông không làm thế được đâu. Ông ta ranh ma quý quyết lắm, và lại có rất nhiều luật sư, họ mách cho ông ta biết cần phải làm gì. Ông ta sẽ giấu mặt và tiến công ngay khi có cơ hội dù nhỏ nhất.

Mason gõ ngón tay lên thành bàn.

- Tôi đã nói với cô rồi, cô Belter, tôi biết đấu tranh,- ông nói.

- Ông cần phải đến đây làm gì mới được chứ? — Cô trách mắng. - Sao ông không chỉ đơn giản đăng tin trên báo?

Mason đứng dậy khỏi ghế.

- Giải thích thế nào cho cô hiểu bây giờ? Đối với tôi thế là đủ lắm rồi. Tôi đi, bởi vì cho là mình hành động đúng. Tờ báo lá cải xấu xa này hoành hành giữa ban ngày ban mặt, còn tôi sẽ không cho phép bất kỳ ai cướp bóc thân chủ của mình. Nếu chông cô ác độc đến mức ấy, thì tôi cũng có thể tàn nhẫn.

Ông im lặng và nhìn cô trách móc:

- Giá mà ngay từ đầu cô nói với tôi tất cả sự thật, thì chuyện này đã chẳng bao giờ xảy ra. Nhưng không. Cô cứ phải đến đây và kể lể với tôi toàn những chuyện nhảm nhí! Đó chính là nguyên nhân của sự việc xảy ra. Chính cô mới là người có lỗi.

- Đừng hét lên với tôi như thế, - cô gái van xin. - Ông là người duy nhất mà tôi có thể trông cậy. Bây giờ thì mọi việc rối tinh lên cả rồi, ông phải kéo tôi ra khỏi chuyện này thôi.

Ông lại ngồi xuống.

- Thế thì cô đừng nói dối nữa.

Cô cúi mặt nhìn xuống gối, kéo gấu váy và bằng đầu ngón tay trong đôi găng mỏng màu đen xếp nó thành những nếp nhỏ.

- Chúng ta sẽ làm gì bây giờ? - Cô hỏi.

- Trước tiên chúng ta bắt đầu lại từ đầu và nói hết sự thật.

- Ông biết hết rồi còn gì.

- Không ảnh hưởng gì, nếu cô kể cho tôi một lần nữa. Tôi thêm một lần có thể tin chắc là mình đã biết hết mọi chuyện.

Cô nhăn trán.

- Tôi không hiểu.

- Không sao, - ông nhắc lại. - Hãy kể một lần nữa cho tôi nghe đi.

Cô ngồi vắt chéo chân, vẫn tiếp tục xếp nếp váy như trước. Đưa mắt nhìn xuống sàn nhà, cô bắt đầu bằng giọng nhỏ nhẹ và ngắt quãng.

- Từ trước tới giờ không ai biết gì về mối liên hệ giữa George với “Tin tức lý thú”. Ông ta giữ bí mật chuyện này tới mức làm cho không ai nghi ngờ gì cả. Thậm chí cả trong toà soạn cũng không một ai biết điều này, ngoài Frank Locke. George khống chế Locke. Ông ta biết được điều gì đó rất nguy hiểm cho hắn. Tôi không biết, đó là chuyện gì, nhưng rất có thể đó chính là một vụ giết người. Thậm chí những người bạn thân thiết nhất của chúng tôi cũng cho rằng George kiếm tiền bằng đầu cơ chứng khoán. Chúng tôi lấy nhau cách đây 7 tháng. Tôi là vợ hai. Con người và tiền bạc của ông ta khiến tôi quan tâm, nhưng chúng tôi chưa bao giờ hợp nhau. Hai tháng gần đây quan hệ của chúng tôi trở nên vô cùng căng thẳng. Tôi có ý định đệ đơn ly hôn ra toà, và George, nhiều khả năng, đã đoán ra điều này.

Cô ngừng lời để ngược mắt nhìn Mason, nhưng không tìm thấy trong mắt ông sự thông cảm.

- Tôi chơi thân với Harrison Burke, - cô lại tiếp tục. - Chúng tôi quen nhau cách đây hai tháng, nhưng đó chỉ là tình bạn, không có gì hơn. Chúng tôi cùng nhau đi ăn tối, và thật không may lại xảy ra vụ bắn nhau kia. Nếu Harrison nói ra tên tôi, thì việc này sẽ làm hỏng con đường công danh sự nghiệp của ông ấy, bởi vì George sẽ ngay lập tức viết đơn xin ly hôn, viện cơ ông ấy là người có lỗi. Tôi phải bằng bất cứ giá nào dẹp chuyện này đi.

- Nhưng chồng cô cũng có thể sẽ không hay biết gì cả, - Mason nói. - Công tố viên là người đứng đầu. Nếu Burke yêu cầu, ông ta hoàn toàn có thể

không gọi hai người lên thăm vấn, trừ khi hai người chứng kiến cái gì đấy đặc biệt, khiến lời khai của cô và ông ta trở nên hết sức cần thiết.

- Ôi, ông còn chưa hiểu chúng sẽ hành động như thế nào đâu, - Eva Belter trả lời. - Tôi không biết rõ chuyện này lắm, nhưng ở đâu chúng cũng có nguồn thông tin. Chúng thu thập tin tức, mua chúng, kể cả những chuyện ngồi lê đôi mách vớ vẩn. Khi một cá nhân nào đó ở trên cao, chúng càng cố gắng thu lượm thật nhiều dữ liệu về con người này. Harrison là nhân vật nổi tiếng trong chính trị, sắp tới ông ấy lại ra tranh cử. Mà chúng lại không thích ông ấy. Burke biết rõ chuyện này. Tôi nghe thấy chồng mình nói chuyện qua điện thoại với Frank Locke. Và ngay lập tức hiểu ra, là chúng đang lần theo dấu vết của tôi. Do vậy tôi đã đến chỗ ông. Tôi muốn mua chúng trước khi chúng phát hiện ra Harrison đi chơi tối cùng ai ở Beechwood Inn.

- Nếu tình bạn của cô với Harrison Burke trong trắng như vậy, sao cô không gặp ngay chồng mình và kể hết mọi chuyện cho ông ta biết? Bởi vì, rốt cuộc, ông ta chắc là không bao giờ muốn người khác xúc phạm đến tên tuổi mình.

Cô lắc đầu dứt khoát:

- Ông không hiểu gì cả. Ông coi thường chồng tôi quá. Ông ta đã chứng minh cho ông bằng hành vi của mình ngày hôm qua rồi còn gì, ông ta hung hăng, tàn nhẫn và ham mê đấu đá. Hơn nữa, ông ta phát rồ vì tiền, ông ta biết rằng nếu tôi đệ đơn xin ly hôn, thì tôi sẽ được nhận một số tiền cấp dưỡng đáng kể. Thêm vào nữa là các luật sư, án phí, tất cả việc này sẽ làm ông ta bị tổn kém. Mặt khác, nếu có thể đồng thời làm mất thanh danh tôi và bôi nhọ tên tuổi Harrison, thì đây đúng là điều vô cùng hạnh phúc đối với ông ta.

Mason cau mày.

- Nhưng dù sao vẫn có điều gì đó đằng sau cái giá ngắt ngưỡng này, - ông nhận xét. - Tôi có cảm giác, là nó quá cao đối với sự doạ dẫm chính trị. Cô có nghĩ, là chồng cô hoặc Frank Locke đã đoán ra điều gì đó không?

- Không, - cô gái kiên quyết trả lời.

Họ im lặng một lúc.

-Vậy chúng ta sẽ làm gì? - Mason hỏi - Trả số tiền chúng đòi?

- Bây giờ thì mọi chuyện đã rối tung lên rồi. George sẽ huỷ bỏ tất cả mọi cuộc thương lượng. Ông ta sẽ chiến đấu đến cùng. Chắc chắn ông ta coi là không xứng với mình nhượng bộ ông hay bất kỳ ai khác. Ông ta là con người như vậy, và cho rằng tất cả mọi người đều thế cả. Đơn giản là ông ta không biết nhượng bộ ai cả, bản tính ông ta không cho phép làm thế.

- Thôi được, nếu ông ta muốn đấu tranh, thì tôi cũng sẵn sàng, - Mason nghiêm nghị nói. - Tôi sẽ đệ đơn kiện “Tin tức lý thú”, ngay khi ông ta nhắc tới tên tôi. Tôi sẽ đồn Frank Locke đến chân tường, buộc hẳn phải nói ra tên ông chủ thật sự của tờ báo. Còn nếu hẳn ngoan cố, tôi sẽ buộc tội hẳn khai man. Có vô số người muốn nhân dịp này dạy bảo điều hơn lẽ thiệt cho tờ báo lá cải này.

- Nhưng ông vẫn chẳng hiểu gì cả, - cô gái vợ nói. - Ông chưa nhận thức rõ, chúng sẽ hành động như thế nào đâu. Ông đánh giá không đúng mức George. Phải mất khối thời gian ông mới kiện được chúng ra toà, còn chúng hành động rất nhanh. Ngoài ra, ông đừng quên, tôi là khách hàng của ông. Ông phải bảo vệ tôi. Trước khi ông đạt được kết quả nào đó, thì tôi đã bị mất thanh danh rồi. Từ giờ phút này trở đi chúng sẽ bám lấy Burke bằng cả hàm răng và móng vuốt của mình.

Mason gõ tay xuống bàn một lúc, sau đó nói:

- Cô nghe này, cô Belter. Cô mấy lần nhắc đến việc chồng cô biết điều gì đó làm tổn thương uy tín của Frank Locke. Cô cũng biết điều này. Hãy nói cho tôi biết đi, vì, hoàn toàn có thể, nhờ vào nó mà chúng ta sẽ vụn cổ hẳn.

Cô liếc mắt nhìn ông. Bộ mặt trắng bệch.

- Ông có biết ông đang nói gì không? Ông có biết ông muốn làm gì không? Chúng sẽ giết ông! Đây không phải là lần đầu chúng làm như vậy đâu. Chúng quan hệ với bọn gangxtơ và các loại vô lại khác nhau.

Mason nhìn chăm chăm vào cô gái.

- Cô biết gì về Frank Locke? - Ông nhắc lại.

Cô run rẩy và cụp mắt xuống. Rồi bằng giọng mệt mỏi nói.

- Tôi không biết gì cả.

Mason bắt đầu sốt ruột:

- Cô vẫn muốn lừa tôi. Cô là kẻ bịp bợm hèn kém, sống bằng sự giả dối. Và chính việc cô xinh đẹp và có bộ mặt thơ ngây đã giúp cô né tránh được đến tận bây giờ. Cô lừa dối mọi người đàn ông khi họ đã từng yêu cô và được cô yêu. Giờ đây cô bị chèn ép, và đang lừa cả tôi.

Cô ngược nhìn Mason bằng ánh mắt tràn đầy phẫn nộ, thật sự hoặc là vờ vĩnh.

- Ông không có quyền nói với tôi như thế!

- Không có quyền? - Mason cười nhạt.

Ánh mắt họ gặp nhau.

- Đó là ở miền Nam... - Cô phục tùng nói.

- Cái gì ở miền Nam?

- Chuyện của Locke. Tôi không biết chính xác việc gì và ở đâu. Tôi chỉ biết, rằng hẳn gặp chuyện rắc rối gì đấy, và nó xảy ra ở miền Nam. Về một người phụ nữ nào đó. Ít nhất, vụ việc đã bắt đầu từ cô ta. Tôi không rõ nó kết thúc ra sao. Không loại trừ việc hẳn dính líu vào vụ giết người, tôi không biết. Nhưng tôi biết chắc chắn, là George không chế hấn. George làm như vậy với tất cả mọi người. Tìm biết điều gì đó có hại cho thanh danh người khác, và sau đó bắt họ làm theo ý mình.

Mason nhìn thẳng vào mắt cô.

- Ông ta cũng làm như vậy với cô?

- Cố gắng.

- Và bằng cách này buộc cô phải lấy ông ta?

- Làm sao tôi biết được? Không.

Mason cười buồn bã.

- Nhưng mà, việc này có ý nghĩa gì à? - Cô nói thêm.

- Có thể không có gì cả, mà cũng có thể rất lớn, - anh trả lời. - Tôi cần thêm tiền.

Cô gái mở ví.

- Tôi chỉ còn một ít thôi - Có thể đưa cho anh 300 đôla.

Mason lắc đầu.

- Cô có tài khoản trong ngân hàng. Tôi cần nhiều hơn nữa kia. Vụ việc kéo theo chi phí tốn kém. Bây giờ tôi đấu tranh vì bản thân mình, cũng như vì cô.

- Tôi làm sao viết séc cho ông được, khi không có tài khoản trong ngân hàng. Ông ấy rất nghiêm khắc trong chuyện này. Đây chính là cách thứ hai ông ấy khống chế người khác với sự giúp đỡ của tiền. Lần nào tôi cũng đều phải hỏi xin ông ấy tiền mặt. Hoặc kiếm tiền bằng cách của mình.

- Tức là, như thế nào? - Mason hỏi.

Cô gái không trả lời. Lấy từ trong ví ra một cục tiền.

- Ở đây có 500 đôla. Đây là tất cả những gì tôi có.

- Thôi được, cô giữ lại 50, chỗ còn lại đưa tôi.

Ông ấn nút chuông. Della Street xuất hiện ở cửa. Trên nét mặt cô biểu hiện sự chờ đợi.

- Cô viết hóa đơn đi, Della, - Mason chỉ thị. - Nội dung cũng như lần trước, với bị chú trên số trang tương ứng của sổ thu chi. Lần này tổng cộng 450 đôla cũng do khoản vụ việc đó.

Cô Belter đưa tiền cho Mason, ông chuyển chúng cho Della. Hai người phụ nữ xử sự với nhau khá thận trọng, nghi ngờ, hệt như hai chú chó con chạy vòng quanh đánh hơi nhau. Della cầm tiền và, ngẩng cao đầu kiêu hãnh ra khỏi phòng.

- Khi ra về cô sẽ được nhận biên lai, - Mason nói.- Tôi có thể liên lạc với cô trong trường hợp cần thiết bằng cách nào?

- Gọi về nhà cho tôi, - cô trả lời ngay không lưỡng lự- - Nhắn gọi cô người hầu và bảo là gọi từ hiệu giặt quần áo. Ông nói với cô ta, rằng không thể tìm được bộ áo váy mà tôi hỏi. Tôi sẽ nói để cô ta biết trước và báo lại. Tôi sẽ gọi lại cho ông ngay khi có điều kiện.

Mason phì cười.

- Cô cứ như là hát ấy. Chắc cô hay phải sử dụng cách thức này lắm.

Cô ngược cặp mắt xanh ngưng lại trong biểu hiện ngây thơ con trẻ nhìn ông.

- Tôi không hiểu, ông đang nói chuyện gì.

Mason dịch chiếc ghế bành quay, đứng dậy và đi vòng quanh bàn viết.

- Trong tương lai cô có thể không cần phải cố gắng tỏ ra ngây thơ như thế này đâu, - ông nói. - Có lẽ, chúng ta quá hiểu nhau rồi. Dù sao chẳng nữa, cũng cần phải hiểu nhau. Cô gặp nhiều rắc rối, còn tôi muốn cứu cô thoát khỏi chúng.

Cô gái từ từ đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt ông và bằng một động tác bất ngờ choàng hai tay ôm lấy cổ ông.

- Ông làm cho tôi tin tưởng. Ông là người đàn ông duy nhất dám chống lại chồng tôi. Tôi cảm thấy là có thể nép mình vào ông, và ông sẽ bảo vệ tôi đến cùng.

Cô ngửa đầu ra sau, sao cho hai cặp môi của họ sát gần nhau. Cô đứng, dán mắt vào ông. Ông dùng những ngón tay dài, cứng rắn nhắc khuỷu tay và quay người cô khỏi mình.

- Tôi sẽ bảo vệ cho đến khi nào cô vẫn còn trả tiền mặt, - ông lãnh đạm tuyên bố.

Cô vùng ra và lại quay mặt về phía ông.

- Ông không bao giờ nghĩ chuyện gì khác, ngoài tiền nong?

- Không phải trong trò chơi thế này.

- Ông là người duy nhất mà tôi có thể trông cậy, - cô nói bằng giọng điệu bi hài kịch. - ông là tất cả những gì tôi còn. Là tất cả những gì đứng giữa tôi và sự đổ vỡ của cuộc đời tôi.

- Đây là nghề của tôi, - ông lạnh lùng nói. - Vì nó mà tôi đang đứng đây, trước mặt cô.

Vừa nói ông vừa tiễn cô ra cửa. Ông đóng cửa khi cô đã đi khỏi. Đến bên bàn, ông nhắc ống điện thoại và nói với Della khi nghe thấy tiếng cô thư ký trả lời:

- Nói với tổng đài cho tôi, Della.

Ông đọc số điện thoại của hãng Thám tử tư Drake và nhờ gọi Paul nghe máy.

- Cậu nghe này, Paul, Perry nói đây. Tôi có một việc nhỏ dành riêng cho cậu đấy, nhưng phải hoàn thành thật nhanh. Frank Locke, tên làm ở “Tin tức lý thú” ấy, là “chuyên gia” về đàn bà. Hắn có bạn gái ở khách sạn Wheelright, họ hay xuất hiện cùng nhau. Thịnh thoảng hắn rẽ vào hiệu cắt tóc ở đây, để người ta sửa sang cho hắn trước khi cùng cô ta đi dạo. Hắn đến từ đâu đó ở miền Nam, tôi không biết chính xác từ đâu. Từng dính dáng vào vụ việc gì đó, rồi, chắc là, bỏ trốn. Locke, nhiều khả năng, là tên thật của hắn. Hãy dùng thật nhiều người bám theo hắn, càng nhiều càng tốt, nhưng họ phải tìm hiểu thật nhanh, đó là vụ việc gì vậy. Sự khoái cảm này sẽ làm tôi tốn kém bao nhiêu?

- 200 đôla, - ông nghe thấy giọng của Paul. - Và thêm 200 nữa cuối tuần, nếu nó làm tôi mất quá nhiều thời gian và công sức.

- Tôi cũng chưa biết có thể đổ chuyện này cho khách hàng hay không, - Mason nói.

- Thế thì cứ cho tổng cộng là 325 đi. Nhưng chỉ có đừng quên tôi, nếu sau này ông đưa được nó vào chi phí.

- Nhất trí, - Mason trả lời. - Cậu bắt tay vào việc ngay đi.

- Ông đợi một chút. Vừa vặn tôi muốn gọi cho ông. Chiếc Lincoln có lái xe ngồi trong đang đỗ trước toà nhà. Có lẽ, nó chính là chiếc xe mà cô bạn gái bí ẩn của ông đã dùng để chuồn mất. Có theo dõi nó không? Để phòng xa tôi đã ghi biển số của nó rồi.

- Không, - Mason trả lời. - Việc này không cần thiết nữa. Tự tôi đã tóm được cô ta. Hãy quên cô ta và bắt tay vào việc Locke đi.

- A ha, - Drake trả lời và treo ống nghe.

Mason đặt ống. Della Street đứng ở ngay cửa.

- Đi chưa? - Mason hỏi.

Della gật đầu.

- Cô gái này sẽ gây cho ông vô số vấn đề.
 - Cô đã nói điều này với tôi rồi.
 - Tôi nhắc lại một lần nữa.
 - Tại sao? - Mason hỏi.
 - Tôi không thích cách cư xử của cô ta. Không thích cách cô ta đối xử với tôi. Cô ta mắc chứng kiêu căng.
 - Đâu phải chỉ mình cô ta, Della.
 - Vâng, nhưng với cô ta lại là chuyện khác. Cô ta không biết thế nào là thật thà, ngay thẳng. Cô ta không do dự phản bội ông, nếu cho rằng như thế là có lợi cho mình.
- Trên nét mặt Mason xuất hiện vẻ trầm ngâm.
- Như vậy chỉ có hại cho cô ta thôi, - ông trả lời, bị thu hút bởi chuyện gì đó khác.
- Della Street đứng nhìn ông một lúc, rồi nhẹ nhàng đóng cửa bỏ mặc ông một mình.

Sáu

Harrison Burke là một người đàn ông cao, cân đối, luôn cố tạo cho mình có vẻ bề ngoài quan trọng.

Ông ta chưa hề đạt được thành tích đặc biệt nào ở quốc hội, nhưng lại có danh tiếng “người bạn của nhân dân”, ủng hộ dự thảo bộ luật do một nhóm các nhà chính trị đề xướng. Họ tin chắc rằng bộ luật này sẽ khó có thể được quốc hội thông qua, mà thậm chí nếu qua được, thì vẫn gặp phải sự phủ quyết kiên quyết của tổng thống. Burke tiến hành chiến dịch tranh cử của mình vào thượng nghị viện với sự ủng hộ của một số nhân vật nổi tiếng, khôn khéo duy trì niềm tin ở họ, rằng trong tận đáy lòng ông là một người bảo thủ, đồng thời cố gắng không đánh mất sự mến phục của quần chúng nhân dân, tin vào danh tiếng “người bạn của nhân dân” của ông.

Ông nhìn Perry Mason bằng ánh mắt đánh giá xuyên thấu và tuyên bố:

- Tôi chưa hiểu ý ông ra sao, ngài Mason.

- Thôi đành vậy, - Mason trả lời, - nếu ngài muốn buộc tôi phải nói thẳng, thì tôi đang nói tới buổi chiều nọ, khi tên cướp có vũ trang tấn công Beechwood Inn mà ngài lại có mặt ở đó cùng với một người đàn bà có chồng.

Harrison Burke giật nảy mình, như bất ngờ bị đánh. Ông hít vào một hơi thật sâu, dường như bất đầu bị nghẹt thở, sau đó tạo cho khuôn mặt mình dáng vẻ, mà, có lẽ ông cho là, thờ ơ và thản nhiên, như hòn đá.

- Tôi có cảm giác, - ông nghị sĩ nói giọng sâu, trầm, - là ông bị người ta đánh lừa rồi. Tôi rất bận, vì vậy đành phải xin lỗi ông thôi.

Mason bước một bước về phía bàn giấy, nơi nhà chính trị đang ngồi, và nhìn xuống ông ta với ánh mắt hơi có vẻ tức giận.

- Ngài bị dính dáng vào một chuyện vô cùng tồi tệ, - luật sư chậm rãi nói.

- Ngài càng chấm dứt vờ vĩnh sớm bao nhiêu, thì chúng ta càng nhanh chóng

tìm được cách kéo ngài ra khỏi nó bấy nhiêu.

- Nhưng, - Burke phản đối, - tôi chưa biết gì về ông cả. Ông đến chỗ tôi mà không có ai giới thiệu...

- Đây không phải là việc cần đến sự giới thiệu của ai đó, - Mason trả lời. - Chỉ cần sự hiểu biết sự kiện, mà tôi lại đang có nó. Tôi phát biểu nhân danh người phụ nữ ngài đã đi cùng trong buổi chiều hôm đó. “Tin tức lý thú” đe dọa miêu tả toàn bộ sự việc trên các trang báo của mình. Họ đòi viện kiểm sát thẩm vấn ngài trước toà hộ thẩm và buộc phải khai ra mọi chuyện, kể cả tên của người phụ nữ kia.

Nét mặt Burke trở nên xanh xám. Ông gục xuống bàn, tuồng như để tìm chỗ dựa cho khuỷu tay và đầu mình.

- Ông nói gì? - Ông hỏi lại.

- Ngài nghe rõ rồi thôi.

- Nhưng tôi không biết gì về chuyện này cả. Cô ấy chưa nói gì với tôi. Lần đầu tiên tôi nghe thấy chuyện này. Ở đây, chắc chắn, có sự nhầm lẫn nào rồi.

- Thật à? - Mason cười gằn. - Không, đây không phải là nhầm lẫn.

- Thế tại sao tôi lại biết chuyện này từ ông?

- Ngài biết chuyện này từ tôi, rất có thể, bởi vì nhân vật hữu quan cho là càng đứng cách xa ngài bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, thưa ngài Burke. Cô ta cũng đang phải tự nghĩ cách thoát khỏi vụ xìcăngđan này. Tôi làm tất cả những gì có thể, nhưng việc này rất tốn kém. Rõ ràng, cô ta không đủ lòng dũng cảm yêu cầu ngài đóng góp vào các khoản chi phí. Nhưng tôi có đủ lòng dũng cảm đòi hỏi việc này hộ cô ta.

- Hóa ra ông cần tiền? - Burke xác định.

- Thế ngài nghĩ gì?

Đến bây giờ, hình như ông nghị sĩ mới bắt đầu hiểu ra, việc “Tin tức lý thú” công bố sự có mặt của ông ở Beechwood Inn vào buổi chiều bất hạnh đó sẽ dẫn đến điều gì.

- Ôi, trời ơi! - Ông rên rỉ. - Nếu phát hiện ra, rằng tôi... tôi chết mất.

Perry Mason im lặng.

- “Tin tức lý thú” có thể mua được, - nhà chính trị bắt đầu. - Tôi không biết chính xác, chúng làm như thế nào, ở đó có xảo thuật gì đấy với các bài quảng cáo mà khách hàng từ chối đăng tiếp. Theo như tôi được biết, trong hợp đồng có điều khoản về khoản phạt có thể có trong trường hợp vi phạm thoả thuận. Ông là luật gia, chắc ông phải biết rõ chuyện này hơn tôi. Ông phải tự biết cách dàn xếp vụ này.

- “Tin tức lý thú” không cho phép mua chuộc mình, - Mason trả lời. - Thứ nhất, chúng đòi quá nhiều, còn thứ hai, hiện nay chúng chỉ muốn đổ máu. Đây là cuộc chiến đấu một mất một còn.

Harrison Burke ưỡn thẳng người sau bàn.

- Ngài Mason thân mến, - ông nói. - Ông, tôi có cảm giác, lằm to rồi. Tôi không thấy vì nguyên cớ gì mà chúng lại giữ lập trường như vậy.

- Ngài không thấy à? - Mason tươi cười.

- Tất nhiên, không.

- Chuyện thế này, ông chủ thực sự của tờ báo chính là ngài George C. Belter. Mà vợ ông ta, người đi cùng ngài trong buổi chiều đó, lại đang có ý định đệ đơn xin ly hôn. Ngài có thể tự mình hình dung những gì còn lại.

Mặt Burke trở nên xám ngắt.

- Không thể thế được, - ông nói. - Belter sẽ không bao giờ làm những trò bỉ ổi như vậy. Ông ta là con người của danh dự.

- Con người của danh dự đồng thời lại là chủ tờ báo lá cải bản thiêu. - Mason mỉa mai nhận xét.

- Không thể thế được, - Burke ngoan cố.

- Rất tiếc, nhưng đó là sự thật, - Mason nhắc lại. - Tôi nói những gì đang xảy ra, còn đồng ý hay không là việc của ngài. Đám tang của ngài, chứ không phải của tôi. Ngài có cơ hội thoát khỏi chỉ trong trường hợp, nếu chịu khó nghe theo lời khuyên tốt và hành động khôn ngoan. Tôi sẵn sàng giúp ngài thoát thân mà không mất mát gì cả, thưa ngài Burke.

Harrison Burke căng thẳng đan ngón tay vào nhau.

- Thế ông có đề xuất gì, ngài Mason? - Rốt cuộc ông hỏi.

- Chỉ có một biện pháp duy nhất xua đuổi băng cướp này: sử dụng chính vũ khí của chúng. Đây là một lũ tống tiền, vì vậy tôi cũng buộc phải tìm cách đe dọa tổ giặc. Tôi đang cố gắng kiểm tra một số tang chứng hiện có, nhưng việc này hết sức tốn kém. Khách hàng của tôi không có số tiền như vậy, còn tôi lại chưa bao giờ có ý định tài trợ cuộc tìm kiếm từ túi của mình. Cùng với mỗi vòng quay của kim giờ đồng hồ tôi bỏ một tiếng thời gian của mình vào vụ này rồi. Tuy nhiên, không chỉ mình tôi. Chi phí đang tăng nhanh, và tôi không nhìn thấy lý do tại sao ông lại không tham gia chia sẻ nó.

Harrison Burke chớp chớp mắt.

- Ông nghĩ sao, cần phải tốn bao nhiêu cho việc này?

- Ông ta thận trọng hỏi.

- Tôi muốn một nghìn rưỡi đôla ngay bây giờ - Mason trả lời. - Nếu tôi cứu được ngài, thì giá sẽ cao hơn một chút.

Burke dùng đầu lưỡi liếm môi.

- Tôi phải suy nghĩ. Để chuẩn bị số tiền này, tôi cần phải tiến hành những bước tương ứng. Sáng mai ông đến đây, tôi sẽ trả lời.

- Sự việc tiến triển rất nhanh, — Mason trả lời. - Đến sáng mai nhiều thứ có thể khác đi rồi.

- Thế thì ông quay lại đây sau 2 giờ nữa, - Burke nhân nhượng.

Mason trừng trừng nhìn ông từ đầu đến chân.

- Ngài nghe này, ngài Burke, tôi đoán ra ngài định làm gì rồi. Ngài muốn tìm hiểu kỹ hơn về tôi. Tôi có thể nói ngay những gì ngài sẽ biết được. Đó là tôi là luật sư, chuyên giải quyết các vụ án hình sự. Mỗi luật sư loại này có sự chuyên môn hóa của mình. Của tôi - là giúp đỡ những ai gặp phải rắc rối nghiêm trọng. Người ta tìm đến tôi khi không còn cách nào khác, và tôi cố gắng giúp họ. Đa số những vụ việc của tôi thậm chí không có thời gian đưa ra toà nữa. Bây giờ thế này: nếu ngài cố thử làm rõ qua luật sư của mình hoặc cố vấn luật của tổ chức nào đó, thì ngài chắc sẽ nghe được, rằng tôi chẳng qua chỉ là một kẻ hạnh hợ tầm thường. Nếu ngài hỏi công tố viên về vấn đề

tương tự, thì sẽ được nghe, rằng tôi là một đối thủ đáng gờm. Nhưng thực ra thì họ đều biết về tôi rất ít. Nếu ngài cố gắng thăm dò về tôi ở ngân hàng, thì ngài sẽ không biết được bất cứ điều gì cả.

Burke mở miệng để nói gì đó, nhưng lại thôi.

- Rất có thể, thông tin này sẽ tiết kiệm thời gian và công sức của ngài, - Mason tiếp tục. - Ngài hãy gọi điện cho Eva Belter. Nhiều khả năng, cô ta sẽ vô cùng tức giận vì tôi đến gặp ngài. Cô ta muốn tự mình thu xếp việc này hay là, cũng có thể, cô ta đã hoàn toàn quên ngài, tôi không rõ. Nếu ngài gọi về nhà cho cô ta, thì hãy yêu cầu gặp cô người hầu và thông báo về bộ áo váy nào đấy hoặc điều gì đó tương tự. Khi đó cô Belter sẽ gọi lại cho ngài.

- Làm sao ông biết chuyện này? - Harrison Burke kinh ngạc hỏi.

- Cô ta liên lạc với những người đàn ông bằng cách ấy. Tôi phải thông báo về bộ áo váy nào đó. Còn ông?

- Về chuyện người ta gửi mua ủng, - Burke thở hắt ra.

- Đúng là một phương pháp tuyệt vời, - Mason cười mát. - Tất nhiên, cho đến khi các bộ phận của trang phục chưa bị nhằm lẫn lung tung. Tuy nhiên, tôi không tin cô người hầu lắm.

Sự giữ kẽ của Burke vội đi trông thấy.

- Cô người hầu không nghi ngờ gì cả, - ông giải thích. - Cô ta chỉ biết báo lại thôi. Chỉ có Eva mới biết đó là quy ước. Tôi không nghĩ, là cô ta còn liên lạc với ai khác bằng cách này.

- Ngài đừng trẻ con thế, - Mason phì cười.

- Nếu không giấu diếm, Burke trang nghiêm nói, - thì cô Belter vừa mới gọi cho tôi cách đây 2 giờ. Cô nói gặp phải những rắc rối nghiêm trọng, và cần phải có lập tức 1000 đôla. Cô hỏi xin tôi, nhưng không nói cần số tiền này để làm gì.

Mason huýt sáo nho nhỏ.

- Thế thì lại là đằng khác. Tôi sợ cô ta cho phép ngài đứng ngoài cuộc. Không quan trọng, ngài trả bằng cách nào, nhưng tôi cho rằng ngài phải chịu

một phần phí tổn. Rốt cuộc, tôi làm việc cho ngài cũng như là cho cô ta thôi. Mà trò chơi này lại tốn kém nhiều tiền.

Burke gật đầu.

- Ông quay lại sau nửa tiếng nữa, - ông ta nói. - Tôi sẽ trả lời ông.

Mason tiến về phía cửa ra vào.

- Thôi được, sau nửa tiếng nữa tôi sẽ quay lại. Nhưng chỉ có tiền mặt thôi nhé. Tôi không muốn để trong ngân hàng còn lại dấu vết dưới dạng tấm séc mang tên mình. Ngài cần lưu ý khả năng vụ việc vẫn có thể bị vỡ lở đấy.

Burke xô ghế bành và làm động tác quen thuộc của nhà chính trị chìa tay ra bắt tay. Mason, đang đi về phía cửa, không nhận thấy cánh tay giơ ra, mà nếu có nhận thấy, thì ông vẫn làm như không.

- Vây thì, sau nửa tiếng nữa, - ông nói vọng vào từ ngưỡng cửa và đóng sầm nó sau lưng mình.

Khi Mason đang mở cửa xe mình, có người đàn ông nào đó vỗ vai ông. Mason quay người lại. Đó là người đàn ông mập lùn với bộ mặt trắng tráo.

- Tôi muốn phỏng vấn ông, ngài Mason, - anh ta tuyên bố.

- Phỏng vấn? - Mason hỏi lại. - Khi thật, anh là ai mới được chứ.

- Crandall, - người đàn ông tự giới thiệu. - Phóng viên “Tin tức lý thú”. Như ông đã biết, chúng tôi quan tâm tới hành vi của các cá nhân đặc sắc, và vì thế tôi rất muốn biết, ông và Harrison Burke vừa tâm sự về chuyện gì.

Perry Mason từ từ bỏ tay khỏi cửa xe và quay người lại. Anh chăm chăm nhìn người đàn ông lạ mặt từ đầu đến chân.

- Hừ ... Hóa ra, chiến thuật của các anh là như vậy đấy.

Crandall tiếp tục soi mói bằng cặp mắt trơ tráo.

- Ông chỉ phí công nhìn tôi chăm chăm thôi, - anh chàng phóng viên nói.

- Ông chẳng làm gì được tôi đâu.

- Tôi không dám làm gì? - Mason hỏi.

Ông ước lượng khoảng cách và giáng một cú trái thẳng vào hàm răng đang nhăn nhó. Đầu Crandall lật ngửa ra sau. Anh ta loạng choạng mấy bước,

rồi ngã phịch xuống đất, như bao bột mì. Nhiều người qua đường dừng lại xem, một đám những kẻ vô công rồi nghề bắt đầu vây quanh. Mason, không thèm chú ý đến họ, bằng động tác mạnh mẽ mở cửa xe, ngồi vào đó, nhấn bộ khởi động và cho xe lăn bánh.

Từ cửa hàng gần nhất ông gọi điện cho Harrison Burke.

- Mason đây, - ông nói, khi nghe thấy giọng ông nghị sĩ. - Tốt nhất ngài tạm thời đừng ra khỏi nhà, ngài Burke, và hãy cố gắng thuê vệ sĩ đi. Tờ báo mà chúng ta vừa nói tới bố trí người ở khắp nơi; họ theo dõi từng bước chân của ngài. Khi nào chuẩn bị xong số tiền, ngài cho người mang thẳng đến văn phòng tôi. Hãy chọn người thật đáng tin cậy, nhưng đừng nói trong gói là cái gì. Cho tiền và dán phong bì trông như trong đó là những tờ giấy bình thường.

Harrison Burke định nói gì đấy, nhưng Mason tức giận treo ống nghe. Ông ra khỏi cabin và đi ngược lại về xe của mình.

Bảy

Tối hôm đó cơn dông kéo đến từ hướng Đông-Nam. Những đám mây đen kịt lơ lững trôi, mưa như trút nước. Gió đập ầm ầm vào các bức tường ngôi nhà Mason đang sống. Mặc dù cửa sổ chỉ hơi hé mở, gió vẫn lùa qua khe hở như muốn xé rách cả rèm. Mason ngồi dậy và sờ soạn tìm điện thoại trong bóng tối.

- Alô, - ông nói. - Mason đang nghe đây.

Trong ống vang lên tiếng gào thét như điên loạn của Eva Belter:

- Trời ơi, may quá! Tôi tóm được ông rồi! Eva Belter đang nói đây. Ông hãy lấy xe và đến chỗ tôi ngay tức khắc! Tôi xin ông!

Mason còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

- Đến đâu? - Ông hỏi. - Có chuyện gì vậy?

- Khủng khiếp lắm! - Cô gái nói. - Nhưng ông đừng đến nhà chúng tôi. Tôi đang ở chỗ khác.

- Cô đang ở đâu?

- Trong cửa hiệu, trên phố Griswold Avenue. Ông hãy dừng xe, khi vừa nhìn thấy cột điện. Tôi sẽ đợi ông ở trước cửa.

Mason phải vất vả lắm mới rũ được cơn buồn ngủ

- Đợi một tý, - ông nói. - Không phải lần đầu tôi nghe thấy những cú điện thoại như thế này đâu. Đã nhiều lần người ta cố gắng lôi tôi ra khỏi nhà giữa đêm khuya rồi. Tôi phải tin chắc, là mình không bị lừa.

- Ôi, ông đừng có đa nghi như thế! - Cô gái thốt lên. - Hãy đến đây ngay lập tức. Tôi nói cho ông biết, vụ việc vô cùng nghiêm trọng. Ông nhận ra giọng tôi chưa?

- Sao nhỉ, - Mason bình tĩnh trả lời, - giọng thì đúng là giống thật, nhưng điều này chẳng có nghĩa lý gì cả. Khi lần đầu tiên đến gặp tôi cô tự xưng là ai?

- Griffin! - Cô gái hét lên một cách điên dại.

- Cô đợi ở đây nhé, tôi sẽ đến ngay bây giờ, - luật sư cam đoan.

Ông ăn bận nhanh chóng, rút khẩu súng lục vào túi quần sau, khoác áo choàng, chụp mũ xuống tận mắt và bước ra ngoài. Xe đang đỗ trong gara. Ông nhấn bộ khởi động và lao ra ngoài trời mưa xối xả khi động cơ còn chưa kịp nóng. Chiếc xe xịt khói và kêu phạch phạch khi ra đến góc đường. Mưa rơi lộp độp trên kính. Những dòng suối nhỏ hiện lên lấp lánh dưới ánh đèn pha suốt dọc đường. Mason phóng như bay qua các ngã ba, ngã tư, quên cả mọi nguy hiểm, đâm vào các xe chạy ngang. Ông rẽ lên phố Griswold Avenue và còn cho xe chạy thêm khoảng nửa dặm, trước khi giảm tốc độ và bắt đầu nhìn các cột đèn đường.

Ông nhận ra cô gái đứng trước cửa quán. Cô mặc áo khoác, nhưng dù trời mưa như trút, đầu vẫn để trần. Nước chảy thành dòng theo mái tóc cô, cặp mắt trở nên cuồng dại vì khiếp đảm. Mason cho xe dừng lại cạnh vỉa hè.

- Tôi nghĩ là ông sẽ không bao giờ đến cả, - cô nói, khi ông mở cửa xe.

Cô vào xe, và Mason nhận thấy, là cô mặc áo buổi tối, đi đôi ủng bóng láng và khoác áo choàng đàn ông. Cô ướt như chuột lột, nước chảy thành dòng xuống sàn xe.

- Có chuyện gì vậy? - Ông hỏi.

Cô quay khuôn mặt tái xám và ướt đẫm nước mưa về phía ông:

- Cho xe quay về nhà chúng tôi đi, ngài Mason. Tôi xin ông, nhanh lên!

- Có chuyện gì vậy? — Ông nhắc lại.

- Chồng tôi bị giết rồi, - cô rên rỉ.

Mason bật đèn trong xe.

- Ông làm thế để làm gì? - Cô thốt lên.

Ông chăm chú nhìn cô.

- Cô hãy kể hết cho tôi nghe, - Mason bình tĩnh nói.
- Trời ơi, bao giờ ông mới đi cho?
- Chỉ khi nào biết toàn bộ sự việc, - ông nói giọng hững hờ.
- Chúng ta phải có mặt ở đó trước cảnh sát.
- Cho phép tôi hỏi, để làm gì?
- Cần phải thế!

Mason lắc đầu.

- Chúng ta sẽ không nói chuyện với cảnh sát khi còn chưa biết chính xác tất cả mọi chuyện.

- Ôi, - cô rên lên, - khủng khiếp quá!
- Ai giết ông ấy?
- Tôi không biết.
- Thế cô biết những gì?
- Rốt cuộc ông có tắt đèn đi không?
- Chỉ sau khi cô kể hết với tôi, chuyện gì đã xảy ra.
- Ông cần ánh sáng làm gì?
- Để nhìn thấy cô rõ hơn, cô Belter.

Nét mặt luật sư u ám, giọng nói nghiêm nghị. Cô gái thở dài khuất phục.

- Tôi cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì. Đây, rất có thể, là ai đó trong số những người từng bị ông ấy đe dọa tống tiền. Tôi nghe thấy trên gác có tiếng người. Họ cãi nhau. Tôi đến gần cầu thang để nghe trộm.

- Cô nghe thấy họ nói gì không?

- Không, tôi không phân biệt được lời, chỉ có những giọng nói xúc động vọng đến chỗ tôi thôi. Họ mắng chửi nhau. Thỉnh thoảng tôi hiểu được một vài từ riêng lẻ nào đấy. Chồng tôi nói bằng một giọng lạnh lùng, cay độc, như mọi lần, mỗi khi ông nổi xung lên và muốn nhảy xổ vào người khác. Còn người thứ hai cao giọng, nhưng không quát tháo. Anh ta liên tục ngắt lời chồng tôi.

- Rồi sao nữa?

- Tôi sẽ bước lên cầu thang. Muốn nghe rõ họ đang nói chuyện gì. Cô ngừng lời, để thở lấy hơi.
- Gì nữa? - Mason giục. - Thời gian quý lắm.
- Tôi nghe thấy tiếng súng và tiếng ầm ầm của thân người ngã vật xuống sàn nhà.
- Chỉ một tiếng súng?
- Vâng... và tiếng ầm ầm. Ôi, khủng khiếp quá! Cả toà nhà rung lên.
- Sau đó cô làm gì?
- Tôi quay người và bỏ chạy. Tôi khiếp đảm quá.
- Chạy đi đâu?
- Về phòng mình.
- Có ai nhìn thấy cô không?
- Chắc là, không.
- Rồi sau đó thì sao?
- Tôi đợi. Có thể, một phút, mà cũng có thể nhiều hơn.
- Cô có nghe thấy gì nữa không?
- Có. Người kia chạy xuống cầu thang và rời khỏi nhà tôi.
- Còn chuyện gì nữa? — Mason gạn hỏi.
- Tôi quyết định ngó vào phòng George, xem có thể giúp ông ấy được gì không. Tôi leo lên trên. Ông ta ở trong phòng làm việc. Trước khi xảy ra chuyện ông ấy đã tắm và khoác lên người áo dài mặc trong nhà. George nằm trên sàn không sinh khí.
- Chỗ nào trên sàn? - Mason lạnh lùng hỏi.
- Ông đừng có kỹ càng quá như thế! - Cô kêu lên. - Tôi không thể nói với ông được. Đầu đó cạnh bể tắm. Rất có thể, ông ấy vừa ra khỏi bể tắm. Đứng gần đấy, khi bắt đầu cuộc cãi vã.
- Làm sao cô biết được, là chồng mình chết rồi?
- Rõ ràng là như vậy. Tức là, tôi cho rằng, ông ấy chết rồi. Tất nhiên, tôi không chắc lắm. Chúng ta đi thôi, ông phải giúp tôi. Nếu ông ấy chết thật, thì

chúng tôi đi tong.

- Tại sao?

- Tại vì tất cả sẽ bị khám phá ra. Chẳng nhẽ ông còn chưa hiểu à? Frank Locke biết chuyện Burke và đương nhiên, sẽ nghĩ là Harrison đã giết ông ấy. Burke sẽ buộc phải khai ra tên tôi, mà sau đó thì chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tôi cũng có thể bị nghi ngờ.

- Cô đừng lo lắng quá về chuyện này. Đúng là Locke biết về Harrison Burke thật, nhưng Locke - chỉ là cái bình phong và nói chung là một tên ngu ngốc. Khi vừa biết tin chồng cô bị giết, hẳn sẽ mất chỗ dựa. Chắc cô không nghĩ, rằng chồng cô chỉ đe dọa tống tiền mỗi một mình Burke.

- Tất nhiên, không. Nhưng Harrison có nhiều lý do giết người, hơn bất kỳ ai khác, - cô khẳng định không chịu. Ngoài ông ấy ra không một ai biết, chồng tôi là ông chủ thật sự của tờ báo. Chính ông đã nói điều này với ông ấy.

- Hóa ra ông ta kể hết với cô?

- Vâng, kể hết. Ông đến chỗ ông ta làm gì mới được chứ?

- Bởi vì tôi tuyệt nhiên không có ý định bảo vệ ông ta chỉ vì cặp mắt đẹp, - Mason nhấn nhó trả lời. - Không nghi ngờ gì nữa, tôi làm cho ông ta khá nhiều rồi, vì thế cứ để ông ta trả. Tôi không thể cho phép để một mình cô cấp tiền,

- Thế ông không nghĩ, đây là việc riêng của tôi à?

- Không.

Cô gái cắn cắn môi, định nói điều gì đó, nhưng lại thôi.

- Bây giờ cô hãy lắng nghe và nhớ kỹ vào, - Mason nói. — Nếu chồng cô chết thật, thì một cuộc điều tra vô cùng kỹ càng sẽ được bắt đầu. Cô phải hết sức bình tĩnh. Cô có biết, ai ở trên đó với ông ấy không?

- Không, - cô trả lời. - Tôi không chắc lắm. Tôi chỉ có thể đoán qua giọng nói thôi.

- Tuyệt, dù sao chúng ta cũng biết một tí rồi. Vậy là, cô không nghe thấy họ nói gì.

- Không, - cô gái trả lời rất nhanh và nói thêm: - Nhưng tôi nghe thấy những giọng nói. Tôi có thể phân biệt chúng. Tôi nghe rõ giọng chồng mình và giọng khác, của người kia.

- Cô đã nghe thấy giọng kia bao giờ chưa?

- Rồi.

- Và cô biết, đó là giọng của ai?

- Vâng.

- Thế thì đừng có bí ẩn nữa, - Mason bắt đầu sốt ruột. - Đó là ai vậy? Tôi là luật sư của cô, cô phải nói tôi.

Cô quay mặt về phía ông.

- Ông biết rất rõ, đó là ai.

- Tôi biết?

- Vâng.

- Càng tiếp tục càng hay, - Mason buồn bã cười khẩy. - Hình như, một người trong số chúng ta phát rồ rồi. Làm sao mà tôi biết được?

- Đó là ông, - cô chậm rãi nhấn mạnh từng tiếng một. Cặp mắt ông đờ ra, cương quyết và lạnh như băng.

-Tôi?

- Vâng, ông. Ôi, tôi có muốn nói ra điều này đâu. Tôi không muốn để ông đoán ra, là tôi biết. Tôi muốn giấu kín bí mật của ông. Ông buộc tôi phải nói. Nhưng tôi sẽ không nói với bất kỳ ai chuyện này, không-bao-giờ! Mãi mãi chỉ có chúng ta biết thôi.

Ông không rời mắt khỏi cô. Chỉ cần môi mạnh hơn.

- Hừ, - ông chỉ nói được có vậy. - Tức là, cô sẽ không tố cáo tôi?

Cô tiếp tục nhìn ông bằng cặp mắt đăm lẹ và nói:

- Vâng. Tôi sẽ không bao giờ tố giác

Ông thở dài nả nuột.

- Khi gió, - rốt cuộc ông chửi rủa. - Chẳng còn gì mà nói nữa.

Bắt đầu một phút im lặng nặng nề. Cuối cùng luật sư hỏi bằng giọng tuyệt đối không diễn cảm:

- Cô có nghe thấy tiếng xe đi ra ngoài không?

Cô nhớ lại một lúc, trước khi trả lời ông:

- Có, hình như tôi nghe thấy. Mưa to thế... Ông biết đấy, những cành cây đập vào cửa sổ và nói chung... Nhưng, tôi có cảm giác là nghe thấy tiếng xe nổ máy.

- Cô hãy bình tĩnh lại đi, - Mason nói. - Cô lo lắng và bị kích động quá rồi, nhưng nếu cô đi kể những chuyện này cho cảnh sát, thì vụ việc của cô sẽ vô cùng tồi tệ. Có hai cách lựa chọn: hoặc là làm ra vẻ cô bị chấn động thần kinh và phải mời bác sĩ, và ông ta cấm tuyệt đối cô không được trả lời các câu hỏi của cảnh sát, hoặc là cô phải biết một cách chính xác, mình đang nói gì. Hoặc cô nghe thấy tiếng xe, hoặc không nghe thấy. Tóm lại, cô nghe thấy hay không?

- Có, - cô gượng trả lời, - tôi nghe thấy.

- Bây giờ khá hơn rồi. Trong nhà có bao nhiêu người?

- Ông nói cái gì?

- Đây, người hầu, những người trong gia đình... Nói chung ai sống ở đó? Tôi nói về tất cả những người đang sống trong nhà.

- Có anh người hầu. Digley.

- Vâng, tôi biết. Tôi gặp anh ta rồi. Còn ai nữa? Ai nấu bếp?

- Bà quản gia, bà Veitch. Đúng hiện nay bà ta đang có cô con gái đến thăm vài ngày.

- Còn đàn ông? - Mason gợi ý. - Có tất cả bao nhiêu đàn ông sống trong nhà. Chẳng lẽ chỉ mỗi mình Digley?

- Không. Còn có Carl Griffin nữa.

- Hừ, Griffin...

Cô đưa mắt nhìn chỗ khác.

- Vâng, Griffin.

- Điều này giải thích, cô lấy đầu ra cái họ đó khi lần đầu tiên tới chỗ tôi.

- Không, không giải thích gì cả. Tôi sử dụng ngay cái tên đầu tiên hiện ra trong đầu mình. Ông đừng có chộp lấy câu nói hớ của tôi.

Mason cười gằn.

- Tôi có chộp những câu nói hớ của cô đâu. Đây là cô đang kể chuyện cổ tích cho trẻ em đấy chứ.

Cô gái bắt đầu vội vàng giải thích:

- Carl Griffin là cháu của chồng tôi. Buổi chiều nó rất ít khi ngồi nhà. Nó sống ăn không ngồi rồi, có danh tiếng một tên chơi bời trác táng. Người ta đồn, nó thường về nhà khi đã say mèm. Không biết chuyện này có thật như thế không, nhưng tôi biết chính xác, là nó rất thân thiết với chồng tôi. George rất quý nó, nếu cho rằng ông vẫn còn có khả năng yêu quý người khác. Cũng cần phải nói với ông rằng chồng tôi là một người tương đối kỳ quặc. Ông ấy, thực ra, không bao giờ yêu ai. Ông chỉ ham muốn chiếm hữu và sử dụng, làm tình làm tội và đè nén. Ông không biết yêu. Ông hoàn toàn cô đơn.

- Tôi biết rồi, - Mason trả lời. - Nhưng bây giờ chưa phải là lúc tôi quan tâm đến tính cách của chồng cô. Cô hãy kể cho tôi nghe thêm về Carl Griffin đi. Chiều hôm qua nó có ở nhà không?

- Không. Nó ra khỏi nhà từ sớm. Hình như, nó thậm chí vắng mặt cả trong bữa tối. Như tôi được biết, nó đi đến câu lạc bộ, đánh gôn. Mưa bắt đầu lúc mấy giờ?

- Gần 6 giờ. Thế sao?

- Thế thì, rất có thể, đúng là nó đi đánh gôn. Ban ngày thời tiết rất đẹp. Nó bảo là sẽ ăn tối ở câu lạc bộ và trở về muộn.

- Cô tin chắc là lúc đó nó chưa về? - Mason hỏi.

- Vâng, chắc chắn.

- Cô tin chắc, là giọng nói cô nghe thấy ở phía trên, trong phòng chồng mình, không phải giọng của nó?

Eva Belter có vẻ hơi lưỡng lự.

- Không, - rốt cuộc cô trả lời. - Đó là ông.

Mason lẩm bẫm gì đó một mình, cho thoả cơn giận dữ đang dâng lên trong lòng.

- Tôi chỉ muốn bảo, - cô vội vã nói thêm, - là giọng nói này giống hệt như của ông vậy. Người đàn ông kia nói hoàn toàn giống như ông. Anh ta cũng có cách nói chuyện bình thản. Thậm chí nếu anh ta cao giọng, thì vẫn có vẻ bình tĩnh và tự chủ. Nhưng tôi sẽ không bao giờ kể chuyện này cho bất kỳ ai, ông tin tôi đi. Tôi sẽ không nhắc tới tên ông, ngài Mason, kể cả khi bị tra tấn.

Cô cố hết sức mở to cặp mắt xanh của mình và nhìn thẳng vào mặt ông bằng ánh mắt ngây thơ con trẻ học thuộc sẵn. Mason nhìn cô một thoáng, rồi nhún vai và nói:

- Thôi được, chúng ta sẽ nói chuyện này sau. Trước hết cô phải trấn tĩnh lại đã. Khi họ cãi nhau có nhắc đến cô không?

- Làm sao tôi biết được? Tôi không biết. Chẳng nhẽ ông vẫn chưa hiểu, là tôi không nghe thấy họ nói chuyện gì? Tôi chỉ biết, là chúng ta phải thật nhanh chóng quay trở lại đây thôi. Điều gì sẽ xảy ra, nếu ai đó tìm thấy xác chết, mà tôi lại đang ở đây?

- Cô nói đúng đấy, - ông đồng ý. - Nhưng cô đợi ở đây cũng lâu lắm rồi, nên thêm một hay hai phút cũng chẳng đáng kể gì. Tôi nhất định phải biết một điều, trước khi chúng ta đến đó. - Ông giơ tay và, nắm cằm cô và quay, sao cho ánh sáng từ ngọn đèn trên trần xe chiếu thẳng vào Belter. - Chính Harrison Burke đang ở trên đó, khi có tiếng súng, phải không? - Ông gặng hỏi.

- Trời ơi, không! — Cô kinh hoàng hét lên.

- Buổi chiều hôm qua ông ta có mặt ở nhà cô?

- Không.

- Như vậy, ông ta gọi điện vào buổi chiều hay sau bữa ăn trưa?

- Không, tôi không biết gì về Harrison cả. Tôi không gặp ông ấy. Tôi chưa hề nói chuyện một lần nào với ông ấy sau buổi chiều kia ở Beechwood Inn. Tôi không muốn nhìn thấy ông ấy nữa, chính vì ông ấy mà tôi mới gặp toàn rắc rối như này!

- Thế thì tại sao cô lại biết, là tôi nói với ông ta về mối liên hệ của chồng cô với “Tin tức lý thú”? — Mason hỏi bằng giọng không báo trước điều gì tốt lành.

Cô gái cụp mắt. Cố gắng giải thoát mặt khỏi tay ông.

- Có lẽ, cô nên trả lời tôi, - luật sư đòi hỏi không khoan nhượng. - Ông ta kể với cô về cuộc viếng thăm của tôi, khi buổi chiều đến nhà cô?

- Không, - cô lấp bắp. - Ông ấy nói với tôi lúc ban ngày, qua điện thoại.

- Có nghĩa là, ông ta gọi cho cô từ buổi trưa?

- Vâng.

- Ngay sau khi tôi đến thăm?

- Rất có thể, ngay khi ông vừa đi khỏi.

- Trước khi gửi tiền cho tôi.

- Vâng.

- Tại sao cô lúc đầu cô lại chối chuyện này? Cô nói dối để làm gì?

- Tôi quên mất. Thì tôi đã nói từ trước rồi, là ông ấy gọi. Còn nếu muốn lừa dối, thì tôi đã chẳng bảo với ông là đã nói chuyện với ông ấy.

- Đẳng nào thì cô cũng phải nói ra thôi. Cô không đoán trước được, là tôi sẽ nghi ngờ, rằng ông ta ở chỗ chồng cô, khi có tiếng súng.

- Không phải như thế!

Mason chậm rãi lắc đầu.

- Cô là một kẻ lừa dối nhỏ nòi, thấp hèn, - ông nói một cách thành thạo và lãnh đạm. - Đơn giản là cô không có đủ khả năng nói thật. Cô không thể thành thật với bất kỳ ai, kể cả chính bản thân mình. Ngay cả bây giờ cô vẫn đang nói dối một cách trắng trợn. Cô biết rõ, ai đã ở trên đó, trong phòng làm việc của chồng cô.

Cô gái lắc đầu lia lịa.

- Không, không! - Cô nói như hét lên. - Sao ông chưa chịu tin, là tôi không hay biết gì cả? Tôi nghĩ rằng, đó là ông. Vì thế mà tôi không gọi cho

ông ngay từ nhà mình. Tôi chạy ra cửa hàng để gọi. Cách nhà hẳn gần một dặm.

- Cô làm thế để làm gì?

- Bởi vì tôi muốn dành cho ông thời gian quay về nhà. Ông không hiểu à? Tôi muốn lương tâm mình trong sạch khi trả lời, nếu chẳng may có ai hỏi, rằng gọi điện và gặp ông ở nhà. Còn gì khủng khiếp hơn, nếu tôi gọi cho ông sau khi đã nhận ra giọng và phát hiện ra, là ông không có mặt ở nhà.

- Sao cô dám khẳng định, đó là giọng của tôi? - ông bình tĩnh hỏi.

- Tôi có cảm giác, là đã nhận ra nó, - cô khẳng khẳng không chịu.

- Tuyệt đối không thể, - Mason khô khan trả lời. - Tôi đã ngủ được 2 hay 3 tiếng khi có tiếng chuông điện thoại của cô. Rất tiếc là tôi không có một nhân chứng nào và, nếu cảnh sát đi đến kết luận, rằng tôi đã có mặt tại nơi xảy ra án mạng, thì tôi sẽ vô cùng khó khăn thanh minh nếu muốn với họ. Cô khôn khéo tính trước chuyện này rồi.

Cô nhìn ông một thoáng, sau đó dùng đôi tay trần ôm lấy cổ ông.

- Ôi, Perry, - cô chuyển cách xưng hô một cách khó nhận thấy. — Xin anh, đừng nhìn em bằng ánh mắt như thế. Em đã nói với anh rồi, là sẽ không bao giờ tố cáo đâu. Anh dính líu vào vụ này cũng giống y như em rồi. Anh sẽ làm tất cả những gì có thể, để cứu em. Chúng ta cùng hội cùng thuyền và phải bám vào nhau.

Ông dịch người ra và bóp vai cô mạnh đến nỗi buộc cô phải buông tay. Khi đó ông lại nâng mặt cô lên một lần nữa và nhìn thẳng vào mắt.

- Chúng ta không dính dáng vào vụ việc nào cả, thưa cô Belter - ông nói dần từng lời. - Cô là thân chủ của tôi, và tôi có nhiệm vụ bảo vệ cô. Chỉ có thể thôi. Cô hiểu chưa?

- Vâng, — cô gái trả lời.

- Cô mặc áo khoác của ai vậy?

- Của Carl. Nó treo ở tiền sảnh. Tôi chạy ra ngoài trời mưa, rồi hiểu ra là mình sẽ ướt như chuột lột. Trong tiền sảnh có cái áo khoác, vì thế tôi vớ lấy nó.

- Hừm, - Mason nghiêm trang nói. Và thêm: - Cô hãy suy tính tất cả một lần nữa, trước khi chúng ta về nhà. Tôi cũng không dám chắc, rất có thể, cảnh sát đã có mặt ở đó rồi. Cô nghĩ là không còn ai khác nghe thấy tiếng súng?

- Chắc là, không.

- Thôi được. Nếu chúng ta kịp xem xét sơ qua trước khi cảnh sát tới, thì cô hãy quên ngay chuyện chạy ra ngoài gọi điện. Cô gọi từ nhà mình, sau đó chạy ra đón tôi và vì thế bị ướt hết người, rõ chưa? Cô không thể ngồi nhà đợi, cô sợ.

- Vâng ạ, - cô ngoan ngoãn đồng ý.

Mason tắt đèn trần và ấn bàn đạp. Chiếc xe lao vút đi giữa làn mưa xối xả. Eva Belter dịch người trên ghế đệm và nép sát vào luật sư, khoác tay trái lên cổ ông, còn tay phải đặt trên gối.

- Tôi sợ lắm, - cô rên rỉ. - Tôi thấy mình cô đơn quá.

- Hãy ngồi yên và tốt nhất là nên nghĩ kỹ tất cả một lần nữa đi, - Mason khuyên nhủ.

Giận dữ nhấn ga, ông cho xe leo lên dốc và rẽ về phía Elmwood Drive, sau đó về tốc độ số hai, để đến gần toà nhà to lớn đứng trên đỉnh đồi. Mason dừng xe ngay cạnh cổng vào.

- Bây giờ xin lắng nghe tôi, - ông thì thầm trong lúc đỡ cô ra khỏi xe. - Trong khu nhà tuyệt đối yên tĩnh. Rõ ràng, không có ai nghe thấy tiếng súng cả. Cảnh sát chưa tới. Cô nghĩ lần cuối đi. Nếu cô lừa tôi, thì sẽ chẳng có gì tốt đẹp đâu.

- Tôi không lừa anh, ngài Mason. Tôi nói sự thật thiêng liêng, xin thề có Chúa.

- Thôi được, chúng ta vào nhà đi, - ông nói và họ bước lên hiên nhà.

- Cửa mở, tôi không đóng nó, - cô nói, đồng thời nhường đường cho ông.

- Anh có thể vào thẳng.

Mason đẩy cánh cửa.

- Cửa đóng, - anh nói. - Bị khóa. Cô có chìa không? Cô nhìn ông bằng ánh mắt cuồng dại.

- Không, chìa ở trong ví.

- Thế ví đâu.

Cô Belter đứng chết lạng hồi lâu, bao trùm bởi nỗi khiếp đảm bất ngờ ập đến.

- Ôi trời ơi, - cô rên lên. - Chắc là tôi để quên ví ở trên kia, cạnh... xác George.

- Cô cầm theo ví khi lên gác? - Mason hỏi.

- Vâng, chắc chắn là như vậy. Có lẽ, tôi đánh rơi nó ở đó, vì không nhớ là có cầm theo nó khi chạy ra ngoài.

- Chúng ta phải bằng mọi giá vào trong nhà. Còn cửa nào mở nữa không?

Cô gái lắc đầu, sau đó bỗng nhiên nói:

- Có cửa vào bếp. Chìa dự bị bao giờ cũng treo ở mái che. Chúng ta có thể mở cửa bếp và vào nhà.

- Đi thôi.

Họ xuống hiên và rảo bước trên con đường lát đá sỏi chạy xung quanh toà nhà. Bóng tối và yên lặng bao trùm khắp nơi. Gió xé vòm lá của cây, mưa tạt vào tường, nhưng từ trong toà nhà âm ỉ không vọng ra tiếng động nào.

- Hãy đi thật khẽ, để gia nhân không nghe thấy gì. Nếu không có ai thức giấc, thì tôi muốn có vài phút để xem xét tình hình.

Cô gật đầu, sờ mò dưới mái, tìm thấy chìa và mở cửa hậu.

- Cô đi qua nhà và mở cửa chính cho tôi, - Mason nói. - Tôi đóng cửa sau cô và treo chìa vào chỗ cũ.

- Vâng ạ, - cô đồng ý và biến vào bóng tối của toà nhà.

Mason đóng cửa, quay chìa và treo nó lên chỗ cũ. Sau đó ông lại đi vòng quanh toà nhà.

Tám

Mason đứng đợi mấy phút trên hiên, trước khi có tiếng chân Eva Belter và lách cách của ổ khóa. Mở cửa, cô mỉm cười đón ông.

Trong tiền sảnh có mỗi một ngọn đèn đêm bé nhỏ phát sáng, nó chỉ đủ rọi lên chỗ cầu thang và đồ gỗ - cặp ghế bành lưng thẳng, chiếc gương trang hoàng đẹp đẽ, mắc áo và ô. Chiếc áo khoác nữ treo trên giá để mắc áo, còn trong giá để ô có 3 cái ô và 2 cái gậy. Từ bức vách ngăn chứa ô dòng nước rỉ rỉ chảy ra, tạo thành vũng nhỏ trên nền, trong đó phản chiếu ánh sáng mờ nhạt của ngọn đèn.

- Cô có tắt đèn khi ra khỏi nhà không? - Mason thì thầm hỏi.

- Không, tôi để tất cả mọi thứ nguyên như cũ.

- Điều này có nghĩa là, khi chồng cô cho ai đó vào nhà, ông ta không bật đèn nào khác, ngoài cái bóng tí hon này?

- Chắc là như vậy.

- Thế bình thường trên cầu thang có mấy ngọn đèn sáng, khi tất cả còn chưa đi ngủ?

- Tùy từng lúc, - cô trả lời. - Chỉ một mình George sống trên gác. Ông ấy không quan tâm tới chúng tôi còn chúng tôi thì kệ ông ấy.

- Thôi được, chúng ta lên trên đi, - Mason nói. - Bật đèn lên.

Cô gái bấm công tắc, và ánh sáng rục rờ chiếu sáng cả cầu thang. Mason đi trước, bước vào phòng khách mà lần trước anh đã nói chuyện với Belter. Cánh cửa, nơi khi đó Belter xuất hiện, đang đóng kín. Mason ấn tay nắm, đẩy cánh cửa và bước vào phòng.

Đó là một căn phòng rộng lớn, được trang trí giống hệt phòng khách. Ở đây có những ghế bành lớn bọc da dày và một bàn viết, kích thước gấp khoảng hai lần bàn của Mason. Cửa vào phòng ngủ mở toang, và ngay cạnh

nó là lối vào buồng tắm. Phòng ngủ và buồng tắm cũng có cửa thông nhau. George Belter nằm sõng xoài trên nền nhà, ngay ngưỡng cửa giữa buồng tắm và phòng làm việc. Trên người ông là cái áo khoác đi tắm bằng phơ-la-nen, nó bị phanh ra, làm hở cả người.

Eva Belter rú lên khe khẽ và bám chặt vào tay Mason. Ông gạt tay cô ra, bước lại gần người đàn ông đang nằm đó và đứng quỳ xuống một gối. George Belter chắc chắn đã chết. Trên cơ thể chỉ có dấu vết của một viên đạn, nó trúng thẳng vào tim. Tất cả nói lên rằng, cái chết đến ngay tức thì. Khi thọc tay dưới áo khoác, Mason phát hiện thấy thân thể của người chết vẫn còn ấm. Ông khép vạt áo khoác trên người bị giết, bước qua xác ông ta và vào buồng tắm.

Cũng giống như tất cả mọi phòng của khu ở riêng của Belter, buồng tắm được xây dựng với quy mô tựa như để dành cho người khổng lồ. Bể tắm, được gắn xuống nền, có chiều sâu hơn một ăc đơ và chiều dài gần hai ăc đơ rưỡi.

Trên chiếc mắc áo nằm ngay cạnh tấm gương to lớn là những khăn tắm vẫn sạch nguyên. Sau khi xem xét chúng một cách kỹ lưỡng, Mason quay mặt về phía Eva Belter:

- Cô nhìn xem, ông ta đang tắm và, rất có thể, bước thẳng ra từ buồng tắm. Choàng áo khoác trong khi thậm chí chưa kịp lau người - thân thể còn ướt, và chưa một cái khăn tắm nào được sử dụng.

- Có thể, ngài Mason, nên nhúng ướt và vò nhàu khăn tắm để dường như ông ấy đã dùng nó lau người? — Cô hỏi.

- Làm thế để làm gì?

- Tôi không biết. Đơn giản là tôi nghĩ...

- Nếu chúng ta bắt đầu giả mạo tang chứng, thì khi đó sẽ rơi vào một câu chuyện tuyệt đẹp. Cô hãy nhớ kỹ điều này. Hình như, ngoài cô ra, không có ai biết chuyện gì đã xảy ra. Cảnh sát sẽ đưa yêu sách, nếu tôi không báo cho họ ngay lập tức về sự việc xảy ra. Họ cũng sẽ muốn biết, tạo sao cô lại quyết

định gọi cho tôi trước, và chỉ sau đó chúng ta mới gọi cho họ. Hành vi của cô có thể lý giải theo rất nhiều cách khác nhau. Cô có hiểu không.

Cô gái gật đầu. Cặp mắt mở to và tối sầm.

- Cô hãy lắng nghe và nhớ cho rõ, - ông nhắc lại một lần nữa. - Cô không được mất bình tĩnh. Thực ra thì điều gì đã xảy ra vậy? Cô nói với họ đúng những gì vừa nói với tôi, chỉ có duy nhất một ngoại lệ: không một lời về việc cô lên trên gác sau cuộc trốn chạy của kẻ lạ mặt. Đây chính là điều làm tôi không hài lòng trong câu chuyện của cô. Cảnh sát cũng sẽ thắc mắc. Nếu cô có đủ lòng can đảm trèo lên gác thì tại sao lại không gọi ngay cho họ? Việc trước tiên cô thông báo cho luật sư của mình về vụ giết người, sẽ gây cho cảnh sát mỗi nghi ngờ là lương tâm cô không trong sạch.

- Nhưng mà chúng ta có thể nói, rằng tôi hỏi ý kiến ông về một việc hoàn toàn khác, còn sau đó mới xuất hiện vụ việc này và tôi muốn nói chuyện với ông, trước khi gọi cho cảnh sát.

- Thì đấy sẽ là điều xuân ngọc lớn nhất của cô, - Mason phì cười. - Khi đó cảnh sát sẽ hết sức quan tâm, đấy là việc gì vậy. Và cô thậm chí không nhận thấy, đã khai báo với công tố viên một lý do tuyệt vời đến mức nào để kết tội cô giết chồng đầu. Vụ việc kia tuyệt đối không nên bộc lộ ra ngoài. Cần phải tìm bằng được Harrison Burke và cảnh báo, để ông ta giữ mồm giữ miệng.

- Vâng, nhưng với tờ báo thì sao? - Với ‘Tin tức lý thú’ ấy? - Eva Belter thắc mắc.

- Chẳng nhẽ cô không hề nghĩ, là cùng với cái chết của chồng mình, cô đã trở thành bà chủ của nó? Bây giờ tự cô có thể đọc đoán để ra chính sách biên tập.

- Thế nếu ông ấy tước quyền thừa kế của tôi trong di chúc thì sao?

- Chúng ta sẽ cố gắng bãi bỏ di chúc này, còn hiện thời sẽ đệ đơn về việc chỉ định cô làm người quản lý tạm thời toàn bộ tài sản cho đến khi kết thúc trình tự tố tụng.

- Vâng, - cô vội vã đồng ý. - Tôi chạy ra khỏi nhà, rồi sao nữa?

- Cô sợ đến nỗi nhảy bổ ra khỏi nhà mà không kịp nghĩ ngợi gì cả. Chỉ có điều đừng quên, là cô bỏ chạy trước cả khi người lạ mặt đi xuống dưới. Cô khoác lên người cái áo đi mưa vừa chợt nhìn thấy ở tiền sảnh. Cô sợ hãi đến mức không nhận thấy là đã cầm áo khoác đàn ông, chứ không phải của mình đang treo ngay cạnh.

- Tôi nhớ rồi, rồi sao nữa? - Cô gái giục giã vẫn bằng giọng nóng nảy vội vàng như trước.

- Cô lao ra ngoài trời mưa, - Mason tiếp tục, - và nhìn thấy chiếc xe đỗ cạnh cổng. Nhưng cô quá xúc động, để có thể xem xét nó một cách kỹ càng. Cô thậm chí không biết rõ, đó là ô tô du lịch hay loại xe mui trần. Cô vội vàng bỏ chạy. Ngay sau đó người đàn ông kia chạy ra khỏi nhà, nhảy lên xe và bật đèn pha. Cô lao vào bụi cây vì sợ hãi đuổi theo mình, nhưng xe phóng thẳng qua chỗ cô nấp và chạy xuống dốc. Cô đuổi theo, vì lúc đó chợt nghĩ rằng phải biết bằng được số xe và xác định xem ai là người đã ở trên gác cùng với chồng mình, khi có tiếng súng.

- Vâng. Thế tiếp theo là gì?

- Là những gì mà cô vừa kể cho tôi. Cô sợ quay trở về nhà một mình, nên chạy đến cabin điện thoại gần nhất. Chỉ có điều, xin cô nhớ kỹ, là trong suốt thời gian này cô không hề hay biết, rằng chồng mình đã bị chết. Cô chỉ nghe thấy tiếng súng thôi. Nhưng không biết ai bắn: chồng cô bắn vào người đàn ông kia hay là ngược lại - chồng cô bị bắn. Cô không biết, là phát súng có trúng hay không và chồng cô bị giết hay chỉ bị thương, hay thậm chí ông tự bắn vào mình, khi người đàn ông kia còn ở trên gác. Cô nhớ tất cả chưa?

- Tôi nhớ hết rồi.

- Tốt, - ông tiếp tục. - Điều này giải thích, tại sao cô lại gọi cho tôi. Tôi trả lời, là sẽ đến ngay lập tức. Nhưng cô phải nhớ là chưa hề nói gì cả về phát súng này. Cô chỉ nói đơn giản là gặp rắc rối, và muốn tôi đến nhà cô ngay, vì cô sợ.

- Thế ông giải thích thế nào việc tôi gọi cho ông chứ không phải ai khác? Chúng ta phải tìm ra nguyên do nào đấy.

- Tôi có thể là bạn cũ của cô. Theo như tôi hiểu, cô ít khi xuất hiện cùng chồng mình ở những chỗ đông người?

- Vâng, đúng vậy.

- Thế thì rất tuyệt. Vừa rồi cô mấy lần xưng hô thân mật và gọi tôi bằng tên. Bây giờ cô hãy cố gắng làm việc này thường xuyên, đặc biệt khi có mặt người khác. Cô gọi điện cho tôi như một người bạn cũ, không nghĩ rằng tôi đồng thời là luật sư của cô.

- Tôi hiểu.

- Vấn đề là ở chỗ, cô nhớ kỹ tất cả chưa?

- Tôi nhớ hết rồi, - cô cam đoan.

Mason nhìn quanh phòng.

- Cô bảo để quên ví ở trên gác. Tìm nó đi

Eva Belter đi đến chỗ bàn làm việc của Belter và mở một trong số các ngăn kéo. Cái ví nằm trong đó. Cô lấy nó ra.

- Thế còn khẩu súng lục thì sao? - Cô hỏi. - Chúng ta phải làm gì với nó chứ?

Mason nhìn theo ánh mắt của cô và nhận thấy khẩu súng đang nằm dưới nền nhà, bị bóng bàn che khuất nên không đập vào mắt ông ngay từ đầu.

- Không, chúng ta thậm chí không được động vào nó, - luật sư trả lời. - Đây là điều tình cờ may mắn cho chúng ta. Cảnh sát sẽ xác định khẩu súng của ai.

Cô gái cau mặt.

- Lạ thật, ai đó nổ súng rồi lại để nó ngay trên nền nhà. Chúng ta không biết, đó là súng của ai. Ông không cho rằng, làm gì đó với nó thì vẫn tốt hơn à?

- Cô có sáng kiến gì vậy? - Mason cười khẩy.

- Giấu nó ở chỗ nào đấy.

- Có giỏi thì cứ thử xem, - ông cảnh cáo. - Lúc đó thì cô tha hồ mà giải thích với cảnh sát. Đừng, tốt nhất là để mặc cảnh sát tự tìm thấy nó.

- Em tin anh vô bờ bến, Perry, - cô lợi dụng ngay đề nghị của luật sư gọi anh bằng tên. - Nhưng vẫn muốn làm việc này khác đi. Chỉ để lại xác chết thôi.

- Không, - ông nói bằng giọng chỉ ra rằng, câu chuyện đến đây là kết thúc. Rồi hỏi lần cuối:

- Cô nhớ hết chưa?

- Em nhớ rồi.

Mason cầm ống điện thoại.

- Làm ơn nối với Sở cảnh sát, - ông nói.

Chín

Trung sĩ Bill Hoffman, phụ trách đội cảnh sát cơ động, là một người đàn ông cao, lạnh lùng với những cử chỉ chậm chạp và cặp mắt chăm chú. Anh ta có thói quen nghĩ đi nghĩ lại tất cả mọi việc, trước khi đi đến kết luận nào đấy. Hoffman ngồi trong một trong những căn phòng của khu nhà ở của Belter và quan sát Mason qua làn khói thuốc mù mịt.

- Chúng tôi tìm thấy giấy tờ, chứng tỏ việc Belter từng là chủ của “Tin tức lý thú” - viên cảnh sát thông báo với luật sư. - Chắc ông biết, chính là của tòa báo mà đã 5 hay 6 năm lại đây đe dọa tống tiền tất cả mọi người.

- Tôi biết chuyện này rồi, thưa trung sĩ, - Mason bình thản trả lời.

- Lâu chưa? - Hoffman hỏi.

- Chưa, vừa mới đây thôi.

Bằng cách nào mà ông biết được?

- Tôi không thể nói với anh điều này.

- Sao ông lại có mặt ở đây trước cảnh sát?

- Anh đã nghe lời khai của bà Belter rồi thôi, ngài trung sĩ. Cô ta gọi cho tôi. Tôi ngả theo giả thiết, là chồng cô ta đã không kìm được nóng giận và bắn vào người đàn ông lúc đó đang ở trong phòng ông ta. Cô ta nói với tôi, rằng không biết thực ra đã xảy ra chuyện gì, và không dám một mình trèo lên trên gác.

- Cô ta sợ cái gì vậy? - Hoffman hỏi.

Mason nhún vai.

- Anh gặp Belter rồi. Chắc anh cũng đoán được, phải là một người vô nguyên tắc đến mức nào, thì mới đi xuất bản tờ báo kiểu “Tin tức lý thú”. Có thể không do dự cho rằng, tay ông ta không được “sạch” lắm. Tôi cũng chẳng

hề ngạc nhiên, nếu ông ta thậm chí chưa bao giờ biết lịch thiệp với phụ nữ là gì.

Bill Hoffman cân nhắc những lời nói của luật sư một lúc.

- Chúng ta sẽ biết nhiều hơn rất nhiều, khi xác định được khẩu súng này là của ai, - cuối cùng anh ta nói.

- Anh nghĩ là có thể làm được việc này? – Mason hỏi.

- Hy vọng. Số chưa bị giũa bằng.

- Vâng, tôi nhìn thấy người của anh ghi nó vào sổ. Loại Colt, cỡ nòng 8?

- Đúng vậy, — Hoffman trả lời.

Tất cả im lặng một lúc. Viên cảnh sát lặng lẽ hút thuốc, Mason ngồi bất động, trong tư thế của một người, hoặc là hoàn toàn vô tội, hoặc sợ chỉ bằng một cử chỉ dù nhỏ nhất bộc lộ mình. Thỉnh thoảng Hoffman lại đưa cặp mắt chăm chú nhìn về phía Mason.

- Trong toàn bộ vụ việc này có điều gì đó rất lạ, ngài Mason, - Hoffman nhận xét. - Thật khó giải thích làm sao để ông hiểu.

- Đó là vấn đề của anh rồi, ngài trung sĩ. Tôi thường có mặt tại các vụ án mạng muộn hơn nhiều, cho đến tận khi cảnh sát kết thúc điều tra. Đối với tôi phát hiện xác chết và quan sát quá trình điều tra ngay từ đầu thực sự là một việc mới mẻ, lạ lẫm.

Hoffman nhìn người đối thoại và cười mát:

- Vâng, đây đúng là trường hợp tương đối bất thường, khi luật sư lại có mặt ở hiện trường trước cả cảnh sát.

- Thật vậy, - Mason khéo léo công nhận. - Tôi nghĩ mình hoàn toàn có thể nhất trí với cái định nghĩa này “trường hợp bất thường”.

Hoffman im lặng hút thuốc một hồi.

- Các anh đã tìm thấy thằng cháu kia chưa? - Mason hỏi.

- Chưa. Chúng tôi đang cho kiểm tra tất cả những nơi hãn hay đến. Chúng tôi biết là chiều hôm qua hãn ở trong hộp đêm với một người đẹp. Chúng tôi

dễ dàng tìm được, cô ta. Cô ta khẳng định, là họ đã chia tay nhau trước nửa đêm. Theo lời cô ta, cô ta nhìn thấy Carl lần cuối cùng vào lúc gần 11 rưỡi.

Bỗng nhiên có tiếng xe từ cổng vọng vào. Mưa đã tạnh, ngọn trăng lưỡi liềm thỉnh thoảng lại ló ra giữa những đám mây. Tiếng rầm rầm phịch-phịch-phịch đều đều xuyên thấu tiếng ồn của động cơ. Chiếc xe dừng lại, và nghe thấy tiếng còi chói tai.

- Khi gió, cái gì thế này? - Hoffman nói và từ từ đứng dậy.

Mason cúi đầu lắng nghe.

- Kêu vang, dường như ai đó đi trên xe bị thủng lốp, - luật sư nói.

Bill Hoffman di chuyển về phía cửa, Mason lập tức rảo bước theo anh ta. Trung sĩ mở cánh cửa thông ra hiên. Ngoài cổng có 4 hay 5 xe cảnh sát đang đỗ. Chiếc ô tô vừa mới tới dừng phía ngoài nửa vòng tròn do các xe đỗ từ trước tạo nên. Đó là chiếc xe thể thao hai chỗ, mui trần với những tấm kính cao ở hai bên sườn. Người sau tay lái đang ngồi, quay mặt về phía toà nhà. Thấu qua làn kính có thể nhận thấy vết trắng mờ mờ của khuôn mặt và cánh tay trên nút ấn còi, chính là từ đó phát ra tiếng rúc liên tục, chói tai.

Khi trung sĩ bước ra chỗ hiên được chiếu sáng, tiếng còi ngay lập tức biến mất. Cửa xe mở ra, và giọng say rượu lúng búng:

- Digley, xe tôi... bị thủng lốp rồi... Tôi không tự chữa được.... Không cúi xuống được... Tôi bị làm sao ấy... Ra đây, chữa xe..., thay lốp đi...

- Đây chắc là đứa cháu, Carl Griffin, - Mason không hài lòng nói. - Chúng ta nghe xem, nó có thể nói những gì.

- Nếu xét theo giọng nó đang nói, thì không nhiều đâu, Hoffman lầu bầu trả lời.

Cả hai bước về phía chiếc xe. Anh chàng trẻ tuổi cố hết sức chui ra khỏi xe, ngập ngừng dùng chân tìm bậc lên xuống và cúi đầu về phía trước. Anh ta chắc là đã ngã nhào xuống đất, nếu không kịp dùng tay bám vào thành xe. Anh ta đứng không vững, người lắc la lắc lư.

- Nổ lốp... Cần có Digley... Mà không phải Digley... Chúng mà có hai đứa... Trong chúng mà chả có đứa nào là Digley... Chúng mà là ai, đồ khi

gió?... Chúng mày tìm cái gì ở đây vào giờ này?... Bây giờ không phải là lúc thăm nhau...

Bill Hoffman bước một bước về phía anh ta.

- Anh say rồi, — viên cảnh sát nói.

Người trẻ tuổi liếc nhìn viên cảnh sát, và tức giận nhận xét:

- Tất nhiên, say rồi... Trong đầu mày nghĩ gì?... Thế tao ra khỏi nhà để làm gì mới được chứ? Rõ ràng là say rồi...

- Anh là Carl Griffin? - Hoffman kiên nhẫn hỏi.

- Rõ ràng quá còn gì, Carl Griffin...

- Thế thì hãy cố bình tĩnh lại đi. Chú anh bị giết rồi. Im lặng bao trùm. Anh chàng trẻ tuổi, vẫn đang bám vào thành xe, lắc đầu một cái thật mạnh, tuồng như cố gắng xua đuổi tình trạng ngây ngất đang che phủ não mình. Khi anh ta cất lời, giọng đã có vẻ tỉnh táo hơn một chút.

- Anh nói gì?

- Chú anh, bởi vì, hình như, George Belter từng là chú anh, đã bị giết chết cách đây một tiếng hoặc tiếng rưỡi, - trung sĩ nhắc lại.

Anh chàng trẻ tuổi mồm sặc mùi rượu hít vào 2 hay 3 hơi thật sâu, cố gắng bằng cách này tỉnh táo lại.

- Anh say à...? - Carl hỏi.

Trung sĩ Hoffman cười gằn.

- Không, Griffin, chúng tôi không say, - viên cảnh sát nhẫn nại giải thích.

- Đấy là anh say thì có. Đấy là anh suốt cả buổi chiều vật vờ ở những chỗ mua vui nào đó. Tốt nhất anh hãy vào nhà và cố gắng bình tĩnh lại đi.

- Anh nói, là chú bị giết, - chàng thanh niên hỏi.

- Đúng, tôi nói là ông ấy bị giết rồi, - trung sĩ khẳng định.

Chàng trai lão đảo đi về phía toà nhà. Lưng anh ta ưỡn thẳng một cách bất thường, hai bên vai ngả về sau.

- Nếu đúng vậy, - Carl Griffin tuyên bố băng quơ, - thì chú bị con chó cái kia giết rồi.

- Con chó nào? - Trung sĩ hỏi nhanh.

- Con điếm với cái mõm ngậy thơ. - Carl phải vất vả lắm mới quay được đầu về phía trung sĩ. - Con vợ chú.

Hoffman đỡ tay chàng trai và nói với Mason:

- Mason, ông làm ơn tắt máy và đèn pha đi.

Carl Griffin bất ngờ dừng lại và ngật ngừng quay người ra đằng sau.

- Và thay lốp,... - anh ta nói. - Trước phải... Tôi đi mấy dặm trên vành bánh... Phải thay...

Mason tắt động cơ và đèn pha, sập cửa lại, rồi nhanh chóng tiến về phía trước theo chân Hoffman và anh chàng trẻ tuổi, đang như treo trên cánh tay viên cảnh sát. Ông vẫn còn kịp mở cửa ra vào cho bọn họ.

Dưới ánh đèn, trong tiền sảnh, Carl Griffin hóa ra là một anh chàng khá đẹp trai, dù khuôn mặt đỏ bừng vì rượu và bắt đầu có dấu vết của sự chơi bời trác táng. Cặp mắt sưng húp và mọng đỏ, nhưng phong thái lại bảnh sinh, biểu hiện sự đường hoàng, chừng trạc và có giáo dục của một người thuộc giới thượng lưu, biết cách thích nghi với bất kỳ hoàn cảnh nào.

Hoffman quay về phía chàng trai và nghiêm khắc xem xét anh ta từ đầu đến chân.

- Anh cần bao lâu để tỉnh rượu, Griffin. Chúng tôi cần nói chuyện với anh.

Griffin gật đầu.

- Một tí thôi... Tôi sẽ tỉnh ngay bây giờ...

Anh ta đẩy trung sĩ ra và, lão đảo, biến mất trong nhà vệ sinh. Hoffman nhìn Mason.

- Say khướt, - Mason nhận xét.

- Đúng thế, - Hoffman đồng ý. - Nhưng đối với hăn đây không phải là lần đầu đâu, có kinh nghiệm rồi. Hăn vẫn lái được xe lên dốc, trên con đường trơn vì mưa, mà xe lại bị nổ lốp nữa chứ.

- Vâng, chắc hăn lái xe giỏi lắm, - Mason công nhận.

- Hẳn với Eva Belter như chó với mèo vậy, - trung sĩ Hoffman nhận xét.

- Anh đang nghĩ những gì hẳn nói về cô ta?

- Tất nhiên. Thế tôi còn có thể nghĩ chuyện gì khác?

- Hẳn đang say lắm rồi cơ mà, - Mason lý sự. - Hy vọng là anh sẽ không bắt đầu nghi ngờ một người phụ nữ tử tế chỉ trên cơ sở câu nhận xét vô nghĩa của một thằng say?

- Đúng, hẳn say, nhưng vẫn mang xe về nguyên vẹn đấy thôi. Có thể, vẫn biết cách suy nghĩ tỉnh táo như vậy, cho dù có say mềm đi chẳng nữa.

Mason nhún vai.

- Thôi được, cứ cho là như thế đi, - anh tỏ vẻ coi thường chuyện này.

Từ nhà vệ sinh vọng ra tiếng nôn ọ.

- Tôi sẵn sàng đánh cược, là hẳn sẽ tỉnh hơn nhiều, - trung sĩ lại bắt đầu, đồng thời nhìn Mason bằng ánh mắt nghi hoặc, - và khi tỉnh vẫn nhắc lại đúng như này.

- Còn tôi đánh cược, là hẳn vẫn say bết nhè như trước.

- Mason đáp lại. - Kể cả trong trường hợp cố tỏ ra tỉnh táo. Những người hạng này có thể đánh lừa bất kỳ ai, một khi họ uống vào. Họ cư xử tuồng như rất tỉnh táo, nhưng không hề biết mình đang làm và nói gì.

Hoffman nhìn luật sư và mỉm cười:

- Ông muốn gì vậy, ngài Mason? Chẳng lẽ ông định phủ nhận lời khai của hẳn từ trước?

- Tôi chẳng nói điều gì tương tự như vậy cả.

- Tất nhiên, không nói, - Hoffman cười hô hố. - Ít nhất, thì cũng không nói thẳng.

- Bây giờ mà có ly cafe thật đặc cho nó thì tốt quá, - Mason gợi ý. - Tôi xuống bếp, xem...

- Bà quản gia chắc đang ở dưới bếp, - Hoffman chộp cơ hội. - Xin ông đừng méch lòng, ngài Mason, nhưng tôi thật sự muốn nói chuyện mặt đối mặt với Carl. Tôi chưa hình dung một cách rõ ràng cho lắm vai trò của ông trong

vụ việc này. Tôi có cảm giác, ông đồng thời vừa là luật sư, lai vừa là bạn cũ của gia đình.

- Tôi đâu có phải là tiểu thư, để mà giận dữ, - Mason trả lời. - Tôi hiểu rất rõ hoàn cảnh của ông, ngài trung sĩ, công việc trên hết. Nhưng một khi đã trót có mặt, thì tôi sẽ ở lại đây thôi. Tôi cũng có việc của mình.

Hoffman gật đầu.

- Ông sẽ tìm thấy bà quản gia ở dưới bếp. Tên Veitch. Chúng tôi đã lấy lời khai của cả bà ta lẫn cô con gái. Ông xuống dưới đó và bảo chuẩn bị trước đi. Thật nhiều café, vì các chàng trai của tôi ở trên gác cũng cần tới nó chẳng kém gì loại say hét nhè kia đâu.

- Tôi sẽ cố gắng, - Mason nói.

Ông đi qua cửa xếp mở theo đường rãnh từ phòng khách vào phòng ăn, đẩy cửa phòng chứa thực phẩm và từ đó bước vào căn bếp, rộng lớn và sáng choang dưới ánh đèn rực rỡ. Hai người phụ nữ đang ngồi cạnh bàn. Họ dịch chuyển những chiếc ghế lưng thẳng và ngồi cạnh nhau, thì thầm nói chuyện gì đó. Khi Mason bước vào, cả hai im bật và cùng ngược mắt nhìn ông.

Người phụ nữ già hơn đã khoảng 50 tuổi: mái tóc điểm bạc, cặp mắt đen kèm nhèm hõm sâu đến mức những quầng mắt hoàn toàn che giấu sự thể hiện của chúng. Bà ta có khuôn mặt thôn thôn, cặp môi mỏng mím chặt và hai gò má cao. Bộ áo váy màu đen càng làm cho bà trở nên già nua hơn.

Người thứ hai trẻ hơn hẳn, nhiều nhất cũng chỉ khoảng 22 tuổi, có mái tóc đen bóng, và cặp mắt đen sáng ngời, ánh rực lửa của chúng tương phản một cách kỳ lạ với sự mờ đục của cặp mắt sâu hoắm của bà già. Người trẻ tuổi có cặp môi mọng, đỏ tươi, khuôn mặt được trang điểm bằng son và phấn một cách khéo léo, lông mày đen, móng được tỉa tốt trông rất đẹp, hai hàng mi dài.

- Bà Veitch? - Mason hướng về phía người đàn bà lớn tuổi hơn hỏi.

Bà ta gật đầu, không buồn hé mở cặp môi mím chặt. Cô gái ngồi bên cạnh bà đáp lại bằng giọng ngược sâu:

- Tôi là Norma Veitch, con gái của bà. Ông muốn gì? Mẹ tôi hoàn toàn bị mất thăng bằng.

- Vâng, tôi hiểu, - Mason thông cảm nói. - Tôi đến hỏi bà và cô có thể chuẩn bị một ít café hay không. Carl Griffin vừa mới trở về nhà, và tôi có cảm giác, là một ly cà phê thật đặc sẽ rất có ích cho anh ta. Ngoài ra, ở trên gác có mấy viên cảnh sát đang điều tra, và họ cũng sẽ vui lòng được uống.

Norma Veitch tuột khỏi ghế.

- Vâng, tất nhiên rồi. Đúng không hả mẹ?

Cô gái nhìn người đàn bà, bà ta lại gật đầu một lần nữa.

- Tôi sẽ làm ngay bây giờ, - Norma Veitch nói.

- Không, - bà mẹ đáp lại bằng giọng khô khan, như tiếng xào xạc của lá ngô. - Tự mẹ sẽ chuẩn bị. Con có biết thứ gì nằm ở đâu đâu.

Bà ta đẩy ghế và bước lại đằng kia bếp, tới chỗ tủ chè. Mở cửa tủ, bà lấy ra cái cối xay café to lớn và một cái hộp. Trên khuôn mặt bà không phản ánh bất kỳ cảm xúc nào, nhưng bà chuyển động tựa như vô cùng mệt mỏi. Bà có bộ ngực bằng phẳng, mỏng dẹt và hai bàn chân bệt, chúng làm mất sự uyển chuyển của bước chân bà. Trong cách xử sự toát ra sự chán nản và buồn bã.

Cô gái quay về phía Mason và mỉm cười với anh bằng cặp môi mỏng, xinh đẹp.

- Ông là cảnh sát? - Cô hỏi.

Mason lắc đầu.

- Không, tôi là luật sư Mason và có mặt ở đây theo yêu cầu của bà Belter. Chính tôi đã gọi điện báo cho cảnh sát.

- A-a, - Norma Veitch nói. - Tôi được nghe về ông rồi.

Mason quay về phía bà mẹ.

- Trông bà mệt mỏi lắm, hay là, để tôi đun café cho, - ông đề nghị.

- Không, - bà trả lời vẫn bằng giọng khô khan, không sắc khí như trước. - Tôi tự làm được.

Bà đổ café và nước vào ấm đun café và, đến bên bếp, bật ga và châm lửa. Bà nhìn ấm đun một lúc, rồi vắn bằng những bước chân nặng nề như ban nãy quay trở về bàn mình. Ngồi xuống, hai tay đặt chéo lên gối và chờ người ra, dán ánh mắt bất động vào bàn.

Norma Veitch ngược nhìn Mason.

- Trời ơi, sự việc khủng khiếp quá!

Mason gật đầu.

- Cô không nghe thấy tiếng súng à? - Ông nhân tiện hỏi.

Cô gái lắc đầu:

- Không, tôi ngủ say như chết ấy. Nói một cách thành thực, mãi đến khi có một viên cảnh sát vào phòng thì tôi mới thức dậy. Họ gọi mẹ lên gác và có lẽ, tuyệt nhiên không biết là tôi đang ngủ trong phòng bên cạnh. Họ muốn xem xét các phòng làm việc, khi mẹ ở trên gác. Tôi giật mình tỉnh dậy và nhận ra, là có người đàn ông nào đó đang đứng ngay cạnh giường và nhìn mình chăm chăm.

Cô đưa mắt nhìn xuống và khe khẽ cười khúc khích, ám chỉ cho biết, là sự kiện này không hề làm cô khó chịu.

- Và sao? - Mason hỏi.

- Họ cư xử đúng y như bắt quả tang tôi với khẩu súng lục còn bốc khói trong tay. Ra lệnh mặc quần áo, không rời mắt dù một giây, thậm chí kể cả lúc tôi ăn vận. Sau đó đem tôi theo lên gác, để hỏi cung.

- Và cô đã nói gì với họ? - Mason tỏ vẻ quan tâm.

- Sự thật. Rằng tôi lên giường và ngủ thiếp đi ngay lập tức, còn khi thức dậy thì đã thấy viên cảnh sát kia đứng cạnh giường và nhìn mình hau háu. - Tự hài lòng với bản thân mình, sau đó một chút cô thêm: - Họ tin tôi.

Mẹ cô gái vẫn tiếp tục ngồi bắt chéo tay trên đầu gối và cúi gằm xuống bàn.

- Và cô tuyệt đối không nghe thấy cũng như không nhìn thấy gì cả? - Mason tiếp tục gạn hỏi.

- Tuyệt nhiên không có gì.

- Và cô cũng không đoán ra điều gì?

- Không điều gì, - cô lắc đầu, - mà có thể nhắc lại bằng lời.

- Thế còn điều, - ông chìa ánh mắt sắc lạnh nhìn cô, - không dùng để nhắc lại được?

- Tất nhiên, - cô gái gật đầu, - tôi ở đây mới chỉ có một tuần, nhưng trong thời gian này...

- Norma! - Bà mẹ ngắt lời cô bằng giọng bỗng nhiên chẳng còn tí khoan nhượng nào và vang lên như tiếng roi quất.

Cô gái im bật, Perry Mason liếc nhìn bà mẹ. Bà ta thậm chí không thèm ngước mắt khỏi bàn, khi ông nói với bà.

- Bà cũng không nghe thấy gì cả, bà Veitch?

- Ở đây tôi chỉ là người ở. Không nhìn thấy gì, không nghe thấy gì.

- Làm thế rất đáng khen trong tình cảnh của bà, khi vụ việc chỉ là những vấn đề vụn vặt. Nhưng tôi cũng không biết, cảnh sát có cho là như vậy trong trường hợp xảy ra vụ án mạng không, và bà có bắt buộc phải nhớ lại tất cả những gì nhìn và nghe thấy hay không.

- Tôi không nhìn thấy gì cả, - bà nói, nét mặt không rung động.

- Và không nghe thấy gì?

- Không.

Mason lờm người đàn bà. Ông có cảm giác bà ta giấu giếm điều gì đó.

- Bà cũng trả lời cảnh sát đúng như thế à?

- Café sắp được rồi. Có thể, anh vặn nhỏ lửa, để nó khỏi trào?

Mason quay về phía bếp. Hơi bắt đầu bốc lên từ ấm đun café.

- Tôi sẽ trông coi café, và đồng thời muốn biết, bà trả lời cảnh sát có đúng như vậy không.

- Như thế nào?

- Như bà vừa nói với tôi ấy.

- Tôi nói với họ đúng như thế: là không nhìn thấy và không nghe thấy gì cả.

Norma Veitch bật cười hi hi.

- Đây là giả thuyết, mà mẹ sẽ chẳng bao giờ từ bỏ - cô gái nhận định.

- Norma! - Bà mẹ lại ngắt lời con gái.

Mason không rời mắt khỏi hai người phụ nữ. Nét mặt ông vẫn hoàn toàn bình thản, chỉ có cặp mắt trở nên cương quyết và lo ngại hơn.

- Chắc bà đã biết rồi, bà Veitch, tôi là luật sư. Nếu bà có thể nói điều gì đó, thì bây giờ là lúc tốt nhất để làm chuyện đó, không có cơ hội nào tốt hơn đâu.

- M-mm, - bà Veitch trả lời nhạt nhẽo.

- Thế nghĩa là gì?

- Tôi nhất trí, là khó có thể nghĩ ra cơ hội tốt hơn.

Im lặng bao trùm một lúc.

- Và sao? - Mason hỏi.

- Tôi chẳng có gì để mà nói cả, - bà kết thúc, vẫn ngăm nghiêm mặt bàn như cũ.

Đúng lúc này nước trong ấm sôi lên sùng sục. Mason vặn nhỏ lửa.

- Tôi đi lấy ly và đĩa tách, - cô gái đứng dậy khỏi chỗ ngồi nói.

- Ngồi yên đấy, Norma, - bà mẹ ra lệnh cho cô. - Tự tôi sẽ làm việc này. - Bà đẩy ghế, đi tới tủ chè lấy ra mấy cái ly và đĩa tách. - Cho bọn họ những cái này là tốt lắm rồi.

- Nhưng, mẹ ơi, - Norma phản đối, - đó là những cái ly dành cho lái xe và gia nhân.

- Thì đây là cảnh sát cơ mà. Có khác gì đâu?

- Khác rất nhiều ấy chứ.

- Đây là việc của riêng tôi. Con có biết ông chủ sẽ nói gì nếu còn sống không? Ông sẽ không cho họ bất cứ thứ gì hết.

- Nhưng ông ấy chết rồi, - Norma đáp lại. - Từ giờ trở đi bà Belter sẽ làm chủ ở nhà này.

Bà Veitch quay người và chăm chú nhìn cô con gái bằng cặp mắt sâu hoắm, mờ đục của mình.

- Tôi chưa tin chắc chuyện này, - bà quản gia tuyên bố.

Mason rót café vào các cốc, sau đó lại đổ chúng vào ấm đun. Khi anh lặp lại thủ thuật này lần nữa, café trở nên đen đặc và bốc hơi nghi ngút.

- Tôi có thể mượn cái khay nào đấy không? - Tôi mang café cho trung sĩ Hoffman và Carl Griffin, còn bà và cô có thể mang lên gác.

Bà Veitch lặng lẽ đưa cho anh cái khay. Mason rót đầy 3 ly, cầm khay và quay trở về phòng khách.

Trung sĩ Hoffman đang đứng dặng hai chân và cúi đầu về phía trước. Carl Griffin ngồi rũ rượi trên ghế, khuôn mặt phờ phạc và cặp mắt ngầu đỏ. Khi Mason mang café vào, viên trung sĩ đang nói:

- Khi mới trở về, anh nhận xét về cô ta hoàn toàn khác cơ mà.

- Lúc đó tôi say, - Griffin trả lời.

Hoffman hần học nhìn chàng thanh niên:

- Người ta thường hay nói sự thật trong lúc say và trốn tránh trả lời chân thành, khi đã tỉnh táo trở lại.

Griffin nhướn mày, biểu lộ sự ngạc nhiên lịch thiệp

- Thật vậy à? - Anh hỏi lại. - Tôi chưa bao giờ nhận thấy mình như vậy.

Đúng lúc đó Hoffman nghe thấy tiếng bước chân Mason sau lưng mình. Anh ta quay người lại và tươi cười chào đón café đang bốc hơi thơm ngào ngạt.

- Ông giỏi quá, ngài Mason. Đến thật là đúng lúc. Uống café đi, Griffin, anh sẽ thấy dễ chịu hơn ngay tức khắc.

Griffin gật đầu.

- Mùi thơm, ngon quá, nhưng tôi vẫn khoẻ mạnh bình thường.

Mason đưa cho chàng trai ly café.

- Anh có biết gì về sự tồn tại của bản di chúc không? — Hoffman bất ngờ hỏi.

- Tôi cho là mình không nên nói về chuyện đó thì hơn, thưa ngài trung sĩ, nếu ngài không có điều gì phản đối.

Hoffman đón ly cà phê từ tay Mason.

Nhưng thật kỳ lạ, - viên cảnh sát tuyên bố với Griffin, - là không hiểu sao tôi lại có điều gì đó chống lại mong muốn của anh. Yêu cầu trả lời câu hỏi này.

- Vâng, bản di chúc có tồn tại, — Griffin miễn cưỡng thú nhận.

- Thế nó đang ở đâu?

- Tôi không biết việc này.

- Thế do đâu mà anh biết đến sự tồn tại của nó?

- Chính chú đưa cho tôi xem,

- Thế trong đó nói gì? Cô vợ thừa kế tất cả à?

Griffin lắc đầu:

- Từ những gì tôi được biết, cô ta không được thừa kế bất cứ thứ gì, ngoài số tiền 5000 đôla.

Trung sĩ nhướn cao mày và huýt sáo nho nhỏ.

- Điều này thay đổi toàn bộ thực chất của sự việc.

- Thực chất gì của vụ việc? - Griffin hỏi.

- Ví dụ, tất cả mọi tiền đề của điều tra, - Hoffman giải thích. - Sự tồn tại của cô ta hoàn toàn phụ thuộc việc ngài Belter còn sống hay đã chết. Từ thời điểm ông ta bị chết, có thể coi như cô ta đã bị đuổi ra đường.

- Theo như tôi được biết, họ chung sống với nhau không được hạnh phúc lắm, - Griffin vội vàng giải thích.

- Riêng điều này còn chưa chứng minh được cái gì cả, - Hoffman trầm ngâm trả lời. - Trong những trường hợp tương tự, trước hết chúng tôi bao giờ cũng cố gắng xác định động cơ.

Mason tươi tắn mỉm cười với Hoffman.

- Chẳng lẽ anh có thể giả định một cách nghiêm túc, rằng cô Belter đã giết chồng mình? - Ông hỏi bằng giọng, mà dường như chỉ riêng ý nghĩ về

chuyện này đã hết sức nực cười.

- Tôi đang tiến hành điều tra sơ bộ, ngài Mason. Tôi cố gắng xác định, ai có thể là kẻ sát nhân. Bao giờ chúng tôi cũng bắt đầu bằng việc đi tìm động cơ phạm pháp. Trước hết cần phải xác định, ai là người có lợi nhất từ vụ giết người, còn sau đó mới...

- Trong trường hợp này, - Griffin xen vào bằng giọng hoàn toàn tỉnh táo, - tất cả mọi nghi ngờ đều phải rơi vào tôi.

- Ý anh muốn nói gì? - Hoffman hỏi.

- Theo di chúc, - Griffin chậm rãi nói, - tôi thừa kế toàn bộ. Tôi không hề giấu giếm chuyện này. Chú George yêu quý tôi hơn bất cứ ai khác. Điều này có nghĩa là, chú có cảm tình với tôi tới mức mà tính cách của chú cho phép. Bởi vì tôi nghĩ, rằng nói chung chú khó có khả năng yêu hay quý mến bất kỳ người nào đó một cách thật sự.

- Thế anh có cảm tình với ông ấy không?

- Tôi rất kính trọng trí tuệ của chú, - Griffin trả lời, cố gắng lựa chọn từng lời. - Tôi đánh giá cao một số đặc điểm của tính cách chú. Chú sống hoàn toàn cô đơn, bởi vì vô cùng nhạy cảm với những trò lừa dối và giả nhân giả nghĩa.

- Tại sao nó lại phải bắt buộc ông ta suốt đời sống cô đơn? - Hoffman hỏi.
Griffin hơi nhún vai.

- Nếu ngài có một trí óc giống như của chú tôi, - chàng trai trả lời, - thì ngài đã chẳng cần hỏi. Chú George Belter có một trí tuệ to lớn. Ông có thể nhìn xuyên thấu từng người, nhận thấy bất kỳ sự giả dối nào. Ông thuộc loại người không bao giờ kết thân với bất kỳ ai. Ông tự lập đến mức không tìm kiếm sự dựa dẫm vào người khác, vì thế không cần có bạn bè. Niềm ham mê duy nhất của chú là đấu tranh. Ông chiến đấu với cả thế giới, chiến đấu với tất cả mọi người và từng người.

- Nhưng trừ anh ra? - Hoffman xen vào.

- Vâng, - Griffin thú nhận, - chú không chiến đấu với tôi, bởi vì tôi mặc kệ chú và số tiền của chú. Tôi không nịnh nọt, nhưng cũng không lừa dối

chú. Tôi nói ra tất cả những gì mình nghĩ về chú. Tôi thành thực với chú.

Trung sĩ Hoffman nheo mắt.

- Thế ai đã lừa dối ông ấy?

- Anh muốn biết điều gì?

- Chú, theo anh nói, quý anh, bởi vì anh không lừa dối ông ấy.

- Quả đúng như vậy.

- Anh nhấn mạnh mình.

- Chỉ là tình cờ thôi, tôi không hề có ý định nhấn mạnh cá nhân khiêm nhường của mình.

- Thế với cô vợ, bà Belter thì sao? Chú có yêu vợ không?

- Tôi không biết. Chú chưa bao giờ nói chuyện với tôi về vợ mình.

- Cô ta, tình cờ, không lừa dối ông ấy chứ? - Trung sĩ Hoffman gạn hỏi.

- Làm sao tôi có thể biết được chuyện ấy?

Hoffman chăm chú nhìn anh chàng trẻ tuổi.

- Anh cũng không cời mở lắm đâu. Đành vậy nếu anh không muốn nói, thì tôi cũng chẳng biết làm sao.

- Nhưng tôi muốn nói, thưa ngài trung sĩ, - Griffin phản đối. - Tôi sẽ nói hết những gì ngài muốn biết.

Hoffman thở phào:

- Anh có thể nói một cách chính xác, khi xảy ra vụ giết người, anh đang ở đâu? - Viên cảnh sát mệt mỏi hỏi.

Griffin đỏ mặt.

- Tôi rất tiếc, thưa ngài trung sĩ, nhưng tôi không thể.

- Tại sao?

- Bởi vì, thứ nhất, tôi không biết, tội ác xảy ra vào lúc nào, còn thứ hai, thậm chí kể cả khi tôi biết điều này, tôi cũng không thể nào nhớ được, lúc đó mình đang ở đâu. Tôi lo là hôm nay mình hơi quá chén. Lúc đầu tôi đi cùng một cô gái trẻ, sau khi chia tay với cô ta, tôi còn rẽ vào vài chỗ vui vẻ nữa. Khi tôi muốn quay về nhà, thì cái lớp khốn kiếp lại bị nổ, và tôi hiểu rằng

mình đã quá say, để có thể thay được nó. Tôi cố gắng tìm một gara nào đó để gửi xe và bắt tắc-xi, nhưng trời mưa như trút nước. Và kết quả là tôi đi và đi trên cái lổp khốn nạn bị xịt và chuyện này, chắc là vậy, kéo dài vô tận.

- Thật vậy, sấm rách tươm, - Hoffman công nhận. - Nhân tiện, còn những ai khác biết về di chúc của chú anh? Ngoài anh ra, còn ai nhìn thấy nó không?

- Có. Luật sư của tôi.

- Anh có luật sư riêng cơ à?

- Dĩ nhiên. Anh ngạc nhiên lắm hay sao?

- Ai là luật sư của anh?

- Arthur Atwood. Ông ta có văn phòng ở Mutual Building.

Trung sĩ Hoffman quay về phía Mason:

- Tôi chưa bao giờ nghe thấy cái tên này. Anh biết ông ta không, Mason?

- Có, tôi đã vài lần làm việc với ông ta. Anh chàng trán hói, mập lùn... Ngày trước chuyên về những vụ bồi thường thương tích thân thể. Hình như, thường thu xếp các vụ việc mà không đưa ra toà, hay nhận được số tiền bồi thường đáng kể.

- Do đâu mà có chuyện anh nhìn thấy di chúc với sự có mặt của luật sư của mình? - Hoffman hỏi Griffin. - Một điều tương đối bất thường, khi người di chúc lại đi mời người thừa kế cùng với luật sư của anh ta đến xem di chúc.

Griffin mím môi.

- Về vấn đề này anh đành phải nói chuyện với luật sư của tôi thôi. Tôi không muốn can thiệp vào. Đây là việc phức tạp, tôi không muốn tranh cãi về nó.

- Quan trọng thế đủ rồi! - Trung sĩ Hoffman quát lên.

- Nói ngay sự việc xảy ra thế nào! Nhanh lên!

- Điều này nghĩa là gì vậy? - Griffin hỏi.

Hoffman quay mặt về phía chàng trai và nhìn anh ta từ đầu xuống chân, cảm trung sĩ hơi bành ra, cặp mắt nhẩn nại bỗng có biểu hiện cứng rắn.

- Điều này có nghĩa, ngài Griffin, là việc đó thì chẳng ăn thua gì đâu. Anh đang định che giấu ai đó hoặc thích đóng vai chàng hiệp sỹ hào hiệp. Hoặc cái này hoặc cái kia. Anh không làm thế được đâu. Hoặc ngay bây giờ anh nói ra tất cả những gì mình biết, hoặc đi cùng chúng tôi tới Sở cảnh sát.

Griffin bắt đầu đỏ mặt vì tức giận:

- Ngài cho phép mình chuyện gì thế, trung sĩ? Ngài có bắt đầu sỗ sàng quá không đấy?

- Tôi không quan tâm mình bắt đầu như thế nào. Vụ việc liên quan đến giết người, mà anh lại ngồi trên ghế và chơi trò mèo đuổi chuột với tôi. Nào, trả lời đi, nhanh lên! Lúc đó các anh nói chuyện gì, và tại sao xảy ra việc chú anh cho anh và luật sư của anh xem bản di chúc?

- Ngài, có lẽ, hiểu rằng tôi nói vì bị sức ép.

- Tôi hiểu, tôi hiểu. Nói đi.

- Vậy là, - Griffin bắt đầu, rõ ràng muốn kéo dài thời gian, - tôi đã tìm cách cho ngài hiểu, rằng chú George sống với vợ mình không được hạnh phúc lắm. Ông dự định đâm đơn ly hôn, một khi nhận được những chứng cứ cụ thể về sự phụ bạc của vợ mình. Chúng tôi và chú có những mối quan tâm chung, và có một lần, khi chúng tôi nói chuyện tay ba với nhau, ngài Atwood có mặt cùng chúng tôi, bỗng nhiên chú lấy ra bản di chúc. Tôi thấy bất tiện, vì không có mong muốn đi sâu vào vấn đề này, nhưng Atwood lại nhìn nhận nó như một luật sư.

Griffin quay về phía Mason:

- Tôi nghĩ, là ông hiểu hoàn cảnh này, đúng không? Hình như, ông cũng là luật sư.

Hoffman không rời mắt khỏi mặt Griffin.

- Đừng ra ngoài đề, ngài Griffin, - viên cảnh sát khuyen nhủ. - Kể đi, sau đó thì sao?

- Chú George bắt đầu chê trách vợ mình, rồi chỉ lên tờ giấy nào đó và hỏi ngài Atwood, với tư cách một luật sư, rằng bản di chúc được viết bởi chính tay người lập di chúc có giá trị pháp lý không, hay đòi hỏi có cả sự khẳng

định của hai nhân chứng? Chú còn nói, là đã viết di chúc, nhưng lo ngại là nó sẽ bị kháng nghị, bởi vì dành cho vợ quá ít. Chú bảo, để lại cho cô ta vền vền chỉ có 5000 đôla, và nói thêm, là tất cả phần còn lại dành cho tôi.

- Tức là, anh chưa đọc chính văn bản di chúc? — Trung sĩ hỏi.

- Đúng ra thì chưa, - Griffin trả lời. - Tức là, ít nhất tôi cũng chưa nghiên cứu nó một cách tỉ mỉ, đọc từng lời. Tôi chỉ liếc qua và nhận thấy, rằng nó được viết bằng nét chữ của chú George. Với lại, chính chú đã nói ra tất cả rồi thôi. Ngài Atwood xem xét di chúc kỹ hơn.

- Rồi sao nữa? - Viên cảnh sát hỏi.

- Chỉ có thế thôi, - chàng trai trả lời.

- Không, chưa phải tất cả, - Hoffman nặng nề đòi hỏi. — Còn sau đó thì thế nào?

Griffin nhún vai:

- Vâng, chú còn nói thêm điều gì đó, vâng, những chuyện khác nhau. Tôi không chăm chú nghe lắm, và bây giờ hầu như không nhớ được gì...

- Anh có bỏ ngay cái trò vòng vo tam quốc không thì bảo? - Hoffman nổi nóng. - Ngài Belter còn nói gì nữa?

- Chú nói, - Carl Griffin trả lời, nhấn mạnh từng từ một, - rằng muốn làm như vậy, để vợ mình không được hưởng gì cả trong trường hợp, nếu có điều gì không may xảy ra với chú. Chú nói, là sẽ không ngạc nhiên, nếu cô ta sẽ mưu toan cho chú về châu ông bà ông vải và chiếm đoạt toàn bộ tài sản, một khi phát hiện ra, là sẽ không nhận được số tiền đáng kể khi ly dị. Bây giờ thì tôi nói hết với ngài rồi. Mà nói chung, thưa các ngài, nếu muốn biết ý kiến của riêng tôi, thì tôi cho rằng đây không phải là công việc chó má của các ngài. Tôi tuyên bố, là bị ép cung, và kịch liệt phản đối cung cách cư xử của các ngài.

- Miễn bình luận, - Hoffman nhăn nhó. - Những lời vừa rồi của anh, hình như, có thể giải thích câu nói mà anh thốt ra, khi lần đầu tiên nghe thấy về vụ giết người...

- Xin ngài, ngài trung sĩ, đừng quay trở lại đề tài này nữa, - Griffin ngắt lời viên cảnh sát, đồng thời giơ hai tay lên trời. - Mà thậm chí nếu tôi từng nói như thế, thì cũng là trong lúc say chẳng còn biết trời đất gì hết. Tôi không thể nhớ hết những gì mình nói và tuyệt nhiên không nghĩ như vậy.

- Rất có thể, anh đúng là không nghĩ như thế thật, - Mason can thiệp vào, - nhưng anh đã rất thành công...

Trung sĩ Hoffman quay ngoắt về phía luật sư.

- Đủ rồi, ngài Mason! Tôi đang thẩm vấn, còn ông ở đây chỉ là khán giả thôi. Hoặc là ông sẽ ngồi yên, hoặc cuốn xéo khỏi đây cho tôi nhờ!

- Anh đừng có dọa tôi, ngài trung sĩ, - Mason bình tĩnh nói. - Đây là nhà của Eva Belter, mà tôi lại là luật sư của cô ta. Tôi đang nghe thấy những câu trả lời, ít nhất, cũng làm vẫn đục thanh danh của thân chủ mình, và xin cam đoan với anh, rằng sẽ làm tất cả, để những lời nhận xét này hoặc được xác nhận, hoặc phải rút lại.

Biểu hiện kiên nhẫn trên nét mặt Hoffman biến mất. Anh ta nhìn Mason bằng ánh mắt không hứa hẹn điều gì tốt đẹp cho luật sư.

- Tôi đồng ý, - anh ta nói. - Ông có thể bảo vệ quyền và lợi ích của thân chủ mình. Nhưng có điều gì đó mách bảo tôi, là ngay sắp tới đây thôi, chính bản thân ông sẽ phải giải thích rất nhiều thứ. Thật lạ lùng quý quái, là cảnh sát tới hiện trường và bắt gặp ông đang tán gẫu với vợ nạn nhân. Và còn kỳ lạ hơn nữa, là người đàn bà, vừa tìm thấy chồng mình chết, lại bỏ chạy và trước hết gọi điện cho luật sư của mình, rồi sau đó mới nghĩ đến những chuyện nào khác.

- Thứ nhất, cô ta không phải tìm thấy chồng đã chết, mà chỉ nghe thấy tiếng súng thôi, - Mason tức giận đáp lại. - Còn thứ hai, anh biết rất rõ, rằng tôi là bạn cũ của bà Belter.

- Đúng là mới thoát nhìn thì có thể có cảm giác như thế thật, - viên trung sĩ khô khan nhận xét.

Mason đứng dạng chân và ưỡn thẳng vai.

- Chúng ta hãy giải thích với nhau một cách cởi mở, ngài trung sĩ, - Mason nói. - Tôi đại diện cho quyền lợi của bà Eva Belter và không nhìn thấy nguyên cớ gì để bôi nhọ cô ấy. George Belter đã chết chẳng đáng một xu gì với cô ấy. Song lại là một đồng tiền đối với ngài Griffin, vô tư lự xuất hiện tại đây với chứng cứ ngoại phạm chẳng ra đâu vào đâu, và bắt đầu lên án thân chủ tôi.

Griffin đứng bật dậy. Mason không thèm để ý đến sự phẫn nộ của chàng trai, tiếp tục nói với trung sĩ Hoffman:

- Bởi chính anh cũng không thể buộc tội người phụ nữ chỉ trên cơ sở những điều đơm đặt. Còn có cả toà hội thẩm nữa chứ, nó không thể kết tội khi chưa tìm thấy những chứng cứ chắc chắn của tội lỗi.

Trung sĩ soi mói nhìn Mason.

- Và bây giờ ông đang tìm kiếm những chứng cứ như vậy, ngài Mason?

Mason chỉ ngón tay về phía Griffin.

- Để phòng xa anh bép xép quá nhiều, chàng trai trẻ thân mến, đừng hy vọng tôi sẽ bỏ lỡ ích lợi từ việc đệ trình bản di chúc này lên toà, nếu bỗng nhiên thân chủ của tôi buộc phải ra trước toà hội thẩm.

- Anh muốn nói rằng cho là anh ta phạm tội giết người? - Hoffman xác định rõ thêm.

- Tôi không phải thám tử, ngài trung sĩ, mà chỉ đơn giản là một luật sư thôi. Tôi chỉ biết rằng toà hội thẩm chưa thể kết án bất kỳ ai, cho đến khi vẫn còn những nghi ngờ, thắc mắc có cơ sở nào đấy. Mà nếu khi nào anh bắt đầu soạn thảo kết luận buộc tội chống lại thân chủ của tôi, thì hãy nhớ lấy, là đây này, - ông chỉ về phía Carl Griffin, - điều nghi ngờ xác đáng của tôi.

Hoffman gật đầu.

- Tôi chờ đợi điều gì đó tương tự ở ông, - anh ta nói. - Nói chung thì tôi không nên cho ông vào căn phòng này. Còn bây giờ, ông hãy xéo đi!

- Đó chính là điều tôi đang định làm, thưa ngài trung sĩ - Mason trả lời.

Mười

Đã 3 giờ đêm, khi Mason gọi theo số điện thoại nhà riêng của Paul Drake.

- Paul, tôi có một việc nhỏ dành cho cậu đây. Vô cùng khẩn cấp. Cậu có người đang rồi không?

- Trời ơi, cả ngày lẫn đêm, chẳng lúc nào yên thân với ông được! - Drake càu nhàu bằng giọng ngái ngủ. - Lại chuyện gì nữa vậy?

- Nghe này, Paul, hãy tỉnh dậy và bò ra khỏi chăn đi. Cần phải hành động gấp. Cậu phải vượt trước cảnh sát.

- Làm sao, khi gió, tôi có thể vượt mặt cảnh sát được?

- Có thể, bởi vì tôi tình cờ biết, là cậu được phép sử dụng một số tài liệu. Ngày xưa cậu đã từng đại diện cho Hội Bảo vệ Doanh nhân, nó thu thập bản sao của tất cả các bản kê khai các loại súng được bán trong thành phố. Tôi quan tâm khẩu Colt, cỡ nòng 8, số 127-337. Cảnh sát sẽ tiến hành theo thủ tục thông thường, cùng với các dấu vân tay. Nửa ngày sẽ trôi qua, trước khi họ đào bới được điều gì đó. Họ, đương nhiên, hiểu rằng điều này rất quan trọng nhưng chắc cũng không vội vã lắm đâu. Tôi phải có những dữ liệu cần thiết, trước khi chúng đến tay cảnh sát.

- Tại sao ông quan tâm đến khẩu súng lục này?

- Chồng khách hàng của tôi nhận được viên đạn trúng thẳng tim từ nó, - Mason thông báo.

Drake huýt sáo miêng.

- Chuyện này có liên quan gì tới vụ việc mà ông đang theo đuổi à?

- Tôi không nghĩ, nhưng cảnh sát có thể cho là như vậy. Tôi cần có những bằng chứng để bảo vệ khách hàng của mình, và tôi phải có nó đúng lúc.

- Được rồi. Tìm ông ở đâu?

- Chẳng ở đâu cả. Tự tôi sẽ gọi cho cậu.
- Bao giờ.
- Sau một tiếng nữa.
- Sau một tiếng nữa tôi còn chưa tìm hiểu được gì đâu.
- Drake phản đối. - về mặt thể lực là không thể được.
- Thì hãy cố gắng vậy, tôi xin cậu đấy, Paul. Việc này vô cùng quan trọng đối với tôi, - Mason nhấn mạnh từ “vô cùng”. - Kiểu gì tôi cũng sẽ gọi lại. Tạm biệt.

Mason đặt ống nghe xuống, sau đó quay số điện thoại nhà riêng của Della Street và hầu như ngay lập tức nghe thấy câu trả lời “Alô” vang lên trong ống.

- Perry Mason đang nói đây. Tỉnh dậy đi, Della, và dụi mắt đi. Công việc đang chờ chúng ta.

- Máy giờ rồi? - Cô hỏi.

- Khoảng ba, có thể gần 3 giờ 15 phút.

- Vâng. Tôi phải làm gì?

- Cô đã tỉnh ngủ chưa?

- Tất nhiên, tỉnh rồi. Hay là ông nghĩ, tôi đang mộng du.

- Không phải lúc đùa đâu, Della. Việc rất quan trọng. Khoác lên người cái gì đó và lên xe đến văn phòng ngay. Tôi đặt tắc xi, nó sẽ đợi dưới đường từ trước khi cô kịp mặc xong đấy.

- Tôi đang mặc quần áo rồi. Tôi phải mặc cẩn thận hay chỉ cần khoác lên người cái gì đó?

- Ăn mặc bình thường, nhưng đừng mất nhiều thời gian vì việc này.

- Hiểu rồi, - cô nói và đặt ống nghe.

Đặt tắc-xi, Mason rời khỏi cửa hiệu mà từ đó ông đã gọi đi các nơi, ngồi vào xe và nhanh chóng phóng đến văn phòng mình.

Bước vào phòng làm việc, ông bật điện, buông rèm và bắt đầu đi quanh phòng. Ông đi đi lại lại, đầu hơi cúi xuống, hay tay chấp sau lưng. Cử chỉ của

ông hơi giống hành vi của con hổ bị nhốt trong chuồng. Nếu trong phòng có người quan sát, anh ta sẽ hiểu ngay lập tức, rằng luật sư đang nóng lòng bắt tay thực hiện việc gì đó, nhưng lại cố kìm giữ mình. Trong khoảng khắc này ở Mason có cái gì đó hết như của võ sỹ quyền Anh, khi bị dồn vào góc võ đài, và anh ta, mặc dù tức giận và đau đớn, vẫn chăm chú theo dõi để tránh phạm phải bất kỳ sai lầm nào.

Trong cửa có tiếng lạch cạch của chìa khóa. Ngay sau đó Della Street xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Chào sếp. Người ta trả thêm cho ông tiền làm việc ngoài giờ à?

Ông dùng cử chỉ bảo cô vào phòng và ngồi xuống.

- Đây mới chỉ là sự khởi đầu của một ngày vất vả thôi, - ông nhận xét, khi cô đã ngồi xuống ghế.

- Có chuyện gì vậy? - Cô hỏi, ngược ánh mắt lo lắng nhìn ông.

- Ân mạng.

- Hy vọng, là chúng ta sẽ chỉ phát biểu nhân danh khách hàng thôi chứ?

- Tôi không biết nữa. Không loại trừ, là tôi cũng bị dính sâu vào vụ này rồi.

- Dính vào vụ giết người?

- Đúng vậy.

- Chắc chắn tất cả chuyện này là do con mụ đàn bà kia! - Della Street căm phẫn kêu lên.

Ông sốt ruột lắc đầu.

- Đến bao giờ thì cô mới chịu bỏ những thành kiến này đi, Della?

- Ông cứ thử nói, là tôi sai xem! Tôi biết ngay, là chẳng có gì tốt đẹp từ chuyện này cả. Là cô ta chỉ mang lại cho ông toàn những điều rắc rối. Ngay từ đầu tôi đã không...

- Thôi đi, Della, - Mason ngắt lời cô bằng giọng mệt mỏi. - Nói thật lòng, tôi chẳng còn bụng dạ nào nghĩ đến những linh cảm của cô đâu. Tốt nhất hãy nghe tôi nói đã. Khó đoán trước được sự việc sẽ tiến triển ra sao, nhưng cô có

thế chỉ còn lại một mình. Chưa biết chừng, nhiều khả năng, tôi thậm chí phải ẩn nấp một thời gian nào đó...

- “Ẩn nấp” nghĩa là gì? - Cô kinh ngạc.

- Điều này không quan trọng, Della, đừng ngắt lời...

- Đối với tôi hết sức quan trọng, - cô trả lời với cặp mắt tròn tròn vì lo lắng. - Ông đang gặp nguy hiểm à?

Ông bỏ qua câu hỏi của cô.

- Cô gái này tự giới thiệu với chúng ta là Eva Griffin. Tôi cử Paul theo dõi, nhưng cô ta chuồn mất. Vì vậy tôi bắt đầu ván bài từ “Tin tức lý thú”. Tôi thử thăm dò, ai đứng đằng sau nó. Hóa ra, đằng sau tờ báo lá cải bản thiêu này là một người có tên là George Belter, sống ở Elmwood Drive. Cô sẽ được đọc về ông ta trong các báo buổi sáng. Tôi đến gặp để nói chuyện, nhưng ông ta lại là một người cứng đầu cứng cổ. Chuyển viếng thăm không mang lại cho anh điều gì, tuy nhiên, trong nhà ông ta tôi nhìn thấy cô vợ, chính lại là khách hàng của chúng ta. Tên thật của cô ta là Eva Belter.

- Cô ta muốn gì? Tìm kẻ giơ đầu chịu báng thay mình?

- Không, cô ta gặp nhiều rắc rối. Cô ta tới Beechwood Inn cùng với người đàn ông đang bị “Tin tức lý thú” quan tâm theo dõi, mà đúng lúc đó lại xảy ra vụ tấn công vũ trang kia. Belter không hay biết gì về việc ông thượng nghị sỹ cặp bồ bịch với vợ mình, nhưng cũng đủ để làm hoen ố thanh danh ông ta. Belter dọa sẽ mô tả toàn bộ sự việc trên tờ báo lá cải của mình, mà khi đó thì tên tuổi của cô ta nhất định sẽ bị phơi trần trong quá trình điều tra.

- Thế ông nghị đó là ai vậy? - Della hỏi.

- Harrison Burke, - ông chậm rãi nhấn mạnh.

Cô rướn mày, nhưng không nói gì cả. Mason châm thuốc lá.

- Harrison Burke có thể nói gì về chuyện này? - Cô hỏi sau một thoáng yên lặng.

Hai cánh tay Mason thực hiện một cử chỉ không xác định.

- Ông ta gửi tiền cho tôi trong phong bì, sai người mang đến.

- À, hóa ra thế...

Mason lặng lẽ đi lại một lúc trong phòng, Della dán mắt nhìn theo ông.

- Ông nói tiếp đi, - rốt cuộc cô không giữ nổi. - Tôi sẽ đọc được điều gì hay ho trong những tờ báo buổi sáng?

Mason tiếp tục bằng giọng mất hết sinh khí:

- Tôi ngủ. Eva Belter gọi điện vào khoảng gần nửa đêm.

Mưa như trút nước. Cô ta muốn tôi đến đón ở một cửa hiệu nào đấy. Khẳng định là gặp phải rắc rối rất nghiêm trọng, vì thế tôi đã đến đó. Cô ta nói, là chồng mình đã cãi nhau với người đàn ông nào đó, và người kia bắn chết Belter.

- Và cô ta biết người đàn ông đó là ai? - Della thì thầm hỏi.

- Không, cô ta không nhìn thấy, chỉ nghe thấy giọng hân hoan.

- Chỉ ít cô ta cũng phải biết, đó là giọng ai?

- Ít nhất thì cô ta cũng có cảm giác, là đã nhận ra nó.

- Thế đấy là ai vậy, theo ý kiến cô ta?

- Cô ta khẳng định, rằng đó chính là tôi, - Mason bình thản trả lời. - Rằng cô ta nghe thấy rất rõ ràng giọng nói của tôi.

Della nhìn ông bằng cặp mắt bất động, có cảm giác, những lời nói vừa rồi của Mason chẳng may khiến cô ngạc nhiên.

- Và bây giờ thì sao?

- Chẳng sao cả. Lúc đó tôi ở nhà, trên giường.

- Ông có nhân chứng không?

- Trời đất ơi! - Ông hết kiên nhẫn. Della, cô cho là tôi mang tình trạng ngoại phạm theo mình lên giường hay sao?

- Con mụ lừa đảo đê tiện! - Cô thờ ơ nổi nóng. Sau một lúc cô hỏi có vẻ bình tĩnh hơn: - Rồi sao nữa?

- Chúng tôi quay về nhà và tìm thấy chồng cô ta đã chết. Súng lục loại côn, cỡ nòng 8. Tôi có ghi số của nó. Một phát đạn trúng giữa tim. Delter bị bắn khi đang tắm.

Delta trợn tròn mắt.

- Có nghĩa là, cô ta mời ông đến đó trước khi gọi cho cảnh sát?

- Đúng vậy, - Mason khẳng định. - Và cảnh sát hết sức không hài lòng với chuyện này.

Del la thở dài. Khuôn mặt cô nhợt nhạt. Cô muốn nói điều gì đó, nhưng không được. Mason vẫn tiếp tục bằng giọng thản nhiên như cũ:

- Tôi cãi nhau với trung sĩ Hoffman. Ở đó có thằng cháu, tôi không thích nó. Quá ngọt ngào, cho mình là chàng hiệp sỹ. Bà quản gia che giấu điều gì đó, còn con gái bà ta, hình như, nói dối. Tôi chưa có thì giờ nói chuyện với các gia nhân khác. Cảnh sát giữ chân tôi ở dưới nhà, trong khi tiến hành thẩm vấn trên gác. Nhưng tôi cũng có một chút thời gian để xem xét trước khi họ tới nơi.

- Ông xích mích với trung sĩ Hoffman nặng lắm không?

- Đối với tình thế của tôi hiện nay, cũng tương đối.

- Thế bây giờ anh sẽ làm gì, sếp? Ông định thế mạng cho cô ta à? - Cô hỏi, cặp mắt nhòa lệ. - Ông có dự định nào chưa?

- Tôi không biết. Tôi nghĩ, là rốt cuộc bà quản gia sẽ phải khai ra thôi. Theo như tôi có thể hiểu, cảnh sát chưa chú ý tới bà ta lắm. Mà tôi cũng không biết, Eva Belter đã nói thật chưa...

- Ông vẫn còn nghi ngờ à?! - Della càu nhàu. - Sếp, cô ta thà trần truồng giữa đám đông, còn hơn là nói một lời thành thật với ai đó. Mà kể cả trong trường hợp này cũng sẽ tìm ra cách nào đấy đánh lừa tất cả mọi người! Thật là trắng trợn, ghê tởm, lôi kéo ông vào câu chuyện xấu xa này! Tởm quá, đồ rắn độc! Tôi sẵn sàng bóp chết nó bằng chính hai tay mình!

- Muộn rồi, Della, - Mason gạt đi. - Cô ta đã lôi ông vào tròng rồi. Chẳng còn cửa vào đâu được.

- Harrison Burke biết về vụ giết người chưa?

- Tôi đã cố gọi cho ông ta. Nhưng không có nhà.

- Tuyệt quá! Ông ta đi vắng! Chọn đúng thời điểm thích hợp nhất.

Mason mệt mỏi mỉm cười:

- Thật thế à.

Hai ánh mắt họ gặp nhau. Della hít vào một hơi thật sâu và sôi nổi đọc một bài diễn văn rực lửa:

- Ông nghe này, sếp, ông đã cho phép con mụ bịp bợm kia đặt mình vào tình thế lắt léo. Ông cãi nhau với chồng cô ta, sau đó ông ấy bị giết. Ông đấu tranh với tờ báo của ông ấy, mà lại không cẩn thận để phòng khi làm việc này. Cô ta đã cho ông vào bẫy. Chính là cô ta muốn ông có mặt ở đó, khi cảnh sát xuất hiện. Chuẩn bị bán đứng ông cho cảnh sát hành hạ, nếu bỗng nhiên phát hiện ra, là những ngón tay nhung của cô ta cũng không được trong sạch cho lắm. Và ông cho phép cô ta làm như vậy mà không bị trừng phạt gì? Ông làm sao, sẵn sàng ra toà thay cô ta à?

- Tôi thậm chí chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, - luật sư anh ủi cô gái. - Nhưng tôi cũng sẽ không để mặc cô ta cho số phận, Della. Dĩ nhiên, nếu tình thế không bắt buộc phải làm như vậy.

Khuôn mặt Della trở nên trắng bệch, môi mím chặt thành một hàng thẳng.

- Eva Belter - là một con ... - cô vừa bắt đầu.

...người - khách hàng bình thường, - Mason kết thúc - câu hộ cô. Và nhấn mạnh: - Một khách hàng trả thù lao rất hào phóng.

- Trả vì cái gì? Trả để ông bảo vệ cô ta khỏi bọn tổng tiền. Hay là để ông chịu trách nhiệm thay cô ta trong vụ án mạng? - Mắt Della đăm lẹ. - Perry, ông đừng có rộng lượng quá như thế. Hãy để mặc cô ta muốn làm gì thì làm. Ông chỉ là luật sư thôi cơ mà. Chỉ cần bảo vệ cô ta trước toà là đủ lắm rồi.

- Để mặc cô ta... Hơi muộn mất rồi, cô không cho là như vậy à? - Mason cười khẩy.

- Vẫn còn chưa muộn, - Della hăng hái cam đoan. - Quảng con rắn độc này đi, kệ cho nó tự giãy giụa.

Mason mỉm cười khoan dung:

- Đây là thân chủ của chúng ta, Della.

- Cô ta sẽ là như vậy trước toà. Còn bây giờ ông hãy ngồi yên một chỗ và đợi toà khai mạc. Cố gắng giảm nhẹ mức hình phạt đối với cô ta và nhận thù lao của mình một cách trung thực.

- Không. Della, công tố viên sẽ không đợi cho đến khi phiên tòa bắt đầu đâu. Trong giờ phút này người của ông ta đang thẩm vấn các nhân chứng rồi. Họ sẽ đặt vào miệng Carl Griffin những câu phát biểu mà ngày mai sẽ được đăng trên trang nhất của tất cả các báo và trở thành tư liệu có bằng chứng vô cùng nghiêm trọng tại tòa.

Della hiểu ra, rằng thuyết phục mãi cũng chỉ vô ích.

- Ông nghĩ là cô ta có thể bị bắt? - Cô hỏi.

- Chưa biết chừng.

- Họ tìm thấy động cơ nào chưa?

- Chưa. Họ cố gắng gắn vào Eva Belter tất cả những động cơ cổ điển, nhưng không có cái nào phù hợp cả. Họ đang dậm chân tại chỗ. Nhưng họ sẽ có động cơ, đúng như trong đơn đặt hàng, một khi hay biết được về sự việc ở Beechwood Inn.

- Ông nghĩ là họ sẽ phát hiện ra?

- Kim bọc giẻ lâu ngày cũng lờ ra.

Della bỗng nhiên trợn mắt nhìn Mason.

- Ông nghĩ, là chính Harrison Burke đã bắn ông ta?

- Tôi cũng không biết nữa, Della. Tôi cố gắng gọi cho ông ta, nhưng vô ích. Cô hãy ngồi cạnh điện thoại và cố gọi cho bằng được. Cứ mười phút quay một lần, cho đến khi ông ta chịu nhấc máy mới thôi.

- Vâng.

- À, gọi cho cả Paul nữa. Anh chàng, rất có thể, đã đang ở phòng làm việc của mình rồi. Còn nếu chưa, thì cô gọi theo số đặc biệt, cô biết rồi đấy. Anh ta đang tìm kiếm những dữ liệu rất quan trọng cho tôi trong vụ này.

Della Street đã lại là cô thứ ký biết vâng lời.

- Vâng, thưa sếp, - cô nói và đi về phòng mình.

Mason lại bắt đầu đi đi lại lại trong phòng mình. Sau đó vài phút có tiếng chuông điện thoại reo. Ông nhấc ống.

- Drake, - anh nghe thấy giọng Della, rồi tiếng Paul vang lên.

- Ông đấy à, Perry?
- Tôi đây. Cậu tìm hiểu được gì chưa?
- Điện thoại của ông có sao không? Không ai nghe trộm đấy chứ?
- Không, ổn cả. Nào! Báo cáo đi!
- A ha, tuyệt vời. Tôi có dữ liệu về khẩu súng kia rồi.
- Nói đi!
- Tôi nghĩ, là ông không quan tâm nó được sản xuất ở xí nghiệp nào và bán ở đâu? - Drake hỏi. - Bởi ông chỉ cần biết ai là người mua nó thôi?
- Sao cậu đoán giỏi thế? - Mason châm chọc.
- Người mua khẩu súng anh đang quan tâm là tên Pete Mitchell nào đấy, sống tại phố 69 Tây, số nhà 13-22.
- Cậu làm việc tốt lắm, Paul. Thế còn việc của Locke thì sao?
- Tôi còn chưa nhận được báo cáo từ miền Nam. Mới chỉ biết được, là Locke xuất thân từ bang Georgia, nhưng sau đó thì vết tích hằn rồi tinh lên. Nhiều khả năng, hắn đã dùng họ khác.
- Tuyệt diệu, rõ ràng là hắn đã gây ra việc gì đó ở đấy. Còn gì nữa? Cậu không tìm được điều gì vạch trần hắn à?
- Chưa, nhưng tôi lại biết một số điều lý thú về cô gái ở khách sạn Wheelright. Cô ta tên là Esther Linten. Sống ở phòng 946, tiền trọ trả hàng tháng và cô ta trả rất đúng hạn.
- Thế tình cờ cậu không biết, cô ta làm nghề gì à?
- Ai thì đúng hơn. Hình như, cô ta sẵn sàng phục vụ bất kỳ người nào gặp phải. Nhưng hiện nay tôi chưa có những tài liệu thật sự có hại đến thanh danh cô ta. Ông hãy cho tôi thêm một chút thời gian và cho phép chớp mắt một lát. Con người ta không thể nào cùng một lúc ở khắp mọi nơi và làm việc quên ăn quên ngủ.
- Không sao đâu, dần dần cậu sẽ quen thôi, - Mason cười mát. - Đặc biệt, nếu tiếp tục theo đuổi vụ này. Hãy ngồi trong phòng mình, chốc nữa tôi sẽ gọi lại nhé.

- Tôi sẽ đợi, biết trốn khỏi ông đi đâu bây giờ cơ chứ! - Drake thở dài và treo ống nghe.

Mason sang phòng ngoài.

- Della, cô còn nhớ cơn bão táp chính trị cách đây mấy năm chứ? Chúng ta lập hẳn tập hồ sơ về nó ấy.

- Vâng, có cặp dưới tiêu đề “Chính trị”. Tôi chưa bao giờ hiểu nổi, ông giữ nó để làm gì.

- Vì các mối quan hệ, - Mason giải thích. - ở đó nhất định phải có danh sách Câu lạc bộ những người ủng hộ Harrison Burke trong thời gian vận động bầu cử vào Quốc hội. Cô tìm nó ngay cho tôi, nhanh lên.

Della chạy lại chỗ kết sắt, và lôi ra mấy ngăn kéo chứa đầy các cặp hồ sơ. Mason ngồi lên thành bàn và dõi theo cuộc tìm kiếm của cô thư ký. Chỉ có cặp mắt nói lên sự hoạt động không mệt mỏi của trí óc, ông ráo riết phân tích hàng tá những giải pháp có thể có của tình thế đang trở nên vô cùng phức tạp.

Della lại gần ông với bản danh sách trong tay.

- Giỏi lắm, - ông khen.

Bên lề phải tờ biểu mẫu liệt kê danh sách các sáng lập viên của Câu lạc bộ những người ủng hộ Harrison Burke - một cột dài, hơn 100 họ tên, được in bằng kiểu chữ nhỏ. Mason phải nheo mắt đọc chúng. Số thứ 15 trong bản danh sách là P.G. Mitchell, phố 69 Tây, số nhà 13-22.

Mason bằng cử chỉ nhanh nhẹn gấp bản danh sách lại và đút vào túi.

- Nối anh với Paul một lần nữa đi, - ông yêu cầu.

- Nghe này, Paul, - Mason nói vào ống nghe khi Della hoàn thành yêu cầu của ông. - Cậu phải lo liệu cho tôi một việc này.

- Lại chuyện gì nữa?

- Cậu còn chưa bắt tay vào công việc một cách thực sự đâu!

- Tôi nghe ông đây, Perry, - Drake tuyệt vọng trả lời

Mason bắt đầu chậm rãi nói:

- Ngồi vào xe và đến phố 69 ngay. Dừng tên Pete Mitchel kia dậy khỏi giường. Nhưng chỉ được làm việc này trong gắng tay, để tình cờ không làm hỏng tôi và cậu. Sử dụng trò cũ với tên thám tử đần độn, bẻm mép. Không hỏi Mitchel bất cứ điều gì, cho đến khi chính cậu chưa kể hết mọi chuyện, rõ chưa? Bảo rằng cậu là thám tử và George Belter chiều hôm qua bị bắn chết tại nhà mình từ khẩu súng mà dường như Mitchel ngày xưa đã từng mua. Hãy làm ra vẻ như cậu tin chắc rằng khẩu súng này vẫn còn ở chỗ Mitchel và xảy ra sự hiểu nhầm nào đó, rằng cậu chỉ quan tâm để lấy thủ tục, là hẳn làm gì vào lúc nửa đêm hoặc muộn hơn một chút. Hỏi xem khẩu súng còn ở chỗ hẳn không, nếu mà không, thì hẳn đã làm gì với nó. Và đừng quên, là trước hết cậu phải kể tất cả mọi chuyện, rồi mới bắt đầu đặt câu hỏi.

- Tóm lại, làm ra vẻ tôi là một thằng ngu không để đâu cho hết?

- Đúng thế, cậu phải đóng vai một kẻ vô cùng xuẩn ngốc, còn sau đó thì quên hết mọi chuyện.

- Tôi hiểu rồi, hiểu rồi, - Drake trả lời. - Tôi phải làm như vậy, để được che đậy một cách triệt để.

- Hãy làm theo những gì tôi vừa nói, - Mason nhắc lại bằng giọng mệt mỏi. - Đúng như những gì tôi vừa nói.

Ông đặt ống nghe xuống. Ngược mắt nhìn, khi có tiếng động của cánh cửa đang hé mở. Della Street bước vào phòng. Khuôn mặt cô nhợt nhạt, hai mắt mở to. Khép cửa sau lưng mình, cô lại gần bàn.

- Ở ngoài kia có người đàn ông nào đấy đang đợi ông. Bảo là quen ông. Anh ta tên là Sidney Drumm, từ Sở cảnh sát.

Cửa mở toang, và khuôn mặt cau có của Sidney Drumm xuất hiện sau lưng cô gái. Cặp mắt nhạt màu của anh ta có vẻ như mất hết sinh khí. Hơn lúc nào hết, anh ta giống hệt một nhân viên kế toán, vừa tụt xuống từ cái ghế cao để đi tìm những chứng từ thanh toán nào đấy.

- Xin lỗi vì sự đột nhập, Perry, nhưng tôi muốn nói chuyện với ông, trước khi ông kịp nghĩ ra một câu chuyện ngọt ngào nào đó.

Mason Mason cười mát.

- Tôi đã kịp làm quen với phong thái tồi tệ của cảnh sát rồi.

- Ô xin lỗi, - Drumm kiên quyết phản đối. - Tôi không hẳn là cảnh sát, tôi bao giờ cũng chỉ là điều tra viên hình sự. Bọn tôi và cảnh sát thậm chí không chịu nổi nhau nữa cơ. Tôi chỉ là một viên công chức nghèo khổ với đồng lương ba cọc ba đồng.

- Anh vào và ngồi xuống đi, - Mason mời.

- Văn phòng của ông bao giờ cũng làm việc theo thời gian biểu thế này à? Tôi tìm kiếm ông khắp thành phố và, chắc sẽ chẳng bao giờ tìm thấy, nếu không tình cờ nhận thấy ánh đèn trong cửa sổ của ông.

- Anh không thể nhận thấy gì cả. Cửa sổ có rèm che.

- Chẳng nhẽ việc này quan trọng đến thế sao? - Drumm cười mát. - Tôi đoán ra, là ông đang ở đây. Tôi thừa biết tính cần cù, chăm chỉ của ông.

- Có thể, đùa thế đủ rồi? Tôi có cảm giác, là anh xuất hiện ở đây để thi hành công vụ.

- Việc này còn tùy... Bản tính tôi hay hiếu kỳ. Ông biết loại người này rồi đấy, muốn cho gì thì cho, cứ phải làm thoả mãn tính tò mò của chúng. Ông biết không, mẩu chuyện với cái số điện thoại kia đã kêu gọi tò mò của tôi. Thử nghĩ mà xem: ông đến gặp tôi, nhét vào mồm vài đồng bạc lẻ, để tôi kiểm tra cho ông một số điện thoại bí mật. Tôi đi tìm hiểu tên tuổi, địa chỉ, ông ngỏ lời cảm ơn. Còn sau đó, tôi đã nghe thấy gì? Ông xuất hiện theo địa chỉ trên và tìm thấy xác chết, mà bà vợ của ông ta hóa ra lại là khách hàng của ông. Tôi vô cùng thắc mắc, chuyện gì vậy, tình cờ à?

- Thôi nào, chàng viên chức nghèo khó hay thóc mách, thế anh đã đi đến những kết luận gì rồi?

- Tôi không muốn đoán mò. Tôi hỏi ông, còn ông hãy trả lời tôi.

- Tùy anh, - Mason nhún vai. - Tôi tới đó theo lời mời của cô vợ.

- Lấy làm lạ, là ông quen cô vợ, mà lại không biết ông chồng.

- Thật à? - Mason châm biếm hỏi. - Đây chính là một trong những nguy hiểm của việc hành nghề luật sư. Biết bao lần rồi, khi những người phụ nữ không quen biết đến gặp và chẳng thèm nghĩ đến chuyện mang chồng đi theo.

Chỉ giữa chúng ta với nhau thôi nhé, tôi thậm chí được nghe kể về trường hợp, khi người đàn bà ngấm ngấm giấu chồng mình đi gặp luật sư cơ đấy. Nhưng tất cả những chuyện này, dĩ nhiên, đều là đơm đặt, và khó có thể đòi hỏi anh tin lời tôi ngay tức khắc.

Drumm không ngừng nhếch mép cười.

- Ông muốn nói, rằng đây là một trong số những trường hợp như vậy? - Anh ta mĩa mai hỏi.

- Tôi chẳng muốn nói bất cứ điều gì cả. Nếu bây giờ tôi đang muốn cái gì đấy, thì đó chính là đi ngủ.

Nụ cười gằn biến mất khỏi khuôn mặt Drumm. Anh ta ngửa cổ ra sau và bắt đầu chăm chú nghiên cứu trần nhà.

- Câu chuyện bắt đầu trở nên thú vị rồi đấy, Perry. Cô vợ đến gặp ông luật sư nổi tiếng với kỹ năng giải thoát mọi người ra khỏi khó khăn, rắc rối. Luật sư không biết điện thoại nhà riêng của ông chồng. Bắt đầu công việc và tự dưng có số điện thoại nào đấy rơi vào tay ông ta. Ông ta phát hiện ra, rằng chẳng may đây lại đúng là số của ông chồng và đi đến nhà. Cảnh sát bắt gặp tại chỗ luật sư, cô vợ, và đồng thời cả xác chết của ông chồng.

Trong giọng nói của Mason vang lên âm hưởng sốt ruột.

- Anh cho rằng, chuyện này sẽ giúp anh khám phá ra điều gì à, Sidney?

Trên môi Drumm lại xuất hiện nụ cười gằn.

- Quý tha ma bắt, Perry, nếu mà tôi biết được. Nhưng tôi đang tiến về phía trước.

- Đừng quên thông báo ngay cho tôi, khi ông đạt được cái gì đấy, nhé, - Mason yêu cầu.

Drumm đứng dậy khỏi ghế bành.

- Ông cứ yên tâm, sẽ được biết đúng thời điểm cần thiết. - Anh ta liếc ánh mắt hần học từ Mason sang Della Street và ngược lại. - Theo như tôi đoán chừng, nhận xét cuối cùng chính là điều ám chỉ, rằng tôi có thể tự do?

- Sao anh lại vội vàng thế? Anh biết rất rõ, chúng tôi đến văn phòng vào lúc 3 giờ sáng, chỉ để làm mỗi một việc là tán gẫu với những người bạn đang

bị lên cơn hiếu kỳ tới mức tột đỉnh thôi cơ mà. Chúng tôi thậm chí không hề có ý định làm việc vào lúc sớm tinh mơ như thế này. Đơn giản là chúng tôi có thói quen như vậy - đến nơi làm việc thật sớm...

Drumm chăm chăm ngắm nghía luật sư từ đầu xuống chân.

- Ông biết không, Perry, nếu như ông tin tưởng tôi, không loại trừ, tôi sẽ có thể giúp ông. Nhưng nếu ông định làm điều dại dột và đi ngoắt ngoéo, thì tôi đành phải thoả mãn trí tò mò của mình bằng cách khác...

- Đương nhiên, tôi hiểu rõ điều này. Đây là bốn phận của anh. Anh có việc anh, tôi có việc tôi.

- Điều này có nghĩa, là ông vẫn định tiếp tục giấu giếm?

- Điều này có nghĩa, là anh đành phải tự tìm hiểu những gì muốn biết thôi.

- Tạm biệt, Perry.

- Tạm biệt, Sidney. Tỉnh thoảng rẽ qua nhé.

- Yên tâm, tôi còn rẽ qua nhiều.

Khi Drumm khép cửa phòng làm việc sau lưng mình, Della Street làm một cử chỉ xung động về phía Mason, nhưng ông dùng tay ra hiệu cản lại, trước khi cô kịp mở miệng.

- Em xem xem, anh ta đi thật chưa.

Cô thư ký bước về phía cửa, nhưng nó tự mở toang ra, và Drumm lại thò đầu vào phòng. Anh ta đưa mắt nhìn Mason và Della Street, và cười mát:

- Tôi, nói chung thì, cũng không hy vọng ông cho phép lừa gạt mình, - anh ta thú nhận. - Lần này thì tôi đi thật rồi.

- Tuyệt vời, - Mason đáp lời. - Tạm biệt.

Drumm lại đóng cửa sau lưng mình. Sau một thoáng có tiếng cửa ra vào đóng lại. Lúc đó là 4 giờ sáng.

Mười Một

Perry Mason chụp mũ sụp xuống tận trán và bắt đầu xỏ chiếc áo khoác còn chưa kịp khô.

- Cần phải rèn đi khi sắt đang nóng, - ông nói với Della Street. - Trước sau gì thì cảnh sát cũng sẽ theo sát gót tôi, và lúc đó thì khó có thể làm gì được nữa. Tôi cần phải biết được càng nhiều càng tốt, khi vẫn còn được tự do hành động. Cô ngồi đây và canh giữ pháo đài của chúng ta. Tôi không cho cô biết, tôi sẽ ở đâu, vì không muốn cô gọi cho tôi. Thành thạo tôi sẽ gọi cho cô và hỏi thăm về ngài Mason. Tôi xưng là ngài Johnson, bạn cũ của ông ta. Tôi sẽ hỏi, là ngài Mason có để lại thông báo gì cho tôi không. Cô cố gắng như thế nào đó truyền đạt tin tức mới, đồng thời đừng để lộ ra mình đang nói chuyện với ai.

- Ông nghĩ, là các cuộc đàm thoại của chúng ta có thể bị nghe trộm?

- Chuyện gì cũng có thể xảy ra, tôi còn chưa biết,- vụ việc sẽ dẫn tới đâu.

- Ông nghĩ là công tố viên có thể ký lệnh bắt giam ông?

- Cũng có thể là không ký, nhưng chắc chắn ông ta sẽ muốn thẩm vấn tôi. Cô nhìn ông trù mến và thương cảm, nhưng không nói gì thêm.

- Cô hãy cẩn thận nhé, - ông nhắc nhở và đi ra ngoài.

Trời vẫn còn tối, khi ông bước vào khách sạn Ripley và hỏi thuê phòng có buồng tắm. Ông ghi vào sổ đăng ký của khách sạn dưới tên Fred B. Johnson từ Detroit, nhận phòng số 518. Buộc phải trả tiền trước, vì không mang theo hành lý.

Khi chỉ còn lại một mình trong phòng, ông kéo rèm che tất cả các cửa sổ và gọi 4 chai bia gừng và thật nhiều đá. Người phục vụ, ngoài những thứ ông đặt, còn mang tới thêm một chai whiskey loại 1 lít. Mason ngồi thoải mái vào

chiếc ghế bành mềm mại, gác chân lên giường và châm thuốc. Ông để ngõ cửa.

Ông đợi hơn nửa tiếng, hút hết điếu thuốc này đến điếu khác, cho đến khi cánh cửa bất ngờ mở ra, và Eva Belter bước vào phòng mà không gõ cửa. Cô quay chìa trong ổ khóa và mỉm cười với ông.

- Tôi rất sung sướng, là đã tìm thấy ông.

Mason thậm chí không đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

- Không có ai theo dõi cô đấy chứ? - Ông hỏi.

- Không, không ai cả. Người ta chỉ nói với tôi, là có thể cần cho quá trình điều tra, vì vậy tôi không nên rời khỏi thành phố và không đi đâu mà không báo cho cảnh sát. Ông nghĩ sao, họ có bắt giam tôi không?

- Điều này phụ thuộc...

- Vào cái gì?

- Vào rất nhiều thứ. Tôi cần phải nói chuyện với cô.

- Tốt thôi. Tôi tìm thấy bản di chúc rồi.

- Ở đâu?

- Trong két sắt.

- Và cô đã làm gì với nó?

- Mang theo người tới đây.

- Đưa tôi xem.

- Tất cả đều đúng như tôi đoán trước. Nhưng tôi vẫn hy vọng, là mình được nhiều hơn cơ. Nghĩa là ít nhất thì ông ta cũng để lại cho tôi số tiền đủ để tới châu Âu, để có thể xem quanh một chút và... bằng cách nào đó ổn định cuộc sống.

- Cô muốn nói: tìm cho mình ông chồng mới.

- Tôi chẳng nói điều gì giống như vậy cả.

- Đúng, cô không nói. Nhưng đó chính là ngụ ý của cô, - Mason lãnh đạm trả lời.

Cô gái làm ra vẻ kiêu hãnh.

- Tôi có cảm giác, thưa ngài Mason, câu chuyện của chúng ta bắt đầu đi theo chiều hướng không tốt rồi. Di chúc đây này.

Ông nhìn cô bằng ánh mắt xuyên thấu và nói:

- Chẳng những, bà Belter, đã lôi kéo tôi vào vụ án mạng mà đến giờ bà vẫn định đóng kịch với tôi. Rất tiếc, chúng không có tác dụng với tôi đâu.

Cô trang nghiêm ưỡn thẳng người, nhưng không nhin được và phá lên cười hềnh hếch.

- Đương nhiên, ý tôi là kết hôn lần nữa. Như vậy có gì là xấu đâu?

- Không có gì xấu cả. Thế tại sao cô lại phủ nhận?

- Thật ra tôi cũng chẳng biết tại sao lại như vậy nữa. Nó mạnh hơn tôi. Tôi không chịu nổi, khi người khác biết về mình quá nhiều.

- Cô không thể chịu đựng nổi sự thật. Cô thích núp sau màn dối trá.

Eva Belter đỏ mặt.

- Ông thật vô liêm sỉ, ngài Mason! - Cô giận dữ.

Ông, không nói năng gì, giơ tay cầm tờ di chúc và chậm rãi đọc nó.

- Có đúng chồng cô viết không?

- Tôi không nghĩ như vậy.

Ông nghi ngờ nhìn cô.

- Dường như nó được viết bằng một nét chữ, - Mason nhận xét.

- Nhưng hơi khác với nét chữ của ông ấy.

- Việc này không mang lại cho cô cái gì cả đâu, - luật sư bật cười. - Chồng cô đã đưa bản di chúc cho Carl Griffin và Arthur Atwood, luật sư của họ xem. Ông ta nói với họ, là viết từ đầu đến cuối bằng chính tay mình.

Cô gái vội vã lắc đầu.

- Rất có thể, ông ấy đã đưa họ xem bản di chúc do mình viết. Nhưng việc này không hề ngăn cấm Griffin tiêu huỷ nó và thay vào bản di chúc rởm.

Ông chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt lạnh như tiền.

- Cô nghe này, thưa bà Belter, với tư cách luật sư của cô, tôi khuyên cô không nên ăn nói vô trách nhiệm như vậy. Cô hiểu cô đang nói gì chứ?

- Tất nhiên.

- Đây là sự kết tội nguy hiểm, nếu cô thiếu chứng cứ. Cô có chứng không?

- Hiện nay thì chưa, - cô chậm rãi trả lời.

- Thôi được, thế thì đừng bao giờ nói ra những lời buộc tội chưa đủ chứng cứ nữa, - ông cảnh cáo.

Giọng cô gái bắt đầu có vẻ sốt ruột:

- Ông cứ nhắc đi nhắc lại, rằng ông là luật sư của tôi, rằng tôi phải nói thật với ông tất cả mọi chuyện. Thế nhưng khi tôi bắt đầu nói, thì ông lại hét lên với tôi.

- Hừ. Xin lỗi, nếu tôi có hơi nóng nảy một tý, - ông trả lại cô tài liệu. - Những giọt nước mắt của sự trong trắng bị xúc phạm hãy để dành cho toà. Bây giờ cô hãy kể về tờ di chúc này đi. Làm sao cô tìm thấy nó?

- Nó ở ngay trong phòng làm việc, - cô thận trọng trả lời. — Két sắt mở. Tôi nhặt tờ di chúc và sập cửa lại.

- Cô biết không, tôi thậm chí không thấy buồn cười.

- Ông chưa tin tôi à?

- Dĩ nhiên...

- Tại sao?

- Tại vì phòng làm việc, chắc chắn, có cảnh sát canh giữ. Và nếu mà két sắt chỉ khép hờ, thì cảnh sát đã nhận ra ngay và liệt kê tất cả những gì trong đó.

Cô đưa mắt nhìn xuống.

- Ông có nhớ, chúng ta lên gác thế nào không? - Cô hỏi khẽ. - Ông xem xét thì hài, ngó xuống dưới áo tắm...

- Đúng là có như vậy, - ông nói và cặp mắt nheo lại.

- Chính lúc đó tôi đã lấy bản di chúc từ trong két sắt. Nó mở sẵn, tôi đóng lại. Trong suốt thời gian đó ông bận bịu với xác chết.

Mason nháy mắt.

- Trời ơi, đúng là cô có thể làm được việc này thật, - ông thở hắt ra. - Cô đứng giữa bàn và két sắt. Cô làm thế để làm gì? Tại sao cô lại không báo ngay cho tôi biết, là định làm gì?

- Tôi muốn tin chắc, là bản di chúc có lợi cho mình và, nếu ngược lại, thì, có thể, tiêu huỷ nó đi. Ông cho rằng, tôi nên đốt nó đi?

- Không! - Mason lại nói như quát lên.

Cô lặng lẽ nhìn ông, rồi hỏi:

- Ông còn việc gì muốn nói với tôi không?

- Có. Cô ngồi lên đầu giường đây này, để tôi nhìn thấy cô rõ hơn. Tôi cần tìm hiểu một số vấn đề. Tôi không muốn hỏi nhiều trước khi cô bị thẩm vấn, để tình cờ làm đầu óc mất thăng bằng. Tôi muốn, để cô càng bình tĩnh càng tốt. Tôi cần phải biết, thực ra thì sự việc xảy ra như thế nào.

Cô mở to mắt, tạo cho nét mặt mình dáng vẻ ngây thơ con trẻ đã được tập luyện kỹ càng.

- Tôi đã kể hết với ông rồi cơ mà, ngài Mason!

Ông khẽ lắc đầu.

- Cô chưa hề nói gì với tôi cả.

- Ông cho là tôi lừa dối.

- Lạy trời, - Mason thở dài, - cô hãy bỏ cái trò này đi và nhìn thẳng vào sự thật.

- Thực ra, ông muốn nói chuyện gì?

- Buổi chiều qua cô ăn vận như vậy dành cho ai?

- Ý ông là gì?

- Cô thừa biết, chúng ta đang nói về chuyện gì. Cô ăn mặc như chuẩn bị đi dạ hội, trong bộ áo váy buổi tối hở hai vai, đi ủng bóng láng và đôi tất lụa.

- Vâng, đúng thế.

- Mà chồng cô thì lại đang tắm.

- Thế thì đã sao?

- Cô ăn diện để cho chồng mình?

- Dĩ nhiên, không.

- Chiều nào cô cũng ăn mặc như vậy à?

- Thỉnh thoảng.

- Tôi tin chắc, là cô đã ra ngoài và trở về nhà ngay trước khi chồng cô bị giết chết. Cô không thể bác lại tôi đâu.

Cô lại tạo cho mình dáng vẻ kiêu hãnh, lạnh lùng và lắc đầu phủ nhận.

- Tôi ở nhà cả buổi chiều.

Mason lạnh lùng nhìn cô khách hàng của mình và thở dài.

- Tôi đã xuống bếp, uống café và nói chuyện với bà quản gia, - ông đánh liêu. - Bà ta nghe thấy việc cô người hầu nói với cô là có ai đó gọi tới, thông báo về những đôi giày nào đó.

Có thể nhận thấy rõ ràng, những lời nói này đã làm cô gái hoàn toàn bị bất ngờ. Cô phải cố gắng lắm mới giữ được bình tĩnh.

- Thế thì có gì là xấu đâu?

- Trước tiên cô hãy trả lời tôi đã. Cô người hầu có chuyển cho cô thông báo như vậy không?

- Làm sao tôi biết được, - cô trả lời lảng tránh. - Có thể, nó đã nói gì đó với tôi, tôi quên mất rồi. Tôi rất cần một đôi giày cao cổ, để tôi nhớ lại xem nào... Hình như, có người gọi điện cho Marie về việc này, nó nói gì đấy với tôi. Nhưng tôi không nhớ rõ. Tôi quên bém mất những điều vụn vặt này vì những sự kiện vừa xảy ra.

- Cô có biết người ta bị treo cổ như thế nào không?

- Cái gì?

- Ngay bây giờ tôi sẽ kể cho cô nghe, người ta treo cổ bọn giết người ra sao. Nhục hình thường diễn ra lúc ban mai. Đoàn người kéo vào phòng giam và đọc lại bản án cho tử tội nghe. Sau đó trói tay, và buộc một mảnh gỗ vào lưng, để hấn khỏi ngã, bởi vì đôi chân đã khuyu xuống từ lâu. Bắt đầu cuộc hành trình dài dằng dặc dọc theo hành lang. Phải trèo đúng 13 bậc thang mới lên tới nơi có giá treo cổ. Người ta đặt phạm nhân trên nóc cửa sập. Những nhân viên nhà tù đứng vây xung quanh, họ là nhân chứng cuộc hành hình,

còn phía sau, ngay cạnh cửa sập, trong căn phòng nhỏ xíu có 3 phạm nhân thường với những con dao sắc nhọn trong tay, luôn sẵn sàng cắt đứt những sợi dây giữ cửa sập theo hiệu lệnh. Dao phủ quàng dây thòng lọng vào cổ và chụp một chiếc bao màu đen lên đầu phạm nhân, sau đó trói chân...

Cô gái phát ra tiếng kêu hãi hùng và lấy lòng bàn tay che miệng.

- Chính điều đó, - Mason nhấn mạnh từng lời, - đang chờ đợi cô, nếu cô không chịu nói với tôi tất cả sự thật.

Sắc mặt cô trở nên nhợt nhạt, cặp môi tím ngắt và run rẩy, đôi mắt trở nên tối sầm vì khiếp đảm.

- Tôi nói thật rồi...

Ông lắc đầu.

- Cô hãy nhớ cho kỹ. Phải thành thực và không giấu giếm tôi điều gì cả, nếu còn muốn tôi cứu cô thoát khỏi án tử hình. Cả hai chúng ta đều biết rõ, rằng câu chuyện về đôi giày chỉ là trò bịp. Đó chính là dấu hiệu qui ước, khi Harrison Burke muốn liên lạc với cô. Cũng đúng y như vậy, tôi phải nói với cô người hầu về một đồ vật xác định nào đó, nếu muốn nói chuyện với cô. Tôi có đúng không, đôi giày - là ám hiệu cho Burke?

Eva Belter vẫn run lấy bầy, cô chỉ tìm thấy trong mình sức lực đủ để gạt đầu thừa nhận.

- Thôi được, tôi rất sung sướng là rốt cuộc thì cô cũng đã thú nhận điều gì đó. Bây giờ hãy kể cho tôi tất cả những gì đã xảy ra trên thực tế. Harrison Burke muốn gặp cô. Cô hẹn với ông ta, diện áo váy buổi tối và ra khỏi nhà. Đúng vậy chứ?

- Không, ông ta tới nhà tôi.

- Cái gì?

- Thật vậy. Tôi bảo ông ta đừng đến, nhưng ông ta không nghe. Nhất định muốn nói chuyện với tôi. Tôi nói với ông ta, rằng George là chủ của “Tin tức lý thú”. Đầu tiên ông ta hết sức ngạc nhiên, sau đó tin tôi và dứt khoát muốn nói chuyện với George. Ông ta cho rằng có thể khuyên nhủ được chồng tôi. Ông ta sẵn sàng làm tất cả, để cứu vãn thanh danh mình.

- Cô không biết trước, là ông ta sẽ đến?

- Không.

Im lặng bao trùm. Một lúc sau Eva Belter hỏi:

- Ông biết chuyện này ở đâu ra thế?

- Chuyện gì?

- Về những đôi ủng ấy. Rằng đấy là ám hiệu.

- Burke nói với tôi.

- Còn sau đó thì bà quản gia nói với ông, là có ai đó gọi đến. Hay thật, bà ta đã nói chuyện này với cảnh sát chưa nhỉ?

- Bà ta không hề nói cả cho tôi lẫn cảnh sát, - Mason mỉm cười. - Tôi dùng đến nói xạo một tý, để moi sự thật ở cô. Tôi biết, thế nào cô cũng gặp Harrison Burke. Rõ ràng, ông ta sẵn sàng đi ngược bằng đầu, để gặp được cô. Đây là loại người luôn dựa dẫm vào người khác, khi gặp phải rắc rối. Từ đó tôi đi đến kết luận, là ông ta nhất định sẽ gọi điện cho cô người ở.

Cô làm bộ giận dữ.

- Ông đối xử với tôi tử tế quá đấy. Ông cho như thế là trung thực à?

- Cô mà vẫn còn đủ trơ trẽn nói về sự thành thực ư? - Mason mỉm cười.

Cô gái bĩu môi.

- Tôi hoàn toàn không thích chuyện này.

- Tôi cũng chẳng mong chờ điều gì khác ở cô. Cho đến khi vụ án còn chưa kết thúc, sẽ còn nhiều thứ khiến cô khó chịu hơn nhiều. Vậy là, Harrison Burke đến nhà cô.

- Vâng, - cô yếu ớt khẳng định.

- Sau đó thì sao?

- Ông ta nằng nặc đòi nói chuyện với George. Tôi nói với ông ta, rằng làm như thế là tự sát. Ông ta hứa sẽ không nhắc đến tôi dù chỉ một lời. Ông ta cho rằng, nếu nói chuyện với George và hứa sẽ làm tất cả cho ông ấy, khi trở thành thượng nghị sỹ, thì George sẽ ra lệnh cho Locke im chuyện này đi.

- Nay, cuối cùng thì chúng ta đã tới được cái gì đó rồi đấy nhỉ. Thế là, ông ta muốn gặp chồng cô, mà cô thì lại cố can ngăn ông ta đừng làm chuyện này?

-Vâng.

- Thế tại sao cô lại cố khuyên can ông ta? - Mason thắc mắc.

- Tôi sợ, - cô chậm rãi nói, - rằng ông ta sẽ kể về tôi.

- Thế có kể không?

- Tôi không biết, - cô trả lời và ngay lập tức chữa lại: - Tức là, tất nhiên là không! Ông ta tuyệt nhiên không nhìn thấy George. Tôi thuyết phục được Harrison rằng chưa phải lúc gặp ông ấy. Và thế là Burke ra về.

Mason phá lên cười hô hố.

- Cô nhận ra cái bẫy của tôi hơi muộn mất rồi, bà Belter thân mến ạ. Vậy là cô không biết, ông ta nói gì với chồng cô về cô?

- Tôi đã bảo, họ chưa hề gặp nhau, - cô phùng má nhắc lại.

- Vâng, cô nói rồi. Nhưng sự thật là họ đã gặp nhau. Ông ta lên gác và nói chuyện với chồng cô.

- Làm sao ông có thể tin chắc như vậy?

- Tôi có lý thuyết riêng của mình về mặt này. Tôi cần thêm chứng cứ, nhưng ngay bây giờ đã có thể hình dung được sự việc diễn ra như thế nào trên thực tế.

- Như thế nào? - Cô hỏi.

- Thì cô biết rồi đấy thôi, - luật sư mỉm cười mỉa mai.

- Không, tôi không biết, tôi thề với ông đấy! Thế... thế mọi việc xảy ra như thế nào?

Không để ý đến câu hỏi của cô, ông tiếp tục bằng giọng vẫn thản nhiên như trước:

- Vậy là, Harrison Burke lên gác, nói chuyện với chồng cô? Ông ta ở đó trong bao lâu?

- Tôi không rõ lắm. Nhiều nhất cũng chỉ khoảng 15 phút.

- Bây giờ tốt hơn rồi đấy. Và cô không nhìn thấy ông ta đi xuống dưới?

- Không.

- Hừ, có nghĩa là, tiếng súng vang lên, sau đó Burke chạy xuống dưới theo cầu thang và lao ra khỏi nhà, không nói gì với cô cả?

Cô lắc đầu cương quyết.

- Không! Burke đi khỏi từ trước khi chồng tôi bị bắn chết.

- Trước đó bao lâu?

- Tôi không biết, có thể, trước 15 phút, mà cũng có thể, ít hơn.

- Sau đó thì biến đi đâu đấy, - Mason nhận xét.

- Ông nói cái gì? - Cô nhìn anh thắc mắc.

- Điều cô vừa nghe thấy ấy. Chẳng tìm thấy ông ta ở đâu cả. Ông ta không nhắc máy điện thoại, cũng chẳng có ở nhà.

- Làm sao ông biết việc này?

- Tôi đã cố gắng gọi cho ông ta và, rốt cuộc, đành phải cử thám tử đi tìm.

- Để làm gì?

- Bởi vì tôi biết, ông ta có can dự vào vụ việc này.

Cô gái lại trợn tròn mắt.

- Làm sao có thể như thế được? Không một ai, ngoài chúng ta, biết ông ấy đã đến nhà tôi, còn chúng ta, tất nhiên, sẽ không bao giờ nói ra điều này, vì nó chỉ làm tình thế càng trở nên tồi tệ hơn thôi. Ông ta ra về, trước khi người đàn ông kia xuất hiện và bắn vào chồng tôi.

Mason soi mói nhìn cô.

- Nhưng viên đạn được bắn đi từ khẩu súng của Burke,

- ông chậm rãi nhấn mạnh từng lời.

Cô ngạc nhiên nhìn ông:

- Sao ông lại có thể nghĩ như thế nhỉ?

- Bởi vì trên khẩu súng của tên sát nhân có ghi số, cho phép theo dõi hành trình của nó từ xưởng sản xuất tới cửa hàng đại lý, từ cửa hàng đại lý đến bán lẻ, và từ cửa hàng bán lẻ tới người mua. Người mua nó là tên Pete Mitchell

nào đó, sống ở phố 69 Tây, số nhà 13-22, bạn thân của Harrison Burke. Cảnh sát đang tìm kiếm Mitchell, mà một khi họ tìm thấy, thì hẳn buộc phải giải thích, đã làm gì với khẩu súng. Điều này có nghĩa là hẳn sẽ nói rằng đã đưa khẩu súng lục cho Burke.

- Làm sao có thể biết lai lịch khẩu súng chính xác đến thế? - Cô không tin.

- Rất đơn giản, tất cả đều được ghi chép kỹ càng, các loại súng được thống kê vô cùng nghiêm ngặt, hầu như không bao giờ có sai phạm trong các bản kiểm kê.

- Tôi đã biết ngay mà, lẽ ra phải làm gì đó với khẩu súng này! - Cô gào lên.

- Vâng, và lúc đó cô sẽ tự tay quàng thòng lọng lên cổ mình. Trước hết cô phải nghĩ tới mình, thưa bà Belter. Vai trò của cô trong vụ việc này chưa rõ ràng lắm. Đương nhiên, cô cố gắng bảo vệ Burke. Còn tôi lại muốn thuyết phục cô, rằng nếu Burke có tội, thì cô phải nói ra hết. Nếu có thể, chúng ta sẽ thử tìm cách cứu ông ta. Nhưng tôi không muốn vụ việc đi tới chỗ, là trong khi cô bao che cho Burke, thì công tố viên sẽ chuẩn bị bản cáo trạng chống lại cô.

Cô bắt đầu đi quanh phòng, mân mê khăn mùi xoa trong tay.

- Trời ơi! - Cô than thở. - Trời ơi! Trời ơi!

- Tôi không biết, cô đã nghĩ đến việc, là sự che giấu tội ác vì lợi ích bản thân phải chịu trừng phạt hay chưa. Và cả sự che giấu thủ phạm cũng đúng y như vậy. Chúng ta không thể liều lĩnh làm việc này, cả cô lẫn tôi. Chúng ta cần phải xác định, ai là kẻ giết người, xác định trước khi cảnh sát làm được việc này. Tôi không có quyền cho phép đổ tội giết người lên đầu cô hoặc tôi. Nếu Burke có tội, chúng ta phải tìm thấy ông ta thật nhanh và thuyết phục ra đầu thú cảnh sát. Sau đó chúng ta sẽ phải tìm cách làm cho toà khai mạc càng sớm càng tốt, trước khi công tố viên thu thập đủ chứng cứ. Đồng thời chúng ta sẽ tiến hành một số biện pháp nhất định, để bịt mồm bịt miệng Locke và không cho phép bất kỳ bài báo nào về cô hay Burke xuất hiện trên “Tin tức lý thú”.

Cô nhìn ông một hồi, rồi hỏi:

- Ông định làm việc này như thế nào?

Ông mỉm cười trả lời cô:

- Đó là việc của tôi. Cô biết càng ít bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Cô sẽ ít ba hoa hơn.

- Ông có thể tin tưởng tôi. Tôi biết giữ bí mật.

- Cô muốn nói, là biết cách nói dối rất giỏi, - ông tỉnh táo trả lời. - Nhưng lần này cô sẽ không bị buộc phải nói dối đâu. Đơn giản là vì cô không biết gì về chuyện này.

- Burke không giết George, - cô rành rọt tuyên bố.

Ông liếc nhìn cô rất nhanh.

- Đó chính là một trong những nguyên nhân khiến tôi muốn nói chuyện với cô. Nếu Burke không giết ông ấy, thì kẻ nào đã làm việc này?

Cô đưa mắt nhìn chỗ khác

- Tôi đã nói với ông rồi đó thôi, có người đàn ông nào đẩy đến gặp chồng tôi. Tôi không biết chính xác ai mà nghĩ rằng đó là ông. Giọng hần giống y như giọng ông vậy.

Ông đứng dậy với nét mặt buồn bã.

- Cô nghe này. Nếu cô tiếp tục diễn cái trò mèo này với tôi, thì tôi sẽ mặc kệ cô muốn ra sao thì ra đấy. Cô đã thử một lần rồi, thế là đủ.

Cô gái khóc oà lên.

- Tôi không thể làm gì với nó. Ông hỏi, mà ở đây không ai có thể nghe thấy câu chuyện của chúng ta. Tôi nói với ông, đó là ai. Tôi nghe thấy giọng nói của ông. Tôi sẽ không bao giờ nói với cảnh sát, kể cả khi bị tra tấn.

Ông giữ hai bên vai cô và ấn xuống giường. Giật tay cô khỏi mặt và nhìn thẳng vào mắt. Cặp mắt ráo hoảnh.

- Cô hãy nhớ kỹ điều này, bà Belter: cô không nghe thấy giọng của tôi, bởi vì tôi không có mặt ở đó. Và bỏ ngay trò khóc mếu vờ vệt này đi. Còn nếu cô muốn khóc quá, thì lần sau nhớ cho củ hành vào khăn mùi xoa.

- Thế thì đó là người nào đấy có giọng nói rất giống của ông, - cô ngoan cố.

- Cô phải lòng Harrison Burke và muốn biến tôi thành kẻ giơ đầu chịu báng, nếu tôi không cứu được ông ta ra khỏi vụ này? - Ông hỏi một cách độc ác.

- Không. Ông muốn tôi nói ra sự thật, do vậy tôi đã nói thật với ông.

- Cô biết gì không? Tôi rất muốn đứng dậy, đi khỏi đây và mặc xác cô với những trò vớ vẩn này.

- Thế thì, - cô hồn nhiên tuyên bố, - tôi sẽ đành phải khai báo với cảnh sát, là nghe thấy giọng ông.

- Kế hoạch của cô là như vậy à?

- Tôi không có kế hoạch nào cả. Tôi chỉ nói sự thật.

Giọng cô nghe thật ngọt ngào, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt ông. Mason thở dài.

- Tôi chưa bao giờ bỏ mặc thân chủ của mình với số phận, thậm chí kể cả khi người đó phạm tội. Ngay bây giờ tôi cũng cố không quên điều đó. Nhưng, nói thật lòng, tôi không biết, mình có thể đứng vững trước sự cám dỗ làm như vậy trong trường hợp này không.

Cô ngồi trên giường, cuốn khăn mùi xoa giữa các ngón tay. Mason tiếp tục:

- Khi trở về từ nhà cô, tôi rẽ vào cửa hiệu mà từ đó cô đã gọi. Tôi đã nói chuyện với người bán hàng. Anh ta quan sát cô, khi cô vào cabin điện thoại, chuyện này chẳng có gì phải ngạc nhiên cả. Cô gái mặc áo váy dạ hội, khoác áo khoác đàn ông, ướm như chuột lột, giữa đêm khuya lao như tên bắn vào cabin điện thoại. Cô ta nhất định vô tình làm mọi người để ý đến mình. Vậy là, người bán hàng khẳng định, rằng cô gọi đi hai nơi.

Cô trừng trừng nhìn ông, nhưng im lặng.

- Ngoài tôi ra cô còn gọi cho ai nữa?

- Không ai cả. Người bán hàng nhìn nhầm.

Mason nhặt mũ, chụp nó xuống tận trán. Ông quay về phía Eva Belter và vô cùng tức giận nói:

- Tôi sẽ bằng cách nào đấy lôi cô ra khỏi vụ này. Tôi còn chưa biết, như thế nào, nhưng nhất định sẽ cứu cô. Chỉ có điều, lời nói danh dự đấy, cô sẽ phải trả giá rất đắt cho hành động của mình.

Ông giật quả nãm cửa, bước ra ngoài hành lang và đóng sập cửa lại sau lưng mình.

Những dấu hiệu yếu ớt đầu tiên của ban mai bắt đầu rọi sáng chân trời phía Đông.

Mười Hai

Trời đã sáng hẳn, khi Mason kéo khỏi giường bà quản gia của Harrison Burke, người đàn bà đã đứng tuổi, khoảng 57 hay 58 và to béo phức phịch. Cặp mắt bà ta long lên vì tức giận nhìn người đã dám đánh thức mình sớm đến thế.

- Tôi không cần biết ông là ai, - bà ta nói. - Tôi nói với ông rồi, ngài Burke đi vắng, - và tôi hoàn toàn không có khái niệm, ông ấy có thể đang ở đâu. Ông chủ trở về lúc gần nửa đêm, rồi có người nào đấy gọi điện đến và ông ấy lại ra đi. Sau đó thì điện thoại kêu suốt đêm. Tôi không nhắc máy, vì chẳng nào thì ông cũng có ở nhà đâu, mà tôi lại không làm sao sưởi ấm chân mình, nếu dậy giữa đêm. Và nói chung thì tôi rất ghét việc bị người khác lôi khỏi giường vào lúc sớm như thế này.

- Bà nghe thấy chuông điện thoại ngay sau khi ngài Burke trở về nhà? - Mason hỏi lại.

- Đúng vậy, gần như ngay lập tức. Nhưng ông cần biết làm gì?

- Bà nghĩ là ngài Burke đã chờ cú điện thoại này?

- Làm sao tôi có thể biết được? Chỉ đơn giản là tôi tỉnh dậy, khi nghe thấy tiếng ông ấy mở cửa. Tôi cố ngủ

lại, nhưng có chuông điện thoại kêu, và tôi nghe thấy ông chủ nói chuyện. Sau đó ông ấy chạy lên gác, vào phòng ngủ. Tôi nghĩ ông ấy đi ngủ, nhưng ông ấy, chắc là thế, lại chạy xuống dưới, vì có tiếng sập cửa ra vào.

- Xin lỗi vì đã làm phiền, - Mason nói. - Cám ơn bà.

- Không có gì, - bà làu bàu và đóng sập cửa ngay trước mũi ông.

Mason ngồi vào xe và cho nó chạy tới khách sạn gần nhất, để từ đó gọi điện cho Della. Nghe thấy giọng cô thư ký của mình, ông hỏi:

- Có thể nói chuyện với ngài Mason được không?

- Không, ông ấy đi vắng. Làm ơn cho biết ai hỏi ông ấy?

- Tôi là Fred Johnson, bạn cũ của ông ấy. Tôi rất cần gặp ngài Mason.

- Rất tiếc, tôi không thể nói với ngài, bây giờ ông ấy đang ở đâu, - Della bắt đầu nói nhanh hơn. - Nhưng tôi cũng đang đợi ông ấy. Có mấy người đang tìm ông ấy. Ngài Drake hình như đã hẹn gặp ông ấy, vì thế chắc ông sắp quay về rồi.

- Thôi được, xin cảm ơn, - Mason nhẹ mình nói. - Tôi gọi lại sau vậy.

- Có thể, ngài muốn nhắn gì cho ngài Mason?

- Không, cô chỉ cần nói là tôi có gọi đến, - ông trả lời và đặt ống nghe xuống.

Ông quay số hãng Thám tử Drake và nhờ gọi Paul nghe máy.

- Đừng đưa ra bất kỳ nhận xét xuẩn ngốc nào, Paul, bởi vì, hình như, đang có rất nhiều người muốn đặt ra những câu hỏi, mà bây giờ tôi lại chưa muốn trả lời chúng. Cậu nhận ra ai chưa?

- Rồi. Tôi có những tin tức đặc biệt dành cho ông đây.

- Báo cáo đi!

- Tôi đã đến chỗ người kia ở phố 69 Tây và phát hiện một việc kỳ lạ. Ông ta có cuộc nói chuyện qua điện thoại rất bất ngờ sau nửa đêm, sau đó bảo với vợ là phải ngay lập tức rời khỏi thành phố vì có việc quan trọng. Ông ta trông có vẻ vô cùng hoảng hốt. Nhét những thứ cần thiết nhất vào va ly, và khoảng 15 phút sau có ai đó mang xe đến đón. Ông ta ngồi vào xe, và họ phóng đi. Ông ta hứa sẽ báo tin cho vợ biết, và sáng nay cô ta nhận được bức điện có nội dung như sau: “Mọi việc đều ổn, đừng lo lắng gì cả. Hôn em”. Cô ta không biết gì thêm. Tất nhiên, đang vô cùng băn khoăn, lo sợ.

- Tuyệt vời, - Mason nói.

- Nó có nói cho ông điều gì không?

- Có lẽ là có. Tôi cần suy nghĩ thêm. Nhưng tôi có cảm giác, là việc này giải thích rất nhiều chuyện. Cậu có gì mới về Locke không?

Giọng nói của Drake trong ống sống động hẳn lên.

- Tôi còn chưa tìm hiểu được điều ông muốn biết, Perry. Nhưng tôi có cảm giác, là mình đang đi đúng hướng. Ông còn nhớ cô bé ở khách sạn Wheelright chứ? Cô Esther Linten ấy?

- Tất nhiên. Cậu phát hiện được gì về cô ta à?

- Ông tưởng tượng xem, cô ta cũng đến từ Georgia.

Mason huýt sáo nhẹ.

- Thế vẫn chưa phải là tất cả đâu, - Drake tiếp tục. - Cô gái thường xuyên nhận được tiền từ Locke. Cứ cách hai tuần lại một tấm séc. Các tấm séc không phải từ tài khoản cá nhân của Locke, mà từ tài khoản đặc biệt của "Tin tức lý thú". Chúng tôi tìm được cách khiến thủ quỹ khách sạn tuồn ra hết.

- Cậu thử tìm hiểu chính xác hơn nữa, cô ta sinh ra ở đâu, và đã từng dính dáng vào vụ việc nào chưa? Có thể, cô ta đổi tên chẳng hạn.

- Chúng tôi đang làm việc này rồi. Tôi chuyển yêu cầu của mình cho các đồng nghiệp ở Georgia. Ra lệnh cho họ đánh điện tín ngay khi tìm hiểu được bất cứ điều gì. Bảo họ không cần đợi kiểm tra độ chính xác của các sự việc, mà thông báo ngay về mỗi chi tiết mới phát hiện được.

- Cậu giỏi lắm, Paul, - Mason khen. - Có thể nói cho tôi, chiều hôm qua Locke đã ở đâu?

- Đến từng phút một. Thiên thần hộ mệnh do tôi cử đến đã ở bên cạnh hẳn suốt cả đêm qua. Ông muốn xem tường trình?

- Đúng vậy, và càng sớm càng tốt.

- Gửi đến đâu cho ông?

Chọn người nào của cậu thông minh một tý, ra lệnh cho anh ta kiểm tra kỹ càng, có đuôi bám theo không. Rồi quảng cáo vào khách sạn Ripley, cho ngài Fred B. Johnson.

- Sẽ làm đúng như thế. Thành thạo ông hãy liên lạc lại. Có thể sẽ xuất hiện những tin tức mới.

- Rõ rồi, Mason trả lời và đặt ống nghe xuống.

Khi về đến khách sạn Ripley ông hỏi nhân viên lễ tân xem có ai mang gì đến cho ngài Johnson không. Không có sì cả. Ông lên gác và quay nắm tay

cửa phòng mình.

Cửa mở ông vào phòng.

Eva Belter ngồi trên thành giường. Cô hút thuốc lá, trên bàn đầu giường ngay cạnh cô có một cái cốc và chai whiskey. Chai rượu đã cạn một phần ba. Người đàn ông vai rộng với vẻ mặt khốn khổ và cặp mắt lo lắng đang ngồi trong ghế bành.

- Tốt quá, ông về rồi đấy à, Eva Belter nói. - Ông không muốn tin tôi, bây giờ tôi có chứng cứ rồi.

- Chứng cứ của cái gì? - Mason hỏi.

Ông nhìn người khách lạ, anh ta đứng dậy khỏi ghế và ngấp ngừng mỉm cười với luật sư.

- Nhưng bằng chứng rằng bản di chúc là giả mạo, - cô gái nói, tựa như đang giải thích cho một chú bé chậm hiểu. - Đây là ngài Dagett, từ ngân hàng chuyên quản lý công việc của George. Anh ta biết rất nhiều việc riêng của ông ấy và khẳng định một cách chắc chắn, rằng đây không phải là nét chữ của chồng tôi.

Dagett mỉm cười cúi chào:

- Luật sư Mason, có phải không ạ? Rất hân hạnh được làm quen với ông.

Nhưng anh ta không chìa tay ra cho Mason. Mason đứng dặng chân và nhìn vào cặp mắt bồn chồn lo lắng của anh ta.

- Cô ta hoàn toàn chi phối anh, đúng thế chứ. Nếu không thì anh đã chẳng bao giờ xuất hiện ở đây vào lúc sớm tinh mơ thế này. Rất có thể, anh gọi cho cô người hầu và để lại tin nhắn về cái mũ nào đó, hoặc cái gì đó tương tự. Không cần phải vòng vo, tôi không quan tâm đến nó đâu, chỉ có các sự kiện mới khiến tôi để ý. Anh hãy quên những gì mà cô ta ra lệnh cho anh nói. Anh sẽ giúp đỡ cô ta rất nhiều, nếu nói ra sự thật. Thế là, việc gì vậy?

Anh chàng nhân viên ngân hàng biến sắc mặt. Bước nửa bước về phía luật sư, nhưng dừng lại và hít vào một hơi thật sâu.

- Ông đang hỏi về bản di chúc? - Anh ta xác định.

- Đúng vậy.

- Nó giả mạo, thật như thế! - Daggett nói. - Tôi nghiên cứu nó về mọi phương diện. Nó được làm giả, và điều kỳ lạ nhất, là không cố gắng làm giả lấm. Khi xem xét kỹ càng hơn thì dễ dàng nhận ra ngay là nét chữ biến đổi ở mấy đoạn khác nhau. Như vậy, dường như ai đó làm giả một cách vội vàng và bịa ra trong khi sáng tác nó.

- Bản di chúc đâu rồi? - Mason cắt ngang.

Eva Belter đưa cho ông giấy tờ.

- Có thể, thêm một ly nữa, Charlie? - Cô hỏi anh chàng nhà băng và cười hềnh hếch một cách ngốc nghếch.

Daggett kiên quyết lắc đầu.

- Không! - Anh càu nhàu.

Mason chăm chú xem xét bản di chúc. Hai mắt anh nheo lại.

- Trời ơi, anh có lý.

- Không nghi ngờ gì cả, - Daggett khẳng định.

Mason quay ngoắt về phía anh ta:

- Anh sẵn sàng tuyên thệ trước tòa về điều này?

- Trời ơi, không, tất nhiên! Tuy nhiên, việc này cũng chẳng cần đến tôi. Đây là đồ giả mạo quá rõ ràng.

Mason nhìn anh ta.

- Đúng thế thật, - ông nói. - Bây giờ tôi cũng nhận thấy rồi.

Daggett lặng lẽ đi về phía cửa và nhanh chóng ra khỏi phòng. Mason quay về phía Eva Belter.

- Tôi mời cô đến đây để làm sáng tỏ một số chi tiết. Nhưng không hề nói với cô, là có thể ở lại đây. Cô có nhận thức rõ, chúng ta sẽ trông ra làm sao, nếu có ai đó bắt quả tang cả hai đang ngồi cùng nhau trong khách sạn vào lúc sớm tinh mơ thế này không?

- Có những tình huống đòi hỏi phải liều lĩnh, - cô nhún vai. - Tôi muốn để ông nói chuyện với ngài Daggett.

- Làm sao cô mời được anh ta?

- Tôi gọi điện và yêu cầu đến ngay. Việc vô cùng quan trọng. Ông nói với tôi nhiều điều hay ho quá... Cô gái lại ngật ngưỡng cười khúc khích.

- Hình như, hai người quen biết nhau lâu rồi?

- Ý ông là gì?

Ông đứng dậy và nhìn thẳng vào mặt cô.

- Cô biết rồi. Cô xưng hô rất thân mật với anh ta.

- Tất nhiên, bởi anh ta tên là Charlie. Bạn của cả tôi lẫn George.

- Tôi hiểu rồi.

Ông nhắc điện thoại và gọi về văn phòng mình.

- Tôi là Johnson đây, - ông nói. - Ngài Mason đã trở về chưa?

- Vẫn chưa, - Della Street trả lời. - Và tôi lo là ông ấy sẽ rất bận khi quay về đây, thưa ngài Johnson. Đêm hôm qua đã xảy ra chuyện gì đó. Tôi không biết chính xác chuyện gì, nhưng có liên quan đến vụ án mạng, mà ngài Mason lại là thân chủ của một trong những nhân chứng chủ yếu. Có rất nhiều phóng viên đến tìm, còn một nhà báo cứ ngồi lì ở phòng thư ký và không chịu đi chỗ khác. Nhiều khả năng, anh ta do cảnh sát cử đến. Bởi vậy tôi nghĩ là nếu ngài định tìm ngài Mason trong ngày hôm nay, thì chắc ngài bị thất vọng mất thôi.

- Đen cho tôi quá. Tôi cần đọc cho viết một số giấy tờ. Tôi muốn để ngài Mason xem qua chúng và đánh số thứ tự. Có thể, cô làm ơn giới thiệu cho tôi người đánh máy chữ có khả năng tốc ký tốt?

- Thế ông có thể nói gì về chính tôi?

- Nhưng làm sao cô có thể ra ngoài khi đang bị bao nhiêu người vây quanh?

- Tôi tự thu xếp được.

- Thế thì tôi sẽ đợi cô ở khách sạn Ripley, - Mason thông báo.

- Tôi sẽ đến ngay bây giờ, - cô nói và đặt ống nghe.

Mason buồn bã nhìn Eva Belter.

Một khi cô đã liêu lĩnh ở lại đây, xin mời ngồi thêm một lúc nữa.

- Ông đang định làm gì vậy?

- Tôi chuẩn bị đệ đơn xin cử người quản lý tài sản của George Belter. Việc này sẽ buộc Carl Griffin và luật sư của nó phải chơi bài giữa và nộp đơn xin công nhận bản di chúc có hiệu lực. Khi đó chúng ta sẽ đặt vấn đề nghi ngờ tính đồng nhất của bản di chúc này và đệ trình lá đơn thứ hai về việc cử cô làm người điều khiển đặc mệnh.

- Điều này có nghĩa là gì?

- Điều này có nghĩa là cô sẽ cầm tay lái và, tôi hy vọng, không bao giờ rời nó.

Có ích gì cho tôi không? Xét theo di chúc, tôi không được thừa kế gì cả. Đầu tiên chúng ta phải chứng minh được bản di chúc này là giả mạo. Tôi sẽ không nhận được một xu nào cho đến khi phiên toà diễn ra và bản án được tuyên bố, đúng không?

- Ý tôi nói về việc tạm thời quản lý tài sản, - Mason nói. - Trong đó, có cả “Tin tức lý thú” nữa.

- Tôi hiểu rồi.

- Ngay bây giờ chúng ta sẽ chuẩn bị tất cả mọi giấy tờ cần thiết, - luật sư tiếp tục. - Còn thư ký của tôi sẽ đệ đơn lên toà vào những thời điểm thích hợp. Cô phải trả lại bản di chúc. Cảnh sát, nhiều khả năng, đang canh giữ căn phòng trên gác, và cô sẽ rất mạo hiểm nếu để nó vào chỗ cũ. Cô quảng nó ở đâu đó trong nhà là được rồi.

Cô gái lại cười hì hì.

- Không vấn đề gì.

- Cô đã làm một việc vô cùng liều mạng. Cô động vào bản di chúc này để làm gì mới được chứ. Thật không làm sao hiểu nổi. Nếu người ta tìm thấy bản di chúc ở chỗ cô, thì vụ việc có thể trở nên vô cùng tồi tệ.

- Ông không cần phải lo lắng gì về chuyện này. Tôi không để cho ai bắt được mình đâu. Thế ông chưa bao giờ đánh liều à?

- Trời ơi! Tôi đã làm một việc mạo hiểm lớn nhất đời mình, khi nhận giải quyết vụ việc của cô. Ở gần cô chẳng khác gì ngồi trên thùng thuốc nổ.

Cô mỉm cười quyến rũ với ông.

- Ông cho là thế à? Tôi quen biết một số người đàn ông thích những phụ nữ như vậy đấy.

Ông cau có nhìn cô và nói:

- Cô say quá rồi. Đưa chai rượu đây cho tôi.

- Này, này, ông lại bắt đầu xử sự y như chồng tôi rồi đấy.

Mason lại gần chỗ bàn, cầm chai rượu, đóng nắp lại và nhét nó vào ngăn kéo tủ ngăn, ông khóa ngăn kéo và cho chìa vào túi mình.

- Chẳng nhẽ làm thế là tốt sao? - Cô hỏi.

- Tất nhiên, - luật sư trả lời, - thế này tốt hơn nhiều.

Có tiếng chuông điện thoại. Mason cầm ống nghe. Người gác cửa khách sạn thông báo, rằng người tùy phái vừa mang đến một bức thư dành cho ông. Mason chỉ thị mang lên gác. Ông đợi sẵn ở cửa và mở nó ra, khi vừa có tiếng gõ cửa. Cho người phục vụ tiền trà nước và cầm phong bì. Đó là bản tường trình của thám tử theo dõi Frank Locke tối hôm qua.

- Cái gì thế? - Eva Belter hỏi.

Mason bỏ ngoài tai câu hỏi của cô, đi về phía cửa số và, bóc phong bì và bắt đầu đọc. Bản báo cáo khá dài và phức tạp. Locke rẽ vào quán rượu bí mật, ở đó khoảng nửa tiếng, tạt qua chỗ thợ cắt tóc, cạo râu và xoa mặt, sau đó đi lên phòng số 946 của khách sạn Wheelright. Sau khoảng 5-10 phút hẳn đi ăn tối cùng với cô gái đang sống trong căn phòng đó, Esther Linten. Họ ăn uống và khiêu vũ đến khoảng gần 11 giờ, rồi quay trở về khách sạn. Gọi bia pha gừng có đá, và Locke ở lại trong phòng đến 1 rưỡi sáng.

Cuối cùng mới trở về nhà.

Mason giấu bản tường trình vào túi và bắt đầu dò ngón tay lên bộ cửa số.

- Ông làm tôi bức mình rồi đấy, - Eva Belter có ý kiến. - Ông có thể cho tôi biết, chuyện này có nghĩa là gì không?

- Tôi nói với cô rồi thôi.

- Giấy tờ gì vậy?

- Công việc nghề nghiệp.

- Việc gì thế?

Ông bật cười.

- Chẳng nhẽ chỉ vì đang giải quyết vụ việc của cô mà tôi phải thú thật với cô về công việc của tất cả những khách hàng khác của mình hay sao?

- Ông chán lắm, - cô nũng nịu tuyên bố.

Ông nhún vai, liên tục gõ ngón tay xuống bậu cửa sổ. Có tiếng gõ cửa.

- Xin mời vào, - Mason kêu.

Della Street xuất hiện trên ngưỡng cửa. Cô chờ người ra khi nhìn thấy Eva Belter ngồi ngay trên giường.

- Tốt quá, cô đến rồi, cô Della, - Mason chào cô thư ký. - Tôi muốn, để đề phòng mọi bất trắc, chuẩn bị cả một đồng giấy tờ. Chúng ta phải có sẵn các loại đơn về cử người quản lý tài sản thừa kế, phản đối việc khẳng định di chúc bắt đầu có hiệu lực, đơn xin cử bà Eva Belter làm điều khiển đặc mệnh với tất cả mọi quyền hành tương ứng. Sau đó cần có những bản trích lục có chứng thực của quyết định về việc cử người điều khiển đặc mệnh để trao cho các bên hữu quan.

- Ông muốn đọc cho chép chúng ngay bây giờ? - Della lạnh nhạt hỏi.

- Đúng vậy. Nhưng tôi muốn ăn một tý gì trước đã.

Ông tới bên điện thoại và gọi mang bữa sáng lên phòng. Della Street nhìn Eva Belter.

- Xin lỗi, tôi cần dùng bàn, - Della nói.

Eva Belter nhướn mày, sau đó nhắc ly rượu khỏi ghế với động tác của người đàn bà quý phái kéo áo váy sát vào người mình, để tình cờ những kẻ ăn mày trên đường phố không chạm vào nó. Mason dọn chai bia gừng, và cả bình đựng đá, rồi lau bàn bằng mảnh vải ướt vừa được dùng để bọc nó. Ông đặt bàn ra giữa phòng và kéo ghế đến cạnh. Della chuẩn bị sổ tay và cầm bút chì sẵn trong tay.

Mason đọc khá nhanh khoảng 20 phút, sau đó người ta mang bữa sáng tới. Cả ba ăn rất ngon miệng, nhưng không ai nói gì. Eva Belter xử sự hệt như

bà chủ bị buộc phải hạ mình ngồi cùng bàn ăn với gia nhân.

Sau bữa sáng Mason bảo người phục vụ dọn bát đĩa và lại tiếp tục đọc chính tả. Đến 9 rưỡi sáng thì mọi việc đã xong xuôi.

- Cô quay về văn phòng và đánh máy những giấy tờ này theo đúng quy định, - Mason nói với Della. - Chỉ có điều, đừng để bất kỳ ai nhìn thấy cô làm việc này. Tốt nhất là nên khóa cửa lại. Có thể dùng các mẫu in sẵn cho đơn.

- Vâng. Tôi cần phải nói vài lời với riêng ông.

Eva Belter khinh bỉ khịt phì phì.

- Đừng để ý, Della, - Mason nói. - Bà Belter đang ra về rồi!

- Ôi, không! - Eva Belter phản đối.

- Đúng vậy, cô sẽ ra khỏi đây ngay bây giờ, - luật sư cương quyết nói. - Tôi mời cô đến để cung cấp dữ liệu cho những giấy tờ này. Bây giờ cô hãy mang tờ di chúc về nhà, còn đầu giờ chiều có mặt tại văn phòng của tôi để ký đơn. Nhưng phải giữ mồm giữ miệng. Bọn phóng viên đang rất muốn phỏng vấn cô, trước sau gì thì họ cũng sẽ tìm được cô thôi. Cô hãy sử dụng tất cả sự duyên dáng của mình và sẽ bị sốc và vật mình vật mẩy trước bọn thợ chụp ảnh vì cú đòn khủng khiếp của số phận vừa giáng xuống đầu mình. Cô không có khả năng trả lời phỏng vấn một cách mạch lạc, họ phải tin chắc là cô đang vô cùng đau khổ. Chỉ cần tên phóng viên nhiếp ảnh nào đẩy chìa ống kính về phía cô, là cô phải ngay lập tức ngã lăn ra và khóc rống lên. Cô hiểu chưa?

- Ông thô thiển quá đấy, - Eva Belter lạnh lùng nói.

- Rất có thể là như vậy, - Mason không muốn cãi vã vô ích. - Tuy nhiên, tôi biết rõ mình đang làm gì. Và bỏ điếu bộ ống ẽo của mình đi, cô thừa biết là chúng chẳng có tác dụng gì với tôi rồi cơ mà.

Cô đường hoàng mặc áo khoác và đội mũ.

- Mỗi lần, khi tôi vừa mới bắt đầu có cảm tình với ông, - cô nói trong lúc đang đi ra cửa, - ông nhất định phải nói điều gì đó, sao cho mọi chuyện lại hỏng bét.

Mason lặng lẽ mở cửa cho cô, cúi gập người chào tạm biệt và đóng cửa lại. Ông thở phào nhẹ nhõm và quay về phía Della Street.

- Chuyện gì xảy ra vậy, Della?

Cô rút tay vào chỗ hở cổ váy và móc ra một cái phong bì.

- Người tuỳ phái mang đến.

- Cái gì vậy?

- Tiền.

Ông bóc phong bì. Trong đó là những tấm séc đi đường mệnh giá 100 đôla, hai tập, mỗi tập 1000 đôla. Trên tất cả các tấm séc đều có chữ ký của Harrison Burke. Chỉ còn phải điền tên người nhận là đủ. Có bức thư nhỏ gửi kèm theo số séc, nó được viết vội vàng bằng bút chì và ký theo hai chữ đầu Mason mở bức thư và đọc thấy:

"Tôi cho là mình nên biến mất một thời gian ngắn thì tốt hơn.

Bằng bất cứ giá nào đừng để tôi bị dính dáng vào vụ này, xin hãy cứu giúp!".

Mason đưa chỗ séc cho Della Street.

- Trong thời gian gần đây chúng ta không đến nỗi phải than phiền vì thiếu việc làm, Della. Cô chỉ chú ý chọn chỗ thuận tiện để đổi chúng.

Cô gật đầu đồng ý.

- Ông nói đi, chuyện gì xảy ra vậy? Cô ta đã lôi kéo ông vào việc gì thế?

- Cho đến giờ phút này chỉ là vài chỗ có tiền thù lao hậu hĩnh thôi. Và sẽ còn trả nhiều hơn nữa, khi vụ việc kết thúc.

- Nhưng mà, cô ta kéo ông vào rồi. Lôi kéo ông vào vụ án mạng. Sáng sớm nay tôi đã nghe thấy bọn phóng viên nói chuyện. Cô ta dụ dỗ ông về nhà mình trước khi cảnh sát xuất hiện và sắp xếp mọi việc, sao cho trong trường hợp cần thiết có thể đổ hết tội lên đầu ông. Vào thời điểm nào đó cô ta chỉ cần nói một cách đơn giản, là chính ông đã ở trên gác khi có tiếng súng nổ. Ông lấy gì đảm bảo, là cô ta sẽ không bao giờ làm như vậy?

Mason mệt mỏi phẩy tay.

- Tôi dự đoán, rằng sớm hay muộn cô ta nhất định sẽ làm thế.

- Và ông cho phép cô ta điều này?

Mason bắt đầu nhận nạn giải thích:

- Chúng ta không lựa chọn khách hàng, Della. Họ phải được đón nhận như những gì họ có. Trong trò chơi này chỉ có một quy tắc bất di bất dịch: một khi tôi đã nhận theo đuổi vụ việc, thì cần phải làm tất cả để đạt được kết quả tốt nhất.

Cô mè nheo.

- Điều này hoàn toàn không có nghĩa là ông phải cho phép người khác đổ lỗi cho mình tội giết người, để che giấu nhân tình của ai đó.

- Tôi thấy là cô cũng khá thông thạo tin tức đấy chứ. Cô đã nói chuyện với ai vậy, Della?

- Với một phóng viên. Nhưng tôi không nói chuyện, mà chỉ nghe thôi.

Ông cười mát.

- Bây giờ cô hãy trở về văn phòng và chuẩn bị giấy tờ đi. Và đừng lo lắng gì cho tôi. Tôi còn phải hoàn thành một số việc nữa. Cô cẩn thận, đừng để bất kỳ ai theo dõi, khi lần sau lại đến đây.

- Lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng tôi thử những mảnh khốe này. Phải khó khăn lắm mới thoát được bọn họ. Họ bám sát gót tôi. Tôi lẹ lẹ vào nhà vệ sinh, đúng như cô khách hàng của ông đã từng làm. Việc người phụ nữ vào nhà vệ sinh bao giờ cũng khiến cánh đàn ông các ông mất phương hướng. Họ bị mắc bẫy một lần thôi, lần sau chắc không được nữa đâu.

- Chuyện này chắc sẽ không cần thiết nữa. Tôi lẩn trốn thế là khá lâu rồi. Kiểu gì họ cũng tóm được tôi trong nội nhật ngày hôm nay.

- Tôi căm thù nó, - Della lại hét lên một lần nữa. - Làm sao để không bao giờ nhìn thấy cô ta nữa. Cô ta không xứng đáng với số tiền này. Thậm chí nếu chúng ta nhận được gấp mười lần như thế này, thì khi đó cô ta cũng không xứng đáng. Tôi cảnh cáo ông, sếp, đây là người đàn bà vô cùng nguy hiểm. Con mèo đi đôi tất nhưng.

- Bình tĩnh đi nào, Della! Cô còn chưa chứng kiến hiệp đấu cuối cùng cơ mà.

Della lắc đầu bướng bỉnh.

- Tôi nhìn thấy quá đủ rồi, sếp. Giấy tờ sẽ sẵn sàng vào đầu giờ chiều.

- Chúng ta thoả thuận rồi nhé. Cô bảo cô ta ký chúng, kiểm tra kỹ từng tờ một. Có thể tôi sẽ rẽ qua lấy và lại phải đào tẩu ngay tức khắc, hoặc sẽ gọi điện để cô mang chúng đến chỗ nào đó cho tôi.

Cô mỉm cười với ông và ra về, rất thanh lịch, tự chủ và trung thực không chê vào đâu được. Và vô cùng lo lắng. Mason đợi khoảng 5 phút, sau đó châm thuốc và cũng rời khỏi khách sạn.

Mười Ba

Perry Mason dừng lại trước cửa phòng số 946 của khách sạn Wheelright và thận trọng gõ nhẹ. Không hề có bất kỳ tiếng động nào vọng ra từ bên trong, ông đợi một lát rồi gõ mạnh hơn. Đằng sau cánh cửa có tiếng loạt xoạt. Lò xo giường kêu kẽo kẹt, sau đó giọng phụ nữ vang lên:

- Ai đấy?

- Điện báo cho cô Esther Linten.

Ông nghe thấy tiếng mở ổ khóa lách cách và cánh cửa hơi hé ra. Mason dùng vai đẩy nó và bước vào phòng.

Cô gái mặc quần áo lót bằng lụa mỏng, nó không giúp che giấu một bộ phận nào của cơ thể. Cặp mắt húp lên vì ngủ nhiều. Trên mặt vẫn còn dấu vết của sự trang điểm, nhưng ở một vài chỗ lộ ra làn da màu xám dưới lớp son phấn. Dưới ánh sáng ban ngày Mason phát hiện ra, là cô gái nhiều tuổi hơn so với ông nghĩ. Tuy nhiên cô vẫn xinh đẹp, vóc dáng của cô vẫn làm bất cứ nhà điêu khắc nào cũng phải thán phục. Cặp mắt đen và to, nụ cười kiêu hãnh thấp thoáng trên môi. Cô đứng ngay trước mặt ông mà không hề ngượng ngùng, trong dáng điệu của cô có cái gì đấy như khiêu khích.

- Sự đột nhập vào phòng này là thế nào?

- Tôi muốn nói chuyện với cô.

- Phương pháp của ông hay quá nhỉ!

Mason gật đầu.

- Cô chui vào chần đi, không thì dễ bị cảm lạnh.

- Ông đến đây để thông báo cho tôi điều đó à? - Cô tới cạnh cửa sổ, kéo cửa xếp lên và quay mặt về phía ông. - Nào, ông nói đi.

- Tôi rất phiền lòng, nhưng cô đã mắc vào một chuyện vô cùng tồi tệ.

- Ông nói gì lạ thế! - Cô cắt lời.
 - Do một sự tình cờ kỳ lạ, tôi đang nói sự thật.
 - Thực ra, ông là ai?
 - Tên tôi là Mason.
 - Cảnh sát?
 - Không, luật sư.
 - A-a!
 - Tôi đại diện cho bà Eva Belter. Điều này có nói gì cho cô không?
 - A ha! Quá nhiều là đăng khác!
 - Này, thôi đi! Việc gì mà nóng tính thế? Cô có thể lịch thiệp một chút được không?
- Cô gái nhăn mặt và bực mình gắt với ông:
- Tôi không thể chịu được, khi ai đó dám đánh thức tôi vào lúc sớm như thế này. Tôi không thể chịu được những người đàn ông dùng vũ lực xông vào phòng người khác.
 - Cô có biết, rằng Frank Locke tuyệt nhiên không phải là ông chủ thực sự của ‘Tin tức lý thú’ không? - Luật sư hỏi.
 - Frank Locke là ai và ‘Tin tức lý thú’ là cái quái quỷ gì mới được chứ? Mason phá lên cười.
 - Frank Locke - là người ghi các tấm séc từ tài khoản đặc biệt của ‘Tin tức lý thú’. Cứ cách hai tuần cô lại nhận được một tấm séc như thế.
 - Hóa ra ông là một trong những người của ông ta?
 - Cho đến bây giờ tôi vẫn chưa cần phải làm như vậy,
 - Mason cười gằn.
 - Thế thì đã sao?
 - Sự thật là Locke chỉ là ngụy trang. Ông chủ thật sự của tờ báo là ngài Belter nào đó. Locke chỉ được làm những gì mà Belter ra lệnh cho ông ta.
- Cô gái vươn vai và ngáp.

- Tại sao tôi phải bận tâm vì chuyện này cơ chứ? Ông có thuốc lá không?

Mason mời cô gái điếu thuốc. Cô ta di chuyển đến chỗ ông để ông bật lửa cho cô. Rồi đi lại giường, ngồi xuống, bắt chéo chân, và dùng hai tay ôm đầu gối.

- Ông cứ nói cho thoả đi. Đằng nào thì tôi cũng không thể ngủ được, cho đến khi ông chưa cuốn xéo khỏi đây.

- Hôm nay cô sẽ không ngủ được tý nào đâu.

- Thật thế ư?

- Thật. Dưới cánh cửa có tờ báo buổi sáng. Chẳng nhẽ cô không muốn xem qua nó à?

- Có chuyện gì vậy?

- Trong đó miêu tả vụ George Belter bị giết hại.

- Tôi không thích đọc về các vụ án mạng trước bữa ăn sáng.

- Nhưng có lẽ cô muốn biết về vụ này.

- Đằng nào thì ông cũng chẳng buông tha tôi ra, mang tờ báo lại đây.

Ông lắc đầu từ chối.

- Ồ, không. Cô phải tự mình làm lấy thôi. Nếu tôi ngó ra cửa, thì hoàn toàn có thể bị tống ra ngoài hành lang.

Cô gái đứng dậy, rút điếu thuốc lá; không hề ngượng ngùng vì sự hở hang của mình đi tới cửa và thò tay lấy tờ báo. Những hàng tít nổi bật in chữ đậm về cái chết của Belter. Cô quay trở lại giường, lại ngồi với tư thế cũ và, vừa hút thuốc vừa đọc hết bài báo.

- Thế thì đã sao? Vẫn như trước kia, tôi chẳng thấy bất cứ điều gì có thể thay đổi cuộc đời thanh xuân tươi trẻ của mình. Kẻ nào đó bị giết ngay trong nhà mình. Rất tiếc cho anh ta, nhưng, tôi có cảm giác, anh ta đã nhận được những gì xứng đáng với mình.

- Hừ, - Mason nói.

- Nhưng tôi thì dính dấp gì đến vụ này mới được cơ chứ? Tại sao ông không cho tôi ngủ?

- Nếu cô chịu khó động não một tý thôi, thì, rất có thể, sẽ đoán được đầu đuôi câu chuyện ngay, - Mason nhẫn nại nói. - Bà Belter trở thành người quản lý toàn bộ tài sản của người đã chết, mà tôi lại là đại diện của bà ta.

- Thế thì cũng có gì là lạ đâu?

- Cô đe dọa tổng tiền Frank Locke, hăn phung phí tiền quỹ do mình điều khiển để trả cho cô. Đây là tài khoản đen của “Tin tức lý thú” chuyên dùng để mua tin, mà hăn lại lấy từ đó ra để đưa cho cô.

- Tôi chả dính dáng gì tới vụ việc này cả, - cô gái vút tờ báo xuống sàn nói. - Tôi tuyệt đối không biết gì hết.

- Thế còn việc đe dọa tổng tiền thì sao? - Mason cười phá lên.

- Tôi không hiểu ông muốn nói gì.

- Đừng giả bộ ngốc nghếch nữa, cô Linten, - Mason nghiêm nghị nói. - Cô dùng câu chuyện xa xưa ở Georgia để đe dọa tổng tiền Locke.

Những lời nói này đã gây ấn tượng mạnh với cô gái. Cô ta tái mặt, lần đầu tiên trong ánh mắt xuất hiện sự lo lắng. Mason tiếp tục rên khi sắt đang nóng.

- Tất cả chuyện này xem chẳng ra làm sao cả, cô Linten. Chắc là cô đã được nghe đến khái niệm pháp lý, như trục lợi từ che giấu tội phạm? Trong Bang chúng ta đang sống có thể bị trừng phạt vì việc này. Chắc cô cũng biết điều này.

Esther Linten soi mói nhìn ông.

- Ông không phải cảnh sát đấy chứ? Có thật ông chỉ là luật sư thôi không?

- Chỉ luật sư thôi.

- Vậy ông muốn gì ở tôi, ngài luật sư?

- Rốt cuộc thì cô cũng bắt đầu ăn nói khôn ngoan rồi đấy.

- Cho đến giờ phút này tôi vẫn chỉ đang nghe ông nói thôi, - cô nhận xét.

- Cả chiều tối hôm qua cô ở bên cạnh Frank Locke.

- Ai bảo thế?

- Tôi. Bọn cô cùng nhau dùng bữa tối, sau đó quay trở về đây, và hẳn ở lại với cô đến gần sáng.

- Tôi là người phụ nữ tự do, da trắng, trưởng thành, còn đây là nhà tôi. Tôi có cảm giác, là mình có quyền tiếp đón bạn bè, nếu điều này làm tôi thích thú.

- Dĩ nhiên. Bây giờ chỉ còn đúng một vấn đề cần làm rõ, cô có đủ trí thông minh để phân biệt cái gì có lợi và cái gì có hại cho sức khỏe của mình không thôi.

- Ý ông là gì?

- Sau khi quay trở về khách sạn đêm hôm qua, bọn cô đã làm gì?

- Tâm sự về thời tiết, chẳng cần nói cũng rõ.

- Tuyệt quá. Cô uống đôi ba ly, ngồi nói chuyện với Locke, cho đến khi cặp mắt chưa bắt đầu díp lại, còn sau đó cô lăn ra ngủ...

- Ai bảo như vậy?

- Tôi. Mà từ thời điểm này cô cũng sẽ nói đúng như thế. Cô ngủ say như chết và không nhớ gì hết.

Trong mắt cô gái xuất hiện sự đăm chiêu.

- Ông muốn cái gì vậy, ngài luật sư?

- Cô mệt mỏi, cô Linten, vì uống quá chén, - Mason nói với giọng điệu của ông thầy cố gắng nhồi nhét vào đầu đứa học trò bài khóa phức tạp. - Chui vào chăn và thiếp đi đâu đó khoảng gần 11 giờ đêm. Cô không nhớ chuyện gì đã xảy ra sau đó. Và không biết, ngài Locke ra về vào lúc mấy giờ.

- Tôi sẽ được gì, nếu nói là mình đã ngủ thiếp đi?

Giọng nói của Mason trở nên khinh khi:

- Rất có thể, bà Belter sẽ đồng ý quên số tiền từng bị phung phí một cách vô bổ, nếu hóa ra cô đã ngủ thiếp đi, đúng như tôi nói.

- Rất tiếc, nhưng lúc đó tôi còn thức.

- Cô nghĩ kỹ đi.

Cô gái nhìn ông bằng cặp mắt to, chăm chú của mình, nhưng không nói gì. Mason bước lại chỗ điện thoại và quay số của hãng Thám tử tư Drake.

- Cậu nhận ra ai rồi chứ, Paul? Có gì mới mẻ không?

- Có, thông báo về Esther Linten.

- Thế cơ à? - Mason nhìn cô gái đang ngồi trên giường. - Tôi nghe đây.

- Cô ta giành vương miện trong cuộc thi hoa hậu ở Savannah. Khi đó còn chưa đủ tuổi vị thành niên, sống cùng với một cô gái khác cũng như vậy. Một tên vô lại nào đó lần lượt quyến rũ cả hai cô bé, nhưng cô thứ hai chẳng may mang thai, và hắn đã giết cô ta. Hắn tìm mọi cách che giấu tội ác, nhưng không được. Bị bắt giam và đưa ra toà. Esther Linten thay đổi lời khai vào giây phút cuối cùng và thật sự đã lộ tên sát nhân khỏi giá treo cổ. Hắn kịp lẩn trốn trước khi vụ việc được đưa ra toà phúc thẩm, và hiện nay vẫn biệt tăm biệt tích. Tên hắn là Cecil Dawson. Tôi đã yêu cầu mô tả hắn, dấu vân tay, nói chung là tất cả mọi dữ liệu có thể có. Nhiều khả năng đây chính là người mà ông đang quan tâm.

- Tốt lắm, Paul, - Mason nói. - Và rất kịp thời. Cứ tiếp tục như thế nhé, tôi sẽ gọi lại sau.

Ông đặt ống nghe và lại quay người về phía cô gái.

- Thế nào, cô quyết định chưa? - Ông hỏi. - Có hay không?

- Không. Tôi đã nói rồi, và không dễ dàng thay đổi ý kiến của mình đến thế đâu.

Ông chăm chăm nhìn cô.

- Cô biết không, - ông chậm rãi nói, - nực cười nhất, là câu chuyện hóa ra lại từ rất xa xưa rồi. Nó bắt đầu từ lúc, khi mà cô bất ngờ thay đổi bản cung khai và cho phép Dawson tẩu thoát ngay dưới giá treo cổ. Khi hắn lại bị ra toà một lần nữa, thì việc cho đến tận bây giờ cô vẫn đi chơi. Tôi sẽ không hề ngạc nhiên, nếu cô bị khởi tố vì tội khai man trước toà.

Sắc mặt cô gái trở nên xanh xám. Cặp mắt đen mở tròn tròn, ngực như rung chuyển.

- Ôi trời ơi, - cô rên rỉ.

- Nào, thế nào rồi? Chiều hôm qua cô có ngủ thiếp đi không?

- Điều này quyết định vụ việc à? - Cô hỏi, không rời mắt khỏi luật sư.

- Tôi không biết. Nó có ý nghĩa quyết định đối với những gì liên quan tới tôi. Nhưng tôi không thể đảm bảo là ai đó ở Georgia lại không lôi vụ này ra ánh sáng.

- Thôi được. Tôi đã ngủ thiếp đi.

Mason đứng dậy và đi về phía cửa.

- Chỉ có điều, cô phải nhớ, - ông cảnh cáo, - ngoài tôi ra không một ai biết điều này. Nhưng, nếu cô chỉ hé răng một lời với Locke, rằng tôi đã ở đây, thì chắc chắn tôi sẽ cố gắng hết sức, để cô nhận được tất cả những gì xứng đáng với mình.

- Ông thật nực cười. Tôi biết cách chịu thất bại.

Ông ra khỏi phòng và đóng cửa sau lưng mình. Xuống dưới, ông ngồi vào xe và cho nó chạy tới nhà cầm đồ của Sol Steinburg.

Steinburg là một người đàn ông to béo, đội chiếc mũ cũ kỹ bé tí xíu, với đôi mắt lóng lánh khôi hài và cặp môi luôn doãng ra trong nụ cười. Anh ta rạn rở hằn lên khi nhìn thấy Mason.

- Ôi-ôi, lâu lắm rồi chưa được gặp ông, Perry.

- Vâng, Sol, bận quá, - Mason bắt tay ông ta. - Tôi gặp phải rắc rối.

Ông chủ nhà cầm đồ gật đầu, hai tay xoa vào nhau.

- Khi ai đó gặp rắc rối, thì anh ta nhất định tìm đến nhà Sol Steinburg. Ông có chuyện gì vậy, ông bạn thân mến?

- Tôi muốn nhờ ông một việc.

- Ông biết rồi đấy, lúc nào tôi cũng sẵn sàng làm tất cả vì ông! Tất nhiên, công việc là công việc. Mà nếu đây là công việc, thì ông phải đối xử với nó như một công việc thực thụ và chúng ta sẽ mặc cả với nhau. Còn nếu không phải thế, thì ông biết rồi, tôi sẽ làm tất cả cho ông.

- Đây là một vụ kinh doanh rất béo bở cho ông, Sol. Ông sẽ kiếm được 50 đôla, mà không phải bỏ ra một xu nào cả.

- Tôi say mê kiểu kinh doanh như vậy, - anh chàng to béo phá lên cười. - Khi bạn chẳng phải bỏ ra tí nào, mà trong túi đã có 50 đôla, thì tôi rất hiểu kiểu kinh doanh này, nó chính là siêu kinh doanh. Tôi phải làm gì?

- Làm ơn cho tôi xem bản kê khai các loại súng đã bán, - Mason đòi hỏi.

Anh chàng doanh nhân lấy từ dưới gầm bàn ra một quyển sổ nhàu nát, dính đầy bụi, trong đó có ghi loại, số của các khẩu súng đã được bán, và cả tên người mua ở bên cạnh. Mason lật các trang giấy, cho đến khi gặp phải khẩu Côn cờ nòng 8.

- Khẩu này, - ông nói. Steinburg cúi xuống quyển sổ và xem đoạn ghi chép. - Điều gì phải xảy ra với nó?

- Tôi sẽ rẽ qua đây với một người, có thể, ngay trong ngày hôm nay, mà cũng có thể, ngày mai. Khi vừa nhìn thấy hấn, ông lập tức gật đầu lia lịa và hét ầm lên: “Đây là anh ta, đúng anh ta rồi”. Khi đó tôi sẽ hỏi, ông có tin chắc rằng đây chính là người kia không, thì ông hãy càng ngày càng trả lời tự tin hơn. Hấn sẽ phản đối, và hấn càng phản đối, thì ông càng kiên quyết giữ ý kiến của mình hơn.

- Đây là trò chơi nguy hiểm, - Steinburg nhận xét.

- Nó đúng là nguy hiểm, nếu ông khai như vậy trước toà, - Mason tuyên bố. - Nhưng ông sẽ không phải tuyên thệ trước toà về lời khai của mình. Ông không được nói chuyện này với bất kỳ ai, ngoài người tôi dẫn đến. Ông chỉ cần làm ra vẻ là nhận ra hấn, rồi đi vào phòng sau cửa hàng và để mặc tôi với bản kê khai danh sách. Ông hiểu chưa?

- Hiểu rồi, có gì khó hiểu đâu cơ chứ? Tôi chỉ thắc mắc mỗi một điều thôi.

- Điều gì vậy?

- 50 đôla này lấy ở đâu ra vậy?

- Từ đây, Sol, từ đây, - Mason vỗ vào túi sau quần tuynh. Ông lấy ra xấp tiền, đếm 50 đôla và đưa cho ông chủ cầm đồ.

- Tóm lại, bất kỳ ai đi cùng với ông? - Steinburg hỏi lại.

- Bất kỳ ai đi cùng với tôi, - Mason khẳng định. - Nếu không có người tôi cần, thì tôi sẽ không đến luôn. Nhiều khả năng, tôi cần thêm mắm thêm muối cho câu chuyện thú vị hơn, khi đó ông hãy cố giúp, nghĩ ra những gì phù hợp. Chúng ta thoả thuận thế nhé?

Ông chủ nhà cầm đồ trù mến gập số tiền.

- Ông bạn thân mến, tôi sẽ nói tất cả những gì ông muốn. Thậm chí gào ầm lên, ông biết tôi rồi còn gì.

- Tuyệt vời. Đừng cho phép hấn đánh lạc hướng và làm ông bối rối.

Sol Steinburg lắc đầu cương quyết phản đối, đến mức khiến cho cái mũ của ông ta suýt rơi xuống đất.

Perry Mason ra về, khe khẽ huýt sáo miệng một làn điệu quen thuộc.

Mười Bốn

Frank Locke ngồi trong phòng của mình ở toà soạn “Tin tức lý thú” và thích thú ngắm nghía Mason.

- Tôi có cảm giác, là người ta đang tìm ông đấy, - viên tổng biên tập nói.
- Ai tìm tôi cơ? - Mason thờ ơ hỏi lại.
- Các phóng viên, cảnh sát... nói chung, rất nhiều người khác nhau.
- Tôi gặp tất cả bọn họ rồi.
- Trong ngày hôm nay?
- Không, hôm qua. Thế sao?
- Không, không sao cả. Chỉ có điều hôm qua họ tìm ông vì lý do khác, so với hôm nay. Ông muốn gì ở tôi?
- Tôi tạt qua báo với ông là bà Eva Belter đã đệ đơn xin cử mình là người quản lý tài sản của ông chồng vừa quá cố.
- Thế thì có liên quan gì đến tôi đâu? - Locke hỏi lại.
- Chỉ có một việc, là từ giờ phút này trở đi bà Belter sẽ là người chỉ đạo ở đây. Từ giờ ông sẽ chỉ nghe theo lệnh của bà ấy, và cả của tôi nữa thôi, bởi tôi là đại diện của bà. Một trong những việc đầu tiên mà ông sẽ làm, là quăng ngay bài báo về vụ việc ở Beechwood Inn vào sọt rác.
- Thật à? - Locke hỏi giọng châm biếm.
- Thật thế, - Mason nhắc lại.
- Nhưng, ông có vẻ hơi lạc quan quá đấy, ngài Mason thân mến.
- Rất có thể, tôi lạc quan, mà cũng có thể không hẳn như vậy. Ông chỉ cần nhắc điện thoại và gọi cho bà Belter là biết ngay.
- Tôi không cần gọi cho bà Belter hay bất kỳ ai khác. Ở đây tôi là người quyết định tất cả mọi việc.

- Tức là, như thế phải không?
 - Thế đấy! - Locke lẩm bẩm.
 - Chúng ta buộc phải tiếp tục câu chuyện ở chỗ khác vậy, - Mason tuyên bố. - Chỗ này có nhiều người muốn nghe chuyện của chúng ta lắm.
 - Lần này ông phải chuẩn bị một bài phát biểu hay hơn nhiều so với lần trước. Không thì tôi không định đi đâu với ông đâu.
 - Chúng ta dạo chơi một lúc, Locke, và sẽ cố gắng thoả thuận với nhau.
 - Thế chúng ta không thể nói chuyện được ở đây à?
 - Ông biết ý kiến của tôi về toà nhà này rồi. Tôi cảm thấy không thoải mái lắm, mà một khi tôi có cảm giác như vậy, thì ăn nói cũng chẳng ra gì.
- Locke ngẫm nghĩ một lúc và rất cục bảo:
- Đành theo ý ông vậy, nhưng tôi cho phép ông không được quá 15 phút đấy nhé. Lần này anh phải nói ngắn gọn và theo thực chất của vấn đề.
 - Chẳng có gì là khó khăn cả, - Mason cam đoan.
 - Tôi luôn sẵn sàng thử nghiệm, - Locke đáp lại.
- Ông ta cầm mũ và cùng Mason bước ra phố.
- Có thể, chúng ta lên tắc-xi và đi đến nơi nào có thể nói chuyện một cách bình thản? - Locke đề nghị.
 - Chúng ta quay sang góc phố kia. Tôi muốn tin chắc, là tắc xi không phải do ông chuẩn bị sẵn.
 - Bỏ cái trò con nít này đi, Mason, - Locke nhăn nhó. - Hãy cư xử như người lớn. Trong toà soạn của tôi có máy ghi âm, tôi không tranh cãi, nhưng chẳng nhẽ ông lại nghĩ là tôi cho người trực sẵn ở ngoài đường, để làm nhân chứng cho những gì ông sắp nói ra. Kể cả ông leo lên nóc nhà và hét toáng lên từ lần trước, thì cũng chả thay đổi được gì đâu.
 - Tôi có cách thu xếp công việc riêng của mình, - Mason khô khan nói.
 - Tôi tuyệt nhiên không thích nó.
 - Không chỉ mỗi mình ông đâu.
- Locke dừng lại trên hè phố.

- Làm thế chẳng mang lại gì cho ông đâu, Mason. Tôi có thể quay lại toà soạn ngay bây giờ.

- Nhưng sau này ông sẽ lấy làm tiếc vì đã hành động như vậy đấy, - Mason cảnh báo.

Locke lưỡng lự một thoáng, sau đó nhún vai.

- Thôi được, chúng ta đi thôi. Tôi đã trót ra ngoài với ông, thì cũng nên theo đuổi vụ việc tới cùng.

Mason dẫn ông ta về phía hiệu cầm đồ của Sol Steinburg.

- Chúng ta rẽ qua đây một lát.

Locke ngay lập tức nhìn Mason bằng ánh mắt nghi ngại.

- Tôi sẽ không nói chuyện ở đây.

- Ông không nhất thiết phải nói gì cả. Chúng ta chỉ tạt qua một tý thôi. Ông có thể ra về ngay lập tức, khi nào muốn.

- Ông vừa nghĩ ra trò gì thế?

- Ôi, vào thôi, - Mason sốt ruột nói. - Ông đa nghi quá rồi đấy! Thế mà còn đòi chê trách tôi!

Locke bước vào cửa hàng, thận trọng nhìn ngó xung quanh. Sol Steinburg tươi cười đi ra từ gian phụ. Ông ta nhìn Mason.

- Này-này, - Sol nói. - Ông quay lại rồi à? Ông còn muốn gì nữa?

Đúng lúc này cặp mắt ông ta dừng lại ở Frank Locke. Hàng loạt cảm xúc nối tiếp nhau thoáng qua trên nét mặt Steinburg. Nụ cười nhường chỗ cho biểu hiện ngạc nhiên, nhận biết và cuối cùng, sự kiên quyết bất ngờ. Steinburg nhấc ngón tay run run và chỉ lên Locke.

- Đây đúng là ông ta.

- Xin hãy bình tĩnh, thưa ngài, - Mason nói với Sol. - Ông phải tin chắc một cách tuyệt đối.

Trong giọng nói của Mason có sự cảnh báo. Ông chủ hiệu cầm đồ bỗng trở nên hùng biện hơn hẳn.

- Chẳng lẽ tôi lại không tin chắc hay sao? Chẳng lẽ tôi đã không thể nhận ra người quen. Ông hỏi tôi, rằng có khả năng nhận ra ông ta không, tôi đã bảo với ông là có. Bây giờ tôi nhìn thấy ông ta và xin cam đoan với ông, rằng đây chính là ông ta. Đúng là ông ta. Chính người này. Tôi nhận ra ông ta qua cái mũi và màu mắt.

Locke lùi về phía cửa. Cặp môi cong tớn lên vì phẫn nộ.

- Các ông muốn lôi kéo tôi vào việc gì vậy? - ông gầm gừ. — Trò thông mưu này là thế nào. Các ông đừng hòng làm gì tôi. Tôi không để mặc chuyện này đâu.

- Sao ông lại giật thót mình thế? - Mason hỏi và lại quay về phía ông chủ nhà cầm đồ. - Thưa ngài, ngài phải hoàn toàn tin chắc. Ngài không được phân vân, do dự khi trả lời các câu hỏi trước toà.

Sol vung tay một cách đầy ý nghĩa.

- Chẳng lẽ tôi còn có thể tin chắc hơn nữa? Ông cứ cho tôi đứng trước toà đi, dẫn đến cả tá luật sư, cả trăm luật sư cũng thế thôi, tôi vẫn nhắc lại những gì vừa nói.

- Cả đời tôi chưa bao giờ nhìn thấy ông ta, - Frank Locke xen vào.

Tiếng cười của Steinburg đúng là tuyệt tác của sự châm biếm cay độc. Trên trán Locke bắt đầu lấm tấm những giọt mồ hôi. Ông ta quay về phía Mason.

- Tóm lại ông muốn gì? Đây là cái trò quỷ quái gì vậy?

Mason nghiêm nghị lắc đầu.

- Đây là một phần trong lý thuyết của tôi. Tất cả đều được khẳng định.

- Cái gì được khẳng định?

- Rằng chính ông là người đã mua khẩu súng kia, - Mason nói bằng giọng mệt mỏi.

- Ông bị điên rồi à? - Locke gào lên. - Cả đời tôi chưa bao giờ mua một khẩu súng lục nào. Tôi chưa bao giờ đến đây. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy người này. Tôi tuyệt đối không bao giờ mang súng theo người.

Mason quay về hướng Steinburg.

- Xin ông mang ra đây bản kê khai vũ khí đã bán. Và để chúng tôi lại một mình. Chúng tôi cần nói chuyện riêng.

Steinburg đưa cho ông bản kê khai và bỏ đi chỗ khác. Mason tìm thấy trang cần thiết. Làm như tình cờ lấy mu bàn tay che chỗ ghi số vũ khí, ông đọc to “súng lục Côn, cỡ nòng 8”. Sau đó dịch ngón tay lên dòng cuối có ghi họ tên.

- Ông, có lẽ, sẽ phủ nhận là chính mình đã viết ở đây.

Dường như Locke đồng thời vừa muốn tránh thật xa bản đăng ký, đồng thời bị tính tò mò mãnh liệt kéo đến gần nó. Ông cúi người xuống.

- Tất nhiên, đây không phải do tôi viết. Tôi chưa bao giờ bước chân tới nơi này, chưa bao giờ nhìn thấy ông chủ hàng này. Và chưa bao giờ mua bất kỳ khẩu súng lục nào cả. Đây không phải chữ ký của tôi.

- Tôi biết, đây không phải chữ ký của ông, - Mason kiên nhẫn trả lời. - Nhưng ông có khẳng định, rằng đây không phải là ông viết không? Ông hãy suy nghĩ kỹ trước khi nói, vì việc này có thể rất quan trọng.

- Tất nhiên, tôi không viết. Khi gió, ông làm sao vậy?

- Cảnh sát còn chưa biết, là kẻ sát nhân đã dùng khẩu súng này để bắn chết George Belter.

Locke giật nảy mình, như bất ngờ bị đánh, cặp mắt màu ca cao của ông trợn tròn vì khiếp đảm, mồ hôi lấm tấm trên trán.

- Ông muốn lôi cuốn tôi vào vụ án mạng?

- Bình tĩnh, Locke. Ông đừng nôn nóng vô ích. Tôi có thể báo chuyện này với cảnh sát, nhưng tôi sẽ không làm như vậy đâu. Tôi thích thu xếp theo cách của mình hơn. Tôi muốn cho ông một cơ hội.

- Cần phải có ai đó, ngoài ông và lão bán hàng này ra, để kéo tôi vào chuyện này, - Locke nổi khùng. - Và chỉ khi đó tôi mới có thể đi tới những kết luận tương ứng.

Giọng Mason vẫn nhẫn nại và bình thản như cũ:

- Chúng ta đi thôi, rồi sẽ nói chuyện sau. Không còn việc gì ở đây nữa rồi.

Ông đã chuẩn bị sẵn tất cả, để cho tôi vào bẫy. Thật đáng đời cho tôi, lẽ ra không nên đi đâu với ông hết. Ông có thể rút đi được rồi đấy.

- Tôi dẫn ông đến, để ông chủ hàng có thể nhìn ông kỹ hơn. Ông ta nói, là sẽ nhận ra ông, nếu gặp lại một lần nữa. Tôi cần phải tận mắt chứng kiến.

Locke đi giật lùi về phía cửa.

- Đồ khốn, ông thật lắm mưu mẹo, thừa ngài luật sư.

Nếu ông báo chuyện này với cảnh sát, người ta sẽ cho tôi đứng cùng hàng với những người đàn ông khác, và chúng ta sẽ xem, bằng cách nào lão chủ quán nhận ra được tôi.

Nhưng ông lại không làm như vậy, thích kéo tôi đến đây cơ. Tôi làm sao biết được, có thể, ông đã dúi vào mõm lão cái gì đó, để lão tuôn ra trò này?

- Nếu ông muốn tới gặp cảnh sát và đứng vào hàng ngang, - Mason phá lên cười, - thì tôi cũng chẳng có gì phản đối điều này cả. Tôi nghĩ là ở đâu ông chủ hiệu cầm đồ cũng nhận ra ông thôi.

- Đương nhiên nhận ra, sau khi ông đã chỉ ngón tay lên người tôi.

- Câu chuyện này không thay đổi bản chất vấn đề, - Mason nói. - Chúng ta đi khỏi đây thôi.

Ông cầm tay kéo Locke ra khỏi hiệu cầm đồ. Khi họ ra ngoài phố, Locke nổi khùng quay về phía Mason.

- Tôi sẽ không nói bất cứ điều gì với ông nữa. Tôi trở về toà soạn đây, còn ông muốn rút đi đâu thì rút.

- Làm như vậy thật không khôn ngoan, Locke, - Mason không thả tay ông ta ra nói. - Ông biết không, tôi có thể chỉ ra cả động cơ của tội ác lẫn thời cơ thuận lợi để thực hiện nó.

- Thật thế ư? - Locke mĩa mai. — Hay quá nhỉ, động cơ gì vậy?

- Ông phung phí tiền từ tài khoản đen và sợ bị vạch mặt. Ông không muốn bị Belter - biết rõ về vụ án mạng kia ở Savannah, tố cáo. Bất kỳ lúc nào ông ta cũng có thể tống ông vào tù. Ông đến nhà, cãi nhau và bắn chết ông ta.

Locke trợn tròn mắt. Ông ta dừng lại và đứng như trời trồng, sắc mặt trở nên tái xám, môi run rẩy. Kể cả cú đâm trí mạng vào bụng cũng khó làm ông

rung động đến thế. Ông muốn thanh minh điều gì đó, nhưng không thốt được nửa lời.

- Tôi rất muốn đối xử với ông một cách hữu nghị, - Mason tiếp tục nói với vẻ dửng dưng dạy đời. - Theo tôi nghĩ, hoàn toàn có thể tin tưởng ông chủ cửa hàng này. Nhưng, nếu ông ta tình cờ nhầm lẫn, thì chắc là toà sẽ không kết tội ông đâu. Tội lỗi phải được chứng minh hoàn toàn chắc chắn. Chỉ cần ông đưa ra một mối nghi ngờ xác đáng là đủ, và toà hội thẩm sẽ buộc phải tuyên bố trắng án cho ông.

Cuối cùng thì tài ăn nói cũng trở lại với Locke.

- Ông có vai trò gì trong tất cả chuyện này?

Mason nhún vai.

- Tôi là luật sư của bà Eva Belter, thế đã đủ chưa?

Locke cố gắng tiếp tục châm chọc mỉa mai, nhưng lần này thì không đạt lắm:

- Như vậy, bà ta cũng dính dáng vào vụ việc này. Ông đang bao che cho bà ta à, ngài Mason?

- Bà ta là thân chủ của tôi. Ý ông muốn nói thế?

- Không, không phải điều đó!

- Tôi không biết chắc, có lẽ, tốt nhất ông nên giữ mồm giữ miệng, thưa ngài Locke, - trong giọng nói của Mason có âm hưởng đe dọa. - Ông làm người ta để ý đến mình rồi đấy. Mọi người quay mặt về phía chúng ta kia kìa.

Locke cố hết sức giữ bình tĩnh.

- Tôi không biết, anh định dẫn dắt vụ việc đến đâu. Nhưng tôi sẽ phá vỡ tất cả mọi kế hoạch của ông. Tôi có tình trạng ngoại phạm tuyệt đối chắc chắn, nếu nói tới vụ án mạng của Belter. Tôi sẵn sàng xuất trình nó, chỉ vì sự vui thú được cười vào mũi ông thôi.

- Tốt thôi, ông đưa ra đi, - Mason lại thờ ơ nhún vai.

Locke nhìn sang phải, rồi sang trái.

- Chúng ta gọi tắc xi nhé, - ông đề nghị.

- Ông cứ làm những gì cho là cần thiết, - Mason đồng ý.

Locke dừng chiếc tắc xi chạy ngang qua, nói cụt lùn với người tài xế: “Khách sạn Wheelright”, sau đó ngồi một cách thoải mái nhất trên ghế đệm. Dùng khăn mùi xoa thấm trán, hai tay run run châm thuốc và quay về phía Mason.

- Ông nghe này. Ông là luật sư, và một người thông minh, hiểu biết. Tôi dẫn ông đến chỗ một người trẻ tuổi. Nhưng tất nhiên, tôi không muốn tên tuổi của người này được nhắc tới ở bất cứ chỗ nào. Tôi không biết, ông hy vọng vào cái gì, nhưng sẽ cho ông thấy rõ, là không có bất kỳ một cơ hội nào chứng minh những gì ông đang mưu toan đâu.

- Nếu đây là do tôi dàn cảnh trước, thì ông chẳng có việc gì phải lo lắng cả. Ông cũng thừa biết, rằng chỉ cần gây ra nổi nghi hoặc xác đáng, là không một toà hội thẩm nào có thể kết tội ông.

Locke dập điếu thuốc xuống sàn xe.

- Lạy trời, xin ông làm ơn lắng những điều nhằm nhí này đi. Cả hai chúng ta đều hiểu, vấn đề là ở chỗ nào. Ông muốn làm tình làm tội, bẻ gãy ý chí để buộc tôi phải đầu hàng. Cần gì phải vòng vo thế? Ông muốn lôi kéo tôi vào một vụ việc nhục nhã, bẩn thỉu, còn tôi không hề có ý định cho phép ông làm điều này đâu.

- Việc gì ông phải lo lắng quá thế, nếu tin chắc, rằng tất cả đều do tôi bí mật sắp đặt sẵn từ trước?

- Bởi vì tôi e ngại, nhân dịp này một số vụ việc có thể bị vỡ lở.

- Ông đang nghĩ đến vụ án mạng ngày xưa ở Savannah?

Locke chửi thầm, quay người đi và bắt đầu chăm chú nhìn đường phố qua cửa kính. Mason ngồi yên, thoải mái trên ghế, và, dường như, hoàn toàn bị thu hút bởi sự chiêm ngưỡng người qua lại trên vỉa hè, mặt tiền các toà nhà và tủ kính các cửa hàng. Một lúc nào đó Locke hất đầu mở miệng, nhưng thay đổi ý định và lại im lặng.

Tắc xi dừng lại trước cửa khách sạn Wheelright. Locke ra xe và điệu bộ tay chỉ người tài xế. Nhưng Mason lắc đầu.

- Ôi, Locke, lần này thì ông phải trả tiền thôi, vì chính ông là người muốn dùng tắc xi cơ mà.

Locke rút tiền từ trong túi, quẳng cho người tài xế và biến mất sau cánh cửa khách sạn. Mason rảo bước theo sau. Locke lại gần cầu thang máy và lên tầng mười. Khi thang máy dừng lại, ông bước ra mà không nhìn xem Mason có theo sau mình hay không, và đi thẳng tới phòng Esther Linten.

Ông gõ cửa.

- Tôi đây, Ester, - ông gọi.

Cô gái mở cửa. Cô mặc áo khoác, dưới đó hiện rõ bộ đồ lót bằng lụa màu hồng. Nhìn thấy Mason, cô trợn tròn mắt và giật lùi, giật mình khép vạt áo khoác.

- Cái gì thế này, Frank?

Locke bước qua chỗ cô đang đứng.

- Anh sẽ giải thích với em sau, em thân yêu. Anh muốn em nói với anh chàng này, chiều hôm qua anh ở đâu.

- Thế có việc gì vậy, Frank?

Locke nóng nảy.

- Đừng có giả bộ nữa. Cô thừa biết chuyện gì. Nào, nói đi, đây là việc rất nghiêm trọng, cô phải nói ra tất cả sự thật.

Cô gái nhìn Locke, chớp chớp mắt.

- Nói hết sự thật?

- Đúng thế. Ông ta không phải là cảnh sát phòng chống tội phạm xã hội đâu. Nó chỉ đơn giản là một thằng ngu, tưởng có thể lôi kéo tôi vào một vụ việc đã xếp đặt sẵn.

- Chúng tôi dùng bữa tối, - cô gái bắt đầu bằng giọng yếu ớt. - Còn sau đó đã quay về đây.

- Rồi sau đó thì sao? - Locke nặng nề đòi hỏi.

- Sau đó tôi cởi quần áo, - cô gượng gạo nói.

- Nói tiếp đi. Nói cho ông ta biết tất cả. Và to vào, để ông ta nghe thấy cô rõ hơn.

- Tôi lên giường, - cô chậm rãi tiếp tục. - Chiều hôm qua tôi trót uống mấy ly...

- Cô lên giường lúc mấy giờ? - Mason hỏi.

- Đâu đó khoảng 10 giờ rưỡi.

Locke liếc nhìn ông.

- Rồi sau đó thì sao? - Luật sư lại hỏi.

Cô lắc lắc đầu.

- Sáng nay tôi tỉnh dậy, đầu đau như búa bổ, Frank, tất nhiên, em biết là tối qua anh ở đây, khi em ngủ thiếp đi. Nhưng em không nhớ, anh ra về lúc mấy giờ và nói chung không nhớ gì nữa. Mấy ly rượu làm em quy hãn...

Locke nhảy lui vào góc nhà, tuồng như sẵn sàng chờ đón cuộc tấn công từ những người đang có mặt.

- Mà, đồ khốn...

- Ông nói chuyện với một cô gái tử tế như thế à? - Mason xen vào.

- Ông làm điều dại dột gì thế, Mason? - Locke phát khùng. - Nó đâu có phải là đứa con nhà tử tế.

Esther Linten vô cùng tức giận nhìn ông ta chăm chăm.

- Như vậy không giúp gì được anh đâu, Frank. Nếu anh cần chứng minh tình trạng ngoại phạm, thì sao lại đi bảo em nói thật? Nếu anh muốn em nói dối, thì phải bảo trước chứ, em sẵn sàng nói tất cả những gì anh muốn cơ mà. Nhưng không, chính anh ra lệnh cho em phải nói sự thật.

Locke lại chửi tục.

- Tôi có cảm giác, là hiện nay cô gái trẻ này đang muốn thay đổi, - Mason nói. - Chúng ta không nên quấy rầy nữa. Tôi cũng đang vội, Locke. Ông đi cùng tôi hay thích ở lại hơn?

Giọng Locke đầy vẻ hăm dọa.

- Tôi ở lại.

- Được thôi, - Mason trả lời. - Vậy thì tôi tự cho phép mình gọi một cú điện thoại.

Ông tới chỗ điện thoại, nhắc ống nghe và nói với cô gái trực tổng đài.

- Xin nối với Sở cảnh sát.

Locke nhìn ông với ánh mắt của con chuột bị sa vào bẫy. Mason nói tiếp sau một thoáng chờ đợi.

- Làm ơn cho gặp Sidney Drumm ở phòng hình sự.

- Trời ơi, tôi xin ông, đặt ống nghe xuống nhanh lên, - Locke hoảng hốt kêu.

Mason quay về phía ông ta, mỉm cười lịch thiệp.

- Đặt ống xuống nhanh lên! - Locke hét lên. - Đồ quý, Mason, tôi nằm trong tay ông rồi. Ông lén lút sắp đặt tất cả từ trước, làm tôi chẳng có cách nào thoát ra được. Trò này thật thô thiển, nhưng tôi không thể cho phép ông miêu tả vụ việc cùng với động cơ trước toà. Ông đã dùng nó để hại tôi. Chỉ cần ông đưa ra những chứng cứ của động cơ, là đã quá đủ để toà không cần nghe thêm gì nữa.

Mason đặt ống nghe và quay mặt về phía Frank Locke.

- Rốt cuộc thì chúng ta cũng bắt đầu đến gần một cái gì đó.

- Ông muốn gì?

- Ông biết rồi đấy.

Locke giơ hai tay ra hiệu đầu hàng.

- Đương nhiên rồi. Còn gì nữa?

Mason lắc đầu.

- Tạm thế đã. Tôi chỉ khuyên ông nên nhớ, rằng chủ sở hữu của tờ báo bây giờ là bà Belter. Bản thân tôi cho rằng, tốt nhất ông nên hỏi ý kiến bà ta, trước khi định đăng cái gì đấy có thể khiến bà méch lòng. Đây là tờ tuần báo cơ mà, có phải không?

- Vâng, số tiếp theo sẽ phát hành vào thứ năm tới.

- Ô, đến lúc đó thì còn nhiều chuyện có thể xảy ra lắm, - Mason nhận xét.

Locke không đáp lại gì cả. Mason quay về phía cô gái

- Xin lỗi vì đã làm phiền cô.

- Không sao cả. Nếu tên khốn kiếp kia muốn tôi nói dối, thì tại sao lại không bảo trước. Đầu nó va phải cái gì, mà lại ra lệnh cho tôi nói thật?

Locke nhảy bổ đến chỗ cô:

- Mà nói láo, Ester. Mà biết thừa là vẫn hoàn toàn tỉnh táo khi lên giường với tao.

Cô gái nhún vai.

- Rất có thể, là tôi vẫn tỉnh táo, nhưng bây giờ không nhớ gì cả. Tôi thường hay bị như vậy, khi uống quá chén. Sáng dậy quên hết những gì xảy ra chiều hôm trước.

- Tôi khuyên cô bỏ ngay cái thói quen tồi tệ này đi, - Locke hung dữ nói.
- Khi nào đó cô sẽ bị gãy cổ vì nó đấy.

- Tôi tưởng, - cô gái nổi nóng, - là trong đời anh cũng khối đưa bạn gái từng bị gãy cổ rồi cơ đấy.

Mặt Locke trở nên trắng bệch như vôi.

- Câm mồm, Ester! Không hiểu tình thế à?

- Anh tự câm mồm thì có. Tôi không cho phép nói chuyện với mình như vậy đâu.

- Xin mọi người hãy bình tĩnh, - Mason cắt ngang. - Câu chuyện kết thúc rồi. Chúng ta đi thôi, ngài Locke. Tốt nhất là chúng ta nên ra về cùng nhau. Tôi còn một số việc cần bàn với ông.

Locke chuyển động về phía cửa, dừng lại để hẳn học nhìn cô gái một lần nữa, rồi mới chịu ra ngoài hành lang. Mason theo sau ông ta. Ông cầm tay Locke và kéo về phía thang máy.

- Tôi muốn nói với ông một điều, - Locke có ý kiến. - Toàn bộ chuyện vừa rồi chỉ là trò bịp bợm giấu đầu hở đuôi của ông thôi. Ông chắc chắn không bao giờ làm gì được tôi, nếu không có sự việc xa xưa kia. Tôi không muốn để bất kỳ ai đó động chạm đến nó. Hình như, ông có quan niệm không

được chính xác cho lắm về việc này, bởi vì đây là con bài sắp bỏ đi trong cuộc đời tôi. Như người ta thường nói, trang sách đã lật qua.

- Ô, không, - Mason mỉm cười trả lời, - tội giết người không có thời hạn hết hiệu lực đâu, Locke. Ông thừa biết, là hoàn toàn có thể bị truy tố một lần nữa.

Locke vùng cánh tay mình khỏi người Mason. Môi run cầm cập, mắt đờ ra vì sợ hãi.

- Tôi dễ dàng giải quyết việc này ở Savannah. Nhưng nếu nó lại bị lộ ra ở đây, đồng thời liên quan tới vụ án mạng khác nữa, thì tôi chắc là khó sống nổi, ông thừa kinh nghiệm để hiểu rõ điều này.

Mason nhún vai.

- Nhân tiện, Locke. Tôi có cảm giác, là ông phung phí tiền bạc của Belter để trả cho trò giải trí kia, - anh nói và dùng ngón tay chỉ lên chiếc cửa mà từ đó họ vừa đi ra.

- Ông cứ đoán tiếp đi. Đây là việc, mà ông sẽ không làm gì được tôi đâu. Không một ai biết về thoả thuận của tôi với Belter, ngoài chính bản thân Belter. Không có bất cứ điều gì trên giấy tờ, tất cả đều được ước định trước bằng miệng.

- Mặc dù vậy, ông vẫn nên thận trọng và đừng bao giờ quên, rằng bà Belter từ giờ trở đi sẽ là chủ của tờ báo. Tôi khuyên ông nên đi đến một thoả thuận nào đó với bà ấy, trước khi lại tiếp tục trả tiền cho cô gái kia. Toàn bộ vấn đề tài chính của các ông đảng nào cũng bị giám định viên của toà kiểm tra nhân dịp chuyển đổi chủ sở hữu tài sản.

Locke chửi thầm.

- Thậm chí thế cơ à?

- Thế ông cho là sẽ khác à? Chúng ta chia tay nhau ở trước cửa khách sạn, Locke. Và đừng có quay lại giở trò với cô gái. Những điều cô ta vừa nói thực ra chẳng thay đổi gì mấy. Ông chủ cửa hàng cầm đồ có thể bị nhầm lẫn khi nhận biết, nhưng chúng tôi chỉ cần nói thầm vài lời với cảnh sát ở Georgia là đủ, để ông lại bị tống vào trại giam. Có thể ông thoát được ở đảng ấy, mà

cũng có thể là không, nhưng ở đây thì kiểu gì người ta cũng không tha tội cho ông đâu.

- Ông đang chơi cái trò gì đó vô cùng phức tạp, - Locke tò mò thốt lên. - Làm tôi cũng muốn biết, đó là trò gì vậy.

- Đây là ông tưởng vậy thôi, thưa ngài Locke, - Mason hồn nhiên trả lời. - Tôi làm việc cho bà Belter, và do đó phải thăm dò khắp nơi. Tôi thuê một thám tử tư, anh

Ta tìm được cho tôi số của khẩu súng lục. Hình như, tôi đi trước cảnh sát, bởi họ làm việc này theo cách thông thường. Chiến tranh du kích nhỏ bé là như vậy đấy.

- Để cái đó lại cho người khác đi, - Locke cười gằn. - Ông không bị được tôi khi làm ra vẻ ngây thơ đâu.

- Biết làm sao bây giờ, tôi rất tiếc, - Mason nhún vai.

- Nhiều khả năng, tôi còn muốn gặp ông nữa đấy, Locke. Nếu ở địa vị ông, tôi có lẽ sẽ im hơi lặng tiếng, về cả những gì liên quan đến việc của bà Belter và tôi, cũng như về Harrison Burke và vụ việc ở Beechwood Inn.

- Trời ơi, sao ông cứ phải nhắc đi nhắc lại những chân lý sơ thiếu mãi thế, - Locke than thở - Đến lúc chết tôi cũng không hé răng nửa lời về chuyện này. Tôi biết mình phải làm gì, khi bị đánh bại. Ông có định phục hồi vụ án ở Georgia không?

- Tôi không phải thám tử mà cũng chẳng phải cảnh sát. Tôi chỉ đơn giản là luật sư, đại diện cho bà Belter.

Thang máy dừng lại ở phía dưới. Ra khỏi khách sạn. Mason vẫy tắc xi.

- Thế nhé. - ông nói. - Chúng ta sẽ còn gặp nhau.

Tắc xi lăn bánh. Locke vẫn tiếp tục đứng ở khe cửa. Sắc mặt ông ta trắng bệch, nụ cười gằn méo mó ngưng lại trên môi.

Mười Lăm

Perry Mason ngồi trong phòng khách sạn. Cặp mắt thâm quầng, khuôn mặt trở nên tái xám vì mệt mỏi. Chỉ có cặp mắt là vẫn sống động và sáng ngời như cũ.

Những tia nắng ban mai lách qua cửa sổ lọt vào phòng. Trên giường trải đầy các loại báo kể về tiến triển của cuộc điều tra vụ Belter, nó có vô số tình tiết bí ẩn, khiến các phóng viên nhận thấy tin giật gân ở khắp nơi. Đập vào mắt người ta là hàng tit lớn trong tờ “Examiner”: “Vụ án mạng và tình yêu”. Các đề mục giải thích thêm bằng những dòng chữ nhỏ hơn một ít: “Cháu nạn nhân đính hôn với con gái bà quản gia”, “Cảnh sát phát hiện ra những bí mật của George Belter”, “Cuộc chiến vì gia tài của Belter”, “Bà vợ goá bị tước quyền thừa kế nghi ngờ tính hợp pháp của di chúc”, “Sự biến mất của người có khả năng là chủ nhân khẩu súng lục”, “Nhận xét tình cờ của bà vợ goá trở thành tín hiệu để tìm kiếm vị luật sư”. Những bài báo với các tên gọi đầy hứa hẹn như vậy chiếm toàn bộ trang nhất của tờ báo. Trên trang hai là bức ảnh của Eva Belte, ngồi bắt chéo chân, đang dùng khăn mùi xoa lau nước mắt. “Bà vợ goá khóc trong quá trình thẩm vấn” - bức ảnh có chú thích như vậy, sau đó là bài bình luận thống thiết của một nữ tác giả khá nổi tiếng chuyên viết tiểu phẩm.

Việc đọc các báo buổi sáng đã cho phép Mason hiểu rõ tình hình hơn nhiều. Ông được biết, rằng khẩu súng là của một người tên là Pete Mitchell, mặc dù có chứng cứ ngoại phạm sắt đá, ông ta vẫn biến mất một cách bí ẩn chỉ ít lâu sau khi vụ án mạng xảy ra. Cảnh sát đưa ra giả thuyết, là Mitchell bằng cách này đang cố gắng che giấu người đã được ông ta đưa cho khẩu súng. Các báo không nêu ra bất kỳ một cái tên nào khác, nhưng đối với luật sư thì đã rất rõ ràng, là chẳng bao lâu nữa cảnh sát sẽ phát hiện ra dấu vết của Harrison Burke. Mason vô cùng chăm chú đọc mẫu tin nói về sự nhắc đến

tình cờ của Eva Belter, mà chính nó đã hướng sự chú ý của cảnh sát tới luật sư của bà ta. Anh chàng luật sư này cũng biến khỏi văn phòng mình trong những hoàn cảnh chưa được làm sáng tỏ. Cảnh sát tự hào tuyên bố, rằng điều bí ẩn sẽ bị khám phá trong vòng 24 giờ tới, và kẻ sát nhân, tất nhiên, sẽ bị tống vào tù.

Có tiếng ai đó gõ cửa. Perry Mason gập tờ báo đang đọc, cúi đầu lắng nghe. Tiếng gõ cửa lại lặp lại. Luật sư nhún vai, đứng dậy và ra mở cửa.

Đứng ngay trước ngưỡng cửa là Della Street. Cô nhanh nhẹn lướt vào phòng và đóng cửa sau lưng mình.

- Cô đã bảo là không muốn mạo hiểm nữa cơ mà, - Mason nói.

Cô quay người và chăm chú nhìn ông. Khuôn mặt cô gầy tóp đi, hai mắt hơi ngầu đỏ.

- Đừng lo lắng gì, sếp, mọi việc ổn cả. Tôi mãi mới trốn thoát khỏi cảnh sát, có lẽ, tôi chơi trò mèo đuổi chuột với họ phải đến hơn một tiếng ấy.

- Với bọn họ không bao giờ biết chính xác, Della, cô thoát khỏi bị theo dõi hay chưa. Cảnh sát không đến nỗi ngu đần như họ thường được miêu tả trong một số tiểu thuyết đâu. Đôi khi họ cố ý bỏ rơi cô, để sau đó đuổi kịp và phát hiện ra nơi cô đến.

- Những trò đó không qua được mắt tôi đâu, - cô có vẻ hơi giận dữ nói. - Tôi nhắc lại một lần nữa, là họ không biết tôi đang ở đâu.

- Thật tuyệt vời, là cô đã đến đây, Della. Đúng lúc tôi đang đau đầu tìm xem ai là người sẽ viết tốc ký.

- Tốc ký cái gì?

- Tôi đang đợi một người.

Cô chỉ tay tỏ ý khinh miệt về phía đồng báo trên giường.

- Tôi đã cảnh báo ông, sếp, là cô ta sẽ mang lại cho ông một cuộc sống vô cùng vui nhộn. Hôm qua cô ta tới ký những giấy tờ này. Trong văn phòng đông nghịt phóng viên, họ thi nhau bắt cô ta nói. Sau đó cảnh sát lôi cô ta đi. Và ông thấy cô ta làm những gì rồi đấy.

Mason gập đầu.

- Đừng lo lắng nhiều, Della. Không có gì đáng sợ đâu.

- Không lo lắng? Ông vẫn chưa hiểu, cô ta đã làm cái gì à? Cô ta nói, là đã nghe thấy giọng của ông, là chính ông ở chỗ Belter, khi có tiếng súng. Còn sau đó thì cô ta bị rối loạn thần kinh và ngất đi và v.v...

- Không quan trọng, Della, - ông an ủi. - Tôi đã biết là sẽ như thế mà.

Della trợn tròn mắt.

- Ông biết từ trước? Tôi có cảm giác, là chỉ mình tôi biết thôi.

Ông gật đầu.

- Tất nhiên, cô biết, Della. Và cả tôi cũng biết trước.

- Con mụ mưu mô quý quyết! - Cô hét lên.

Mason nhún vai và bước lại gần máy điện thoại, ông báo cho cô gái trực tổng đài số máy của hãng thám tử Drake.

- Cậu nghe này, Paul, - ông nói, khi nghe thấy tiếng trả lời của anh ta. - Hãy tin chắc, là không bị ai theo dõi, và đến ngay khách sạn Ripley, phòng số 518. Mang theo vài quyển sổ ghi tốc ký và bút chì, nhé.

- Ngay bây giờ? - Anh chàng thám tử hỏi lại.

- Ngay bây giờ. Đã là 9 giờ kém 15 rồi. Đúng 9 giờ cậu phải có mặt ở đây.

Ông đặt ống nghe xuống. Câu chuyện khiến Della trở nên tò mò.

- Thế chuyện gì sẽ xảy ra vào lúc 9 giờ, sếp?

- Tôi đang đợi Eva Belter, - ông trả lời cụt lủn.

- Tôi không muốn có mặt ở đây khi con khốn kiếp kia đến - Della hết sức nóng nảy. - Tôi không làm chủ được mình đâu. Cô ta lừa dối ông ngay từ đầu. Tôi có thể không tìm được và giết chết cô ta đấy. Đồ sâu bọ...

Ông đặt tay lên vai cô.

- Ngồi xuống và bình tĩnh lại đi, Della. Tôi sẽ tự giải quyết với cô ta bằng cách của mình.

Ngoài cửa có tiếng sột soạt, năm đấm động đập, và Eva Belter xuất hiện trên ngưỡng. Liếc nhìn Della từ đầu xuống chân, cô ta khinh mạn thốt lên:

- À, hóa ra cô cũng ở đây à, cô Street...

- Tôi nghĩ, là cô đã nói gì đó với bọn họ, - Mason nhận xét, đồng thời chỉ tay lên đồng báo trên giường.

Tuyệt đối không thèm đếm xỉa đến sự có mặt của một người phụ nữ khác, Eva Belter tiến lại gần luật sư, choàng hai tay ôm cổ và nhìn thẳng vào mắt ông.

- Chưa bao giờ em thấy mình nhục nhã, khổ sở như bây giờ, Perry. Chính em cũng không biết, sao lại buột miệng nói ra. Họ chở em đến sở cảnh sát và ngay lập tức bắt đầu hỏi dồn dập. Quát lên với em. Chưa bao giờ em phải nghe những điều tương tự. Em chưa bao giờ nghĩ, là tất cả chuyện này lại trông gớm ghiếc đến thế. Em đã cố bảo vệ ông, nhưng không được. Bất giác em buột miệng nói ra, mà chỉ cần em vừa nói một điều sơ suất, là tất cả bọn họ đổ xô vào em. Đe dọa là sẽ khép em vào tội đồng lõa giết người.

- Cô đã nói gì với họ?

Cô nhìn thẳng vào mắt ông một lần nữa, rồi bỏ ra chỗ giường, ngồi xuống, rút khăn mùi xoa từ trong ví ra và khóc oà lên. Della định lao đến chỗ cô ta, nhưng Mason chộp được tay cô và kéo ra chỗ khác.

- Để tôi tự giải quyết, - ông cương quyết nói.

Eva Belter tiếp tục sụt sịt vào khăn mùi xoa.

- Cô đã nói gì với họ? — Mason nhắc lại câu hỏi.

Cô lặng lẽ lắc đầu.

- Thôi đừng khóc nữa, cô Belter. Không còn thì giờ cho những trò này đâu. Vụ việc trở nên vô cùng nguy hiểm. Tôi muốn biết, cô đã nói gì với họ.

- B-bảo l—là nghe thấy g-giọng ông.

- Cô nói với họ, là nghe thấy giọng tôi? Hay là giọng nói giống như của tôi?

- Tôi nói hết với họ. B-bảo với họ rằng đó c-chính là giọng của ông.

Giọng điệu của luật sư lúc này đã trở nên gay gắt hơn:

- Cô biết rất rõ, rằng đó không phải là tôi nói cơ mà.

- Tôi không muốn nói cho họ biết, - cô gái nói qua làn nước mắt, - nhưng đây là giọng ông.

- Thôi được, cứ tạm cho là như thế đi, - Mason tức giận cắt ngang.

Della mở miệng bắt đầu nói gì đó, nhưng lại im bật khi nhận ra ánh mắt sắc nhọn của ông hướng về mình. Im lặng nặng nề bao trùm căn phòng, nó chỉ bị cắt ngang bởi tiếng động từ ngoài phố lọt vào và tiếng thốn thức trên giường. Sau vài phút cánh cửa mở ra và Drake hước vào.

- Xin chào, người đẹp, - anh ta vui vẻ nói. - Tôi rất nhanh nhẹn, đúng không. Nhưng thực ra tôi gặp may. Chẳng có ai tỏ ra quan tâm đến tôi dù chỉ một tý thôi.

- Cậu có nhận thấy có gì đáng ngờ ở dưới kia không? - Mason hỏi. - Không có gì đảm bảo, là họ lại không đi theo Della.

- Tôi không nhận thấy gì.

Mason chỉ tay về phía người phụ nữ đang ngồi trên giường.

- Bà Eva Belter, - ông giới thiệu.

Drake nhìn lên chân cô và nhe răng cười mát.

- Tôi đã được hân hạnh làm quen qua các bức ảnh trên báo.

Eva Belter bỏ khăn mùi xoa khỏi mặt, ngược nhìn chàng thám tử và mỉm cười.

- Thậm chí nước mắt của cô ta cũng giả tạo, - Della dè bịu.

Eva Belter quay sang nhìn cô thư ký, và trong cặp mắt xanh của cô ta bỗng nhiên ánh lên sự hăn học. Mason quay ngoắt lại phía Della.

- Cô nghe này, Della, ở đây tôi chỉ huy. - Ông lụi tiếp tục nói với thám tử.

- Cậu có mang sổ ghi chép và bút chì theo không, Paul?

Drake gật đầu. Mason nhận những đồ văn phòng và chuyển chúng cho Della.

- Cô sẽ ghi tốc ký nhé, Della? - Ông hỏi.

- Tôi sẽ cố thử, - cô gái ghen ngào trả lời.

- Đành vậy, chỉ có điều đừng bỏ sót bất cứ điều gì mà cô ta sẽ nói đấy, - ông cảnh báo, đồng thời chỉ ngón tay lên Eva Belter.

Eva Belter liếc nhìn những người đang có mặt.

- Cái gì thế này? Ông muốn gì ở tôi?

-Tôi muốn làm sáng tỏ một vài tình tiết.

- Ông có cần đến tôi trong việc này không? - Drake hỏi.

-Tất nhiên, tôi cần phải có nhân chứng chứ.

- Các ông làm tôi bực mình rồi đấy, - Eva Belter tuyên bố. — Hôm qua cảnh sát cũng làm đúng như thế này. Dẫn tôi đến Viện kiểm sát, bắt ngồi đối diện với những người cầm sổ ghi chép và bút chì trong tay. Tôi không chịu nổi khi có người ghi chép những gì mình nói ra.

- Chẳng có gì là lạ, - Mason cười gằn. - Họ hỏi cô về khẩu súng lục chưa?

Eva Belter mở to cặp mắt xanh với dáng vẻ ngây thơ con trẻ của mình.

- Ý ông nói gì?

- Đừng có giả vờ nữa. Họ có hỏi, khẩu súng đã lọt vào tay cô bằng cách nào không?

- Nó đã rơi vào tay tôi bằng cách nào?

- Đúng vậy. Harrison Burke đã đưa cho cô. Vì thế cô đã gọi cho ông ta. Cô muốn cảnh báo ông ta, là chồng mình đã bị bắn chết chính từ khẩu súng này.

Bút chì của Della lướt nhanh trên trang giấy.

- Tôi không hiểu, ông đang nói chuyện gì, - Eva Belter dường như trả lời.

- Cô thừa biết! Cô gọi điện báo cho Burke là ai đó đã bắn từ khẩu súng của ông ta. Về phần mình, ông ta nhận được khẩu súng từ một người bạn, có tên là Mitchell. Burke lên xe, rẽ qua đón ông ta, và cả hai biến mất.

- Ông nói gì thế! - Cô gái thốt lên. - Tôi chưa bao giờ nghe thấy điều gì tương tự cả.

- Cô nghe này, cô Belter, khăng khăng chối cãi chỉ vô ích thôi. Tôi đã gặp Harrison Burke, tôi có lời khai của ông ta. Viết tay.

Cô chờ người ra.

- Ông có bản khai do chính tay ông ấy viết? Tôi cứ tưởng, ông là luật sư của tôi cơ mà.

- Những việc này không hề cản trở nhau một tí nào. Chẳng lẽ tôi không thể là luật sư của cô, đồng thời có trong tay lời khai của Burke?

- Ông có thể làm như vậy. Nhưng việc ông ta đưa khẩu súng cho tôi là hoàn toàn bịa đặt. Tôi chưa bao giờ nhìn thấy nó.

- Điều này khiến vụ việc trở nên đơn giản hơn nhiều, - Mason nhận xét.

- Cái gì?

- Rồi cô sẽ thấy. Chúng ta tiếp tục câu chuyện đang dở dang đã. Trước hết, cần phải làm rõ một vài chi tiết. Khi cô cùng tôi lên gác, ví của cô đã nằm trên bàn làm việc của chồng cô từ trước rồi, cô thử nhớ lại đi.

- Ông muốn nói đến chuyện gì? - Cô hỏi lại, có vẻ đề phòng.

- Là sau khi chúng ta lên gác, cô đã lấy lại ví của mình từ trên bàn làm việc của chồng mình.

- Vâng, tôi nhớ ra rồi. Tôi đã để nó ở đấy từ buổi chiều.

- Hay quá. Vậy thì, nhân tiện, theo cô, ai là người đã ở trên gác, khi có tiếng súng nổ?

- Ông, - cô nói thẳng.

- Tuyệt vời, - Mason không mấy hào hứng nói. - Bây giờ cô nghe cho rõ: chồng cô đang tắm trước khi bị bắn chết?

Lần đầu tiên trên nét mặt cô gái xuất hiện dấu hiệu của sự lo lắng.

- Làm sao tôi biết được. Ông ở trên đó chứ có phải tôi đâu.

- Cô biết. Ông ấy ra khỏi bồn tắm và chỉ kịp khoác áo choàng lên mình, thậm chí còn chưa lau người.

- Thế à? - Cô máy móc hỏi.

- Vả chẳng, cô biết rõ, rằng có chứng cứ cho việc này.

bây giờ cô nghĩ thế nào, làm sao tôi có mặt ở đó được, nếu ông ta đang tắm?

- Có lẽ, đưa người hầu mở cửa cho ông vào.

- Người hầu cũng khẳng định như vậy à? - Mason cười gằn.

- Làm sao tôi có thể biết được. Tôi chỉ biết mỗi một điều, là nghe thấy giọng ông thôi.

- Cô đi ra ngoài cùng với Harrison Burke, - Mason chậm rãi nhấn mạnh từng từ một. - Cô quên cầm theo ví khi đi chơi, đúng không?

- Tất nhiên, không, - cô gái trả lời và nín lặng.

Mason nhe răng ra cười.

- Thế thì bằng cách nào nó lại nằm trên bàn của chồng cô?

- Tôi không biết.

- Cô có nhớ những hóa đơn mà chúng tôi đưa cho cô không?

Cô gái miễn cưỡng gật đầu.

- Thế chúng đâu rồi?

- Làm sao tôi biết được, - cô nhún vai. - Tôi đánh mất rồi.

- Thế thì đúng thật rồi, - Mason tuyên bố.

- Cái gì đúng thật rồi?

- Đúng là chính cô đã giết ông ấy. Cô không muốn tự mình nói, lúc đó đã xảy ra chuyện gì, thành thử, chính tôi sẽ kể cho cô biết. Cô đi chơi cùng Harrison Burke, sau đó Burke tiễn cô về đến tận nhà. Chồng cô nghe thấy tiếng cô vào phòng. Lúc đó ông ta đang tắm, và tức điên lên. Ông nhảy khỏi bồn tắm, vội vàng khoác áo dài mặc trong nhà và gọi cô lên phòng làm việc. Chỉ cần cô vừa bước vào, ông ta liền giơ cho cô xem những tờ hóa đơn tìm thấy trong ví lúc cô vắng mặt. Chúng có chữ ký của tôi, mà đúng buổi trưa hôm đó tôi lại đến gặp ông ta đòi bỏ bài báo trên tờ “Tin tức lý thú”, ông so sánh hai sự kiện và đoán ra, là tôi hành động nhân danh ai.

- Tôi chưa hề nghe thấy điều gì tương tự cả, - Eva Belter nói.

- Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, - Mason mỉm cười. - Cô lập tức hiểu ra, rằng thế là hết, và nổ súng, ông ấy ngã xuống sàn, còn cô chạy ra khỏi phòng, nhưng bất chấp mọi hoàn cảnh, không hề mất bình tĩnh. Cô vớt khẩu súng xuống sàn, biết là nó sẽ dẫn cảnh sát đến chỗ Harrison Burke, song không một ai có thể chứng minh được, là ông ta đã ở nhà cô. Cô muốn lôi kéo Burke vào vụ việc này, hy vọng rằng, đến lượt mình, ông ta sẽ cứu cô. Cô chạy ra ngoài gọi điện báo cho Burke, rằng xảy ra điều bất hạnh và cảnh sát sẽ tìm thấy khẩu súng của ông ta. Cô bảo với ông rằng tốt nhất nên tránh đi một thời gian, và rằng cơ hội duy nhất của ông - là đưa cho tôi thật nhiều tiền để dẹp vụ này đi. Sau đó cô gọi cho tôi, nhử đến nhà. Cô nói là nhận ra tôi qua giọng nói, bởi vì cần đến sự giúp đỡ của tôi. Cô tính toán rằng, nếu lôi kéo cả hai chúng tôi, Burke và tôi, vào vụ này, thì khi cố gắng bảo vệ bản thân mình, chúng tôi cũng đồng thời bảo vệ cho cô. Cô tin chắc là bằng cách nào đó tôi sẽ làm được việc này với sự giúp đỡ tài chính của Burke và thêm vào nữa là sự đe dọa đến tính mạng của chính chúng tôi. Cô làm ra vẻ không hiểu, là đã đặt tôi vào tình thế nguy hiểm đến mức nào, khi khẳng định rằng đã nhận ra tôi qua giọng nói. Nếu lúc nào đó cô bị dồn đến chân tường, thì cô có thể đổ hết tội lên đầu tôi và sẽ đứng ngoài xem tôi và Harrison Burke chống chọi ra sao.

Cô trợn trừng mắt nhìn ông, với nét mặt trắng bệch như phấn.

- Ông không có quyền nói với tôi như vậy, - cô tuyên bố.

- Không có quyền? Tôi có chứng cứ cho những gì vừa nói.

- Những chứng cứ nào?

Ông phá lên cười khản cả cổ.

- Thế cô nghĩ sao, tôi đã làm gì trong suốt thời gian cô bị cảnh sát thẩm vấn? Tôi tìm thấy Harrison Burke, và chúng tôi đã hợp sức cùng nhau gây sức ép với bà quản gia, bà Veitch. Bà ta cố bao che cho cô, nhưng biết lúc cô quay trở về cùng Burke, và nghe thấy tiếng chuông gọi cô lên gác. Bà ta cũng biết, là ông ấy đã tìm cô suốt cả buổi chiều hôm đó, rồi lục ví của cô và tìm thấy những giấy tờ gì đó. Khi cô đòi chúng tôi viết hóa đơn mà không điền họ tên, cô cho rằng làm như vậy là đã hết sức cẩn thận. Nhưng cô lại quên

mất một điều quan trọng, là trên đó có chữ ký của tôi. Biết tôi đến vì việc gì, rồi sau đó lại tìm thấy hóa đơn có chữ ký của tôi trong ví, chồng cô dễ dàng đoán ra, rằng cô chính là người phụ nữ đã đi cùng Harrison Burke ở Beechwood Inn.

- Ông là luật sư của tôi, - Cô thờ hốt hốt nói, ông không được sử dụng những gì tôi nói ra để chống lại thân chủ mình. Ông phải trung thành với tôi.

Ông cười chua chát.

-Theo ý cô, tôi phải ngồi im và xem, tôi không được làm gì cả, trong khi cô đang cố gắng đổ vấy vụ án mạng lên đầu tôi?

-Tôi đâu có nói như vậy. Tôi chỉ đòi ông phải trung thành thôi.

- Cô vẫn trắng trợn đến mức nói với tôi về thái độ trung thực cơ à?

Cô gái thử phòng ngự bằng cách khác.

- Tất cả những gì ông vừa kể ra ở đây, đều rất vô căn cứ. Ông không bao giờ có thể chứng minh được bất cứ điều gì.

Mason cầm mũ.

- Tôi không thể làm gì. Song cô có thể thức cả đêm, nói với công tố viên toàn những điều bịa đặt. Ngay bây giờ tôi sẽ đi làm bản tường trình, nó sẽ giúp cảnh sát hiểu được rõ hơn, chuyện gì đã xảy ra trên thực tế. Có thể, cô không hề gọi cho Harrison Burke để cảnh báo và thuyết phục ông ta lẩn trốn? Có thể, việc chồng cô phát hiện ra mối tình của cô với Burke vẫn chưa đủ để trở thành động cơ khiến cô giết ông ấy. Theo tôi, những điều này là quá đủ cho một bản cáo trạng.

- Nhưng, tôi có được lợi lộc gì từ cái chết của chồng tôi đâu.

- Thêm một mưu kế nữa của cô, - ông lạnh lùng nói - Nó được tính toán một cách thâm hiểm không kém những cái khác, và tương đối tinh ranh để tạo dáng vẻ bề ngoài, nhưng không phải để củng cố nó. Bản di chúc giả là một nước cờ rất cao tay.

- Ý ông muốn nói gì?

- Những gì cô vừa nghe thấy đấy. Hoặc chồng cô tự mình nói ra, là sẽ tước quyền thừa hưởng gia tài của cô, hoặc cô tình cờ thấy bản di chúc trong

kết sắt. Dù sao chẳng nữa, cô cũng đã biết được nội dung của nó, và nó được cất giữ ở đâu. Cô tìm cách tránh không thi hành nó. Tiêu huỷ nó chẳng giúp ích gì cho cô, bởi vì Carl Griffin và luật sư của cậu ta, Arthur Atwood, đã nhìn thấy nó. Tuy nhiên, giả sử bản di chúc tự nhiên biến mất, thì trước hết tất cả mọi nghi ngờ sẽ đổ lên đầu cô. Nhưng cô nảy ra ý nghĩ, là nếu Griffin cố tranh quyền thừa kế, mà sau đó cô lại chứng minh được, rằng bản di chúc là giả mạo, thì sẽ đặt Griffin vào một tình thế hết sức lắt léo. Vì thế cô đã chuẩn bị trước tài liệu giả, thô thiển đến mức đập ngay vào mắt bất kỳ ai đọc nó, nhưng lại ăn khớp từng câu từng chữ với nguyên bản. Cô cất giấu nó ở đâu đó đến lúc cần dùng. Như tôi đến nhà mình, cô giả vờ sợ hãi, không dám đến gần xác chết. Nhưng, chớp cơ hội tôi bận xem xét nạn nhân, cô lén lấy nguyên bản di chúc, sau đó đốt nó đi. Cô đặt bản di chúc giả thay vào đấy. Tất nhiên, Griffin và luật sư của hắn bị mắc bẫy ngay tức thì. Biết trước nội dung của di chúc, họ điềm nhiên tuyên bố, rằng đây là nguyên bản, do George Belter tự tay viết. Trên thực tế, bản di chúc được làm giả một cách hết sức thô thiển, đến mức không một giám định viên nào dám khẳng định tính chất chân chính của nó. Bây giờ họ mới ngã ngửa người ra, là đã rơi vào cái bẫy như thế nào của cô, nhưng bản di chúc đã trình lên toà, và chẳng làm sao lùi bước được nữa. Cô sắp đặt việc này thật khéo léo vô cùng.

Cô từ từ đứng dậy khỏi giường.

- Ông phải có chứng cứ, - cô nói, nhưng giọng đã có vẻ yếu ớt và run rẩy.

Mason gật đầu ra hiệu cho Drake.

- Cậu sang phòng bên cạnh, Paul, bà Veitch đang đợi ở đó. Dẫn bà ta vào đây để xác nhận những gì tôi vừa nói.

Mặt lạnh như băng, Drake đứng dậy và lại gần cửa nối phòng của Mason với phòng bên cạnh.

- Bà Veitch! — Ông gọi.

Từ phòng bên vọng lại tiếng sột soạt, và bà Veitch, dáng cao, xương xẩu, trong bộ đồ đen, với cặp mắt mờ đục bất động nhìn xuống chân mình xuất hiện trên ngưỡng cửa.

- Chào bà, - Bà ta nói với Eva Belter.

- Xin đợi cho một chút, bà Veitch - Mason bắt ngờ xen vào. - Tôi còn phải làm sáng tỏ thêm một việc nhỏ nữa, trước khi yêu cầu bà xác nhận một số sự kiện nhất định. Có lẽ, bà hãy làm ơn đợi thêm một lát nữa ở phòng bên cạnh?

Bà Veitch quay người và lại bỏ ra ngoài. Drake, ném về phía Mason cái nhìn ngụ ý hỏi, đóng cửa sau lưng bà già.

Eva Belter loạng choạng bước hai bước về hướng cửa ra vào, rồi bất ngờ ngã khụy xuống đất. Mason kịp đỡ người cô giữa chừng. Drake vội vàng chạy lại và nhắc chân cô lên. Họ cùng nhau khênh cô lên giường.

Della quăng bút chì, kêu lên khe khẽ và xô ghế bành. Mason quay người về phía cô và gần như giận dữ:

- Đứng yên một chỗ, - ông quát. - Ghi lại tất cả những gì cô ta sẽ nói. Không được bỏ sót một lời nào.

Ông lại gần chậu rửa mặt, thấm khăn lau mặt bằng nước lạnh, rồi nhẹ nhàng dùng nó vỗ lên mặt Eva Belter. Họ cởi cúc áo cho cô, dùng khăn lau thấm ướt cổ áo hở vai. Cô gái bắt đầu thèm khát dùng môi hớp hớp không khí. Và chỉ sau một thoáng đã tỉnh lại. Eva Belter ngược nhìn Mason.

- Perry, em van ông, cứu em với!

Ông lắc đầu.

- Tôi không thể giúp gì được cô, cho đến khi nào cô chưa cho tôi biết toàn bộ sự thật.

- Em sẽ nói hết, - cô rên rỉ.

- Được. Vậy là, sự việc xảy ra thế nào?

- Đúng như ông vừa nói. Tôi chỉ không dự đoán được, là bà Veitch biết điều gì đó. Tôi nghĩ bà ta không hề nghe thấy cả tiếng kêu của George lẫn tiếng súng.

- Cô bắn vào chồng mình từ khoảng cách nào?

- Từ góc phòng đối diện, - cô trả lời bằng giọng mất hết sinh khí. - Thực ra tôi không hề có ý định làm việc ấy. Tôi bất giác bóp cò. Tôi cầm theo khẩu súng, để tự bảo vệ nếu ông ấy định đánh tôi. Tôi sợ ông ta thậm chí sẽ giết

chết tôi. Ông ấy cực kỳ nóng tính. Tôi biết, là nếu ông ấy phát hiện ra Harrison, thì sẽ làm điều gì đó vô cùng khủng khiếp. Vừa kịp hiểu ra, là ông ấy đã biết tất cả mọi chuyện, tôi liền lấy khẩu súng cầm sẵn trong tay. Khi ông ấy định lao về phía tôi, tôi thét lên và bóp cò. Sau đó quăng khẩu súng trên sàn nhà. Tôi không nhớ mình đã làm gì với nó. Thực lòng tôi không muốn lôi kéo Harrison vào việc này. Tôi quá xúc động, để có thể suy tính bất cứ điều gì. Như một con điên, tôi lao ra ngoài sân. Tôi không ngốc đến nỗi không hiểu những gì đang chờ đợi mình, đặc biệt sau sự kiện kia ở Beechwood Inn. Tôi chạy ra ngoài trời mưa, mà không hiểu mình đang làm gì. Chỉ nhớ, là đã giật chiếc áo khoác từ trên giá treo, nhưng hoảng sợ đến mức đã cầm cái áo khoác cũ của Carl, cho dù áo của tôi treo ngay bên cạnh. Vội vàng khoác áo lên người và bỏ chạy như người bị mộng du. Sau đó một lúc, tôi hơi tỉnh táo lại và hiểu ra rằng cần phải gọi cho ông. Tôi không biết là đã giết chết ông ấy hay chưa, nhưng tin chắc, là phải có ông ở bên cạnh mới dám quay trở vào nhà. Không thấy George đuổi theo, nên tôi sợ là đã bắn chết ông ấy. Thực ra đây không phải là vụ giết người có chủ ý, tôi bóp cò một cách vô ý thức. Ông ấy tìm thấy ví của tôi và lục soát nó. Ông ấy rất hay làm như vậy, khi muốn tìm kiếm các bức thư nào đó gửi cho tôi. Tôi không dại đến mức để thư trong ví, nhưng lại quên bém đi mất về những cái hóa đơn kia, và George đã đoán ra tất cả. Ông ấy đang trong bồn tắm, khi tôi đi chơi về. Chắc ông ấy đã nghe thấy tiếng chân tôi. Ông ấy ra khỏi bồn, khoác áo lên người và bắt đầu gọi tôi lên gác ngay. Khi tôi vừa mới bước vào phòng, ông ấy liền vung vẩy tập hóa đơn trong tay. Lúc đó ông ấy đã biết, rằng tôi chính là người phụ nữ đi cùng Harrison ở Beechwood Inn trong buổi chiều kia. Ông ấy buộc tội tôi đã làm những việc hèn hạ, kinh tởm nhất, rồi đe dọa lẳng ra ngoài đường mà không có một xu dính túi. Tôi lên cơn thần kinh, giương súng lên và bắn...

- Và sau đó thì sao? - Mason hỏi.

- Khi tôi đến cửa hiệu và chuẩn bị gọi cho ông, trong đầu chợt nảy ra ý nghĩ, - cô tiếp tục, - là cần phải có sự trợ giúp về tài chính. Tôi không có tiền riêng, vì như đã kể với ông, George luôn giám sát tôi rất chặt chẽ, chỉ đưa vài

đồng tiêu vật, mà cũng thỉnh thoảng mới cho thôi. Tôi biết từ trước, là trong di chúc ông ấy để lại toàn bộ tài sản cho Carl, và tôi sẽ không nhận được gì, khi di sản còn nằm dưới sự kiểm soát của toà án. Tôi lo Harrison sẽ từ chối mình. Mà tôi lại rất cần có sự giúp đỡ nào đấy. Vì thế đã gọi cho ông ta và bảo, rằng xảy ra điều bất hạnh và, rất đáng tiếc, ông ấy cũng bị dính dáng vào nó. Người đàn ông nào đó, tôi không biết chính xác là ai, đã bắn chết George ngay trong phòng làm việc, còn khẩu súng của Harrison lại nằm lẫn lóc trên sàn. Tôi khuyên ông ấy nên trốn đi một thời gian và cố gắng làm tất cả để cảnh sát không thể xác định được mối liên hệ của ông ấy với khẩu súng này. Còn hiện thời thì ông ấy cứ gửi thật nhiều tiền cho ông, để theo đuổi vụ việc. Sau đó tôi gọi cho ông. Trước khi ông đến nơi, tôi chợt nghĩ ra, là mình sẽ trong tình thế có lợi hơn nhiều, nếu buộc được ông cũng phải lo cho mạng sống của mình. Tôi biết, là họ sẽ chẳng bao giờ chứng minh được bất cứ điều gì, bởi ông là một người rất nhanh nhẹn tháo vát và vô cùng thông minh. Vì thế tôi quyết định, khi nào họ dồn ép tôi nhiều quá, sẽ gieo sự ngờ vực lên đầu ông và bằng cách đó gỡ tội cho mình. Tôi biết, là nếu sau đó họ lại cố kết tội tôi một lần nữa, thì tôi đã dễ dàng thắng kiện hơn nhiều.

Mason ngược nhìn Drake và khẽ lắc đầu.

- Một thân chủ vô cùng đáng yêu?

Có tiếng gõ cửa. Mason đưa mắt nhìn những người đang có mặt, rồi bước lại chỗ cánh cửa và mở nó ra. Đứng trên ngưỡng cửa là Sidney Drumm, còn sau lưng anh ta là một người đàn ông khác nữa.

- Xin chào, Perry. Không biết phải tốn bao nhiêu công sức chúng tôi mới tìm được ông đấy. Chúng tôi vào khách sạn ngay sau Della Street, nhưng lại không biết ông đăng ký dưới cái tên nào. Thật khó chịu khi làm phiền ông, nhưng ông đành phải vất vả đi cùng chúng tôi thôi. Công tố viên muốn đặt vài câu hỏi cho ông đấy.

Mason gật đầu.

- Xin mời các ngài vào, - ông mời.

Eva Belter rên lên khe khẽ.

- Ông phải bảo vệ em, Perry. Em nói hết rồi. Ông không thể bỏ mặc em.
Mason nhìn cô gái và bằng một động tác bất ngờ quay về phía Drumm.

- Anh lại gặp may rồi, Sidney, - ông tuyên bố. - Anh có thể thực hiện một cuộc bắt giữ giật gân. Đây chính là bà Eva Belter, bà ta vừa mới tự thú nhận là đã giết chồng mình.

Eva Belter rú lên và ngược mắt nhìn ông. Cô lao đảo đứng dậy khỏi giường. Drumm nhìn những người xung quanh.

- Quả có thế, - Drake khẳng định.

Mason chỉ tay về phía Della.

- Chúng tôi ghi chép đầy đủ, giấy trắng mực đen. Có nhân chứng và lời thú tội được ghi đúng từng chữ một.

- Có lẽ, ông gặp may thì đúng hơn, Perry, — Drumm trả lời. - Đáng ra ông phải bị bắt vì bị kết tội sát nhân.

- Tôi chẳng hề thấy sự may mắn nào ở đây cả.

Trong giọng nói của Mason có sự phẫn nộ. - Tôi luôn sẵn sàng dành cho cô ta cơ hội, chùng nào mà cô ta còn cư xử trung thực với tôi. Nhưng, khi đọc trong báo thấy cô ta cố tình đổ tội cho tôi, thì đã quyết định dạy cho cô ta một bài học.

- Thế có đúng là ông biết, Harrison Burke đang ở đâu không? - Drake hỏi.

- Lấy đâu ra? - Mason trả lời. - Tôi ngồi im một chỗ và chưa hề ra khỏi căn phòng này từ chiều qua tới giờ. Ngồi và suy nghĩ. Tôi chỉ liên lạc với mỗi mình bà Veitch thôi. Nói với bà ta, rằng Eva Belter sẽ phải có mặt ở đây sáng nay và yêu cầu xác nhận một lời tuyên bố mà cô ta muốn đưa ra cho báo chí. Sau đó tôi đặt tắc xi cho bà Veitch, tất cả chỉ có vậy.

- Điều này có nghĩa, là bà ta tuyệt nhiên không hề có ý định chứng thực lý thuyết của ông?

- Tôi cũng chẳng biết nữa. Rất có thể là như vậy. Tôi chưa hề nói chuyện với bà ta. Còn bà ta thậm chí chẳng thèm nói với tôi nửa lời. Nhưng tôi tin chắc, là bà ta đang giấu giếm điều gì đó. Người đàn bà này biết chuyện gì đó.

Tôi chỉ muốn anh hé cửa để làm sao Eva Belter nhìn thấy bà ta. Tôi cần một chút áp lực tâm lý.

Eva Belter, mặt trắng bệch, chòng chọc nhìn Mason.

- Chúa sẽ trừng phạt ông, - cô lầm bầm. - Ông không thấy nhục khi phản bội một cô gái hay sao.

Sidney Drumm đưa nét vẽ cuối cùng vào vụ việc.

- Trời ơi, chính Eva Belter là người đã tiết lộ cho chúng tôi biết, ông đang ở đâu đấy, Perry. Cô ta nói, là sáng nay phải đến gặp ông, nhưng lại bảo chúng tôi đợi ở ngoài, cho đến khi có người nào khác xuất hiện, và làm ra vẻ như chúng tôi theo dõi người kia. Rằng chúng tôi tuồng như lần theo dấu vết của Della Street hay người nào đó khác, chứ không phải đi theo cô ta.

Mason không trả lời gì cả, chỉ có trên nét mặt ông biểu lộ sự mệt mỏi vô bờ.

Mười Sáu

Perry Mason ngồi ngay trong phòng làm việc của mình. Trông ông có vẻ hoàn toàn kiệt sức. Ngồi đối diện là Della Street, cô tránh nhìn vào mắt ông.

- Tôi có cảm giác, là cô không ưa cô ta lắm cơ mà, - Mason nhận xét.

- Tôi căm thù cô ta, nhưng vẫn thấy làm sao ấy, bởi chính ông, chứ không phải ai khác, buộc phải vạch mặt cô ta. Cô ta tin là chúng ta sẽ cứu cô ta ra khỏi vụ việc này, còn ông lại giao nộp vào tay cảnh sát.

- Chỉ hết sức đơn giản là tôi không cho phép biến mình thành kẻ giơ đầu chịu báng.

Cô nhún vai.

- Tôi quen ông đã được 5 năm rồi, sếp. Trong suốt thời gian này đối với ông khách hàng bao giờ cũng là trên hết. Ông không bao giờ lựa chọn vụ việc hoặc khách hàng. Ông tiếp nhận họ như những gì họ có. Một số bị kết án, số đông được tha bổng. Tuy nhiên, chưa bao giờ lại có

chuyện ông quay lưng lại với khách hàng của mình, khi vụ việc còn chưa kết thúc.

- Cái gì khiến cô bỗng nhiên đi thuyết giáo vậy?

- Tôi cũng chẳng biết nữa.

- Nào, thế thì nói tiếp đi.

Cô lắc đầu.

- Tôi nói xong rồi.

Ông đứng dậy, đi vòng quanh bàn và đặt tay lên vai cô.

- Della, tôi muốn nhờ cô làm ơn về một việc.

- Về việc gì thế, sếp?

- Về một tý chút tin cậy, — ông trả lời.

Cô ngược mắt và nhìn thẳng vào mắt ông.

- Ông muốn nói là...

Ông gật đầu khẳng định:

- Cô ta còn chưa bị kết án, và sẽ không phải là người bị kết án, cho đến khi chưa bị toà hội thẩm thừa nhận là có tội.

- Nhưng cô ta đã từ chối sự bảo vệ của ông rồi. Cô ta sẽ tìm cho mình một luật sư khác, sau khi ông bắt cô ta phải tự thú nhận. Ông không thể thoát khỏi những gì cô ta khai. Cô ta lặp lại tất cả ở cơ quan điều tra và đã ký vào biên bản.

- Tôi không phải trốn chạy khỏi bất kỳ cái gì cả. Chính là toà phải chứng minh tội lỗi của cô ta. Nếu các hội thẩm viên có bất kỳ một mối nghi ngờ xác đáng nào đó, thì họ sẽ phải tuyên trắng án cho cô ta. Tôi còn có thời gian cứu cô ta ra khỏi vụ này.

- Thế sao ông không cử Drake đến gặp cảnh sát, để anh ta mách bảo họ những vấn đề thích hợp? Ông phải tự mình ép buộc cô ta thú nhận mới được hay sao?

- Tôi phải tự mình, bởi nếu khác đi thì cô ta sẽ chối bay tất cả mọi chuyện. Cô ta vô cùng gian xảo. Cần sự giúp đỡ của tôi, nhưng đồng thời lúc nào cũng sẵn sàng quăng tôi cho cảnh sát hành hạ, nếu thấy mình bắt đầu gặp nguy hiểm.

- Chính vì thế mà ông đã bỏ mặc cô ta?

- Nếu cô muốn xác định là thế, thì cũng được, bỏ mặc, - Mason công nhận và bỏ tay khỏi vai cô.

Cô đứng dậy và đi ra cửa.

- Carl Griffin cùng luật sư Atwood đang chờ ông ở ngoài kia, — cô nhắc.

- Mời họ vào đi, - Mason dừng dừng trả lời.

Cô mở cánh cửa nối với phòng khách và dùng tay ra hiệu mời những người đàn ông đang ngồi đợi.

Trên mặt Carl Griffin còn chưa biến hết những vết tích của sự chơi bời trác táng. Tuy nhiên, nếu loại trừ điều này ra, chàng trai là một người thuộc

giới thượng lưu điềm đạm, niềm nở, nhã nhặn từ đầu tới chân. Anh ta cúi mình xin lỗi Della vì trót là người đầu tiên bước vào phòng, và gửi đến Mason một nụ cười tuy không hứa hẹn điều gì, nhưng vô cùng lịch thiệp.

- Xin chào ngài, ngài Mason.

Arthur Atwood là một người đàn ông khoảng gần 50 tuổi, với sắc mặt xanh xao của người ít ra ngoài trời, ông ta có cặp mắt lóng lánh, sống động, chỗ hói trán rất lớn, chỉ còn lại vài sợi tóc mái trên đỉnh đầu, chúng phủ dài theo cả hai bên xuống tận tai, vì thế phần sau đầu nằm trong vầng tóc rậm rạp. Nụ cười nghề nghiệp không lúc nào rời khỏi môi ông, chính vì vậy mà trên khuôn mặt hình thành những nếp nhăn vĩnh cửu: hai rãnh sâu phân nhánh, hệt như những cái chân compa chạy dài từ hai lỗ mũi tới khoé mép và những cái vuốt gà bao quanh đôi mắt rực sáng. Nhìn bề ngoài khó có thể nói điều gì cụ thể về con người này, nhưng Mason nhận thấy ngay tức khắc, trước mặt mình là một đối thủ nguy hiểm.

Mason chỉ về phía các ghế bành, còn Della đóng cửa lại sau lưng họ. Curl Griffin là người mở miệng đầu tiên.

- Xin thứ lỗi cho tôi, ngài luật sư, nếu tôi đã đánh giá không đúng mô-típ cách xử xử của ngài trong giai đoạn đầu của vụ việc, Như tôi được nghe, chính là nhờ sự sáng suốt trình thám của ngài, chúng tôi phải mang ơn vô cùng lớn trong việc tự thú của bà Belter.

Đúng lúc này Arthur Atwood khéo léo xen vào.

- Anh hãy làm ơn để đàm phán lại cho tôi, Carl.

Griffin nhân hậu mỉm cười và gật đầu chỉ về phía luật sư của mình. Atwood dịch ghế bành lại gần bàn, ngồi xuống và ngược nhìn Mason.

- Chúng ta, có lẽ, đã hiểu nhau rồi thì phải?

- Tôi còn chưa biết quan điểm của ông ra sao, nên không dám khẳng định,
- Mason mỉm cười.

Cặp môi Atwood dang rộng trong nụ cười nghề nghiệp, tuy nhiên trong đôi mắt sáng ngời của ông ta không hề có dấu hiệu của vui sướng.

- Với tư cách luật sư của bà Belter, ngài đệ đơn phản đối di chúc, đồng thời xin cử bà ta làm người quản lý toàn bộ số tài sản. Vụ việc sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều, nếu ngài rút lại cả hai kiến nghị này.

- Đối với ai sẽ là đơn giản hơn? - Mason hỏi lại.

Atwood dùng tay chỉ về phía thân chủ mình.

- Đối với ngài Griffin, tất nhiên.

- Tôi đâu có phải là luật sư của ngài Griffin, - Mason khô khan trả lời.

- Đương nhiên rồi, - cặp mắt Atwood mỉm cười đồng thời với làn môi, - ít nhất, thì cũng trong giờ phút này. Nếu, tuy nhiên, cho phép tôi được cởi mở, thì thân chủ của tôi rất có ấn tượng vì sự sáng suốt và chí công vô tư mà ngài đã thể hiện. Tất nhiên, vụ việc đã xoay theo chiều hướng hết sức bất ngờ và đau lòng, nó thật sự là một cú sốc đối với thân chủ của tôi. Song, đến giờ phút này đã không còn mấy may nghi ngờ về diễn biến thực sự của vụ án, và thân chủ của tôi rất cần những cố vấn thành thạo trong việc quản lý số tài sản khá lớn do ngài Belter để lại, nếu ngài hiểu rõ ý tôi muốn nói gì.

- Thế ý ông muốn nói gì? - Mason hỏi lại.

Atwood thờ ơ hất ra.

- Nào, nếu tôi buộc phải nói rõ hơn, hay, có thể, cần phải nói một cách thông tục hơn, thì không loại trừ, là việc lãnh đạo tờ báo, tôi đang nói về tờ ‘Tin tức lý thú’, là quá sức đối với thân chủ tôi. Mà bởi tôi sẽ vô cùng bận bịu với công việc quản lý số tài sản còn lại, nên thân chủ tôi cho rằng sẽ rất có ích nếu bảo đảm cho mình sự giúp đỡ của một luật sư chuyên nghiệp, với tư cách một cố vấn chuyên trách về báo chí. Trên thực tế điều này có nghĩa là làm công tác biên tập tờ báo trong thời gian vụ kiện tụng về quyền thừa kế còn chưa kết thúc.

Atwood dừng lời và liếc nhìn Mason một cách đầy ý nghĩa. Nhưng do Mason không đáp lại gì cả, Atwood tiếp tục:

- Tất nhiên, việc này đòi hỏi phải bỏ ra một số thời gian nhất định. Công sức của ngài sẽ được đền bù, thậm chí rất hậu hĩnh.

- Việc gì cứ phải vòng vo quanh quẩn mãi thế? - Mason bắt nhả nói thẳng.
- Ông muốn tôi từ bỏ tất cả mọi đòi hỏi về quyền thừa kế, mở đường cho ngài Griffin đến máng ăn. Anh ta, đến lượt mình, sẽ tìm cách bố thí cho tôi tý gì đó, đúng vậy không?

Atwood trề môi.

- Đây, ngài luật sư, tôi hoàn toàn không đồng tình với cách diễn đạt xoàng xĩnh như vậy đâu. Nhưng, nếu ngài muốn cân nhắc kỹ càng đề nghị của tôi, thì chắc chắn sẽ đi đến kết luận, là nó tuyệt đối không vượt khỏi những ranh giới đạo đức và đồng thời tương đối rộng,.

- Trò làm loá mắt vì tiền - Mason giậm dừ nói - Tôi không muốn bất kỳ mưu mô nào và sẽ nói thẳng cho dù ông có thích hay không cũng mặc. Chúng ta đứng ở hai bên chiến tuyến khác nhau. Ông là luật sư của Griffin và muốn thò tay vào chỗ của thừa tự. Còn tôi, với tư cách luật sư của bà Belter, xin tuyên bố với các ngài, là sẽ đấu tranh đến cùng để bãi bỏ bản di chúc kia. Nó là bản di chúc giả, tự các ông cũng quá rõ rồi.

Nụ cười chưa rời khỏi môi Atwood, nhưng cặp mắt ông ta trở nên lạnh lùng và nghiêm khắc.

- Ngài không làm gì được đâu. Việc bản di chúc thật hay giả chẳng có nghĩa lý gì cả. Bà Belter đã tiêu huỷ nguyên bản, bà ta đã tự mình thú nhận với cảnh sát rồi. Chúng tôi sẽ tiến hành kiểm chứng nội dung và tiếp nhận toàn bộ tài sản theo tinh thần những quyết định của bản di chúc bị thủ tiêu.

- Điều này có nghĩa là vụ kiện, - Mason đáp lại. Ông cho rằng bọn ông sẽ dễ dàng thắng kiện, còn tôi lại cho rằng không.

- Tuy nhiên, Atwood tiếp tục, chẳng nào thì bà Belter cũng không có quyền thừa kế. Theo luật định thì kẻ sát nhân không thể thừa kế tài sản của người bị hãm sát hại, không phụ thuộc vào di chúc hay bất cứ lý do nào khác.

Mason im lặng. Ông luật sư trao đổi bằng ánh mắt với thân chủ mình.

- Chắc ngài sẽ không bác bỏ điều này chứ?

- Tại sao lại không nhỉ? Tôi sẽ phủ nhận. Nhưng tôi không có ý định cãi vã với ông ở đây, mà sẽ để dành những luận chứng của mình cho toà. Ông

ngĩ gì vậy? Cõi tôi như trẻ con à? Tôi thừa biết ông mong muốn điều gì. Cần phải làm sao cho bà Belter bị xử vì tội giết người có chủ ý, và ông muốn tôi cung cấp cho các ông những chứng cứ về động cơ giết người. Nếu ông có được bản án giết người có chủ ý, thì khi đó bà Belter sẽ không có quyền thừa kế. Luật là như vậy, kẻ sát nhân không được thừa kế. Nhưng nếu bà Belter bị kết án vì tội giết người một cách vô ý, thì khi đó bà ta lại có thể thừa kế. Các ông cần di sản, và muốn mua chuộc tôi. Tôi không cho phép làm như vậy đâu.

- Ngài luật sư, nếu ngài cứ khẳng khẳng giữ nguyên ý kiến của mình như thế, thì chính bản thân ngài cũng có thể bị đưa ra toà hội thẩm đấy.

- Thế ư? Người ta thường gọi chuyện này là gì nhỉ? Đe dọa?

- Ngài không thể ngăn cản chúng tôi sở hữu tài sản được đâu, - Atwood nói. - Mà chỉ cần vừa mới tiếp nhận nó, là chúng tôi sẽ buộc phải thông qua một số quyết định quan trọng. Trong đó có một số cái có thể sẽ có ảnh hưởng nghiêm trọng đối với sự hành nghề của ngài.

Mason từ từ đứng dậy.

- Tôi kiên quyết phản đối trò lẩn tránh này. Tôi chơi bài giữa và nói thẳng những gì mình muốn nói.

- Đúng quá, thế ngài muốn nói gì? - Atwood vẫn còn bằng giọng điệu lịch thiệp hỏi.

- Không gì cả, - Mason tuyên bố. - Tôi không đồng ý.

Carl Griffin húng hắng ho tế nhị.

- Thưa các ngài, tôi có thể thêm điều gì đó để cho vụ việc trở nên nhẹ nhàng hơn không?

- Không, - Atwood phản đối, - dành đối thoại cho tôi.

Griffin mỉm cười với Mason.

- Ngài nổi giận một cách không cần thiết rồi, ngài luật sư. Vụ việc chỉ liên quan đến quyền thừa kế.

- Tôi xin anh, - Atwood cắt ngang, trợn trừng nhìn chàng trai.

- Thôi được, thôi được, - Griffin nhân nhượng.

Mason chỉ tay về phía cửa ra vào.

- Tôi có cảm giác, thưa các ngài, là cuộc thương nghị đã kết thúc.

Atwood cố gắng thêm một lần nữa:

- Giá như mà ngài quyết định rút lại những lá đơn của mình, thì điều này sẽ tiết kiệm vô số thời giờ đấy. Trong hoàn cảnh hiện nay, ngài phải công nhận điều này, việc của chúng tôi là chắc ăn. Chúng tôi chỉ muốn tiết kiệm thời gian và tránh những chi phí không cần thiết thôi.

Mason nhìn ông ta bằng ánh mắt sắt đá.

- Ông có thể cho việc của mình là chắc chắn, nhưng hiện nay tôi vẫn còn ngồi đây và không bao giờ bỏ cuộc đâu.

Atwood hết kiên nhẫn.

- Để rồi xem, liệu ngài có ngồi chắc và giữ vững vị trí của mình trong 24 giờ nữa hay không.

- Ông cho là như thế à?

- Cho phép tôi lưu ý ngài, là chính bản thân ngài hoàn toàn có thể bị khởi tố vì đã bao che, giúp đỡ bà Belter. Bây giờ, khi thân chủ của tôi đã là người thừa kế đủ quyền hạn rồi, cảnh sát, không nghi ngờ gì nữa, sẽ phải chú ý lắng nghe ý kiến của chúng tôi.

Mason bước một bước về phía ông ta.

- Khi nào cần nhắc nhở bản thân về tình thế của mình, Atwood, tôi sẽ gọi cho ông.

- Thôi được, - Atwood nói, - Nếu ngài không muốn thông cảm giúp đỡ chúng tôi, thì chúng tôi cũng đành đáp lại đúng như vậy.

- Tuyệt vời. Tôi tuyệt đối không muốn đáp lại nguyện vọng của các ông.

Atwood gật đầu với thân chủ mình, và cả hai di chuyển về phía cửa ra vào. Atwood bước thẳng đi mà không hề ngoái lại, còn Carl Griffin lại có vẻ ngập ngừng, khi tay đã cầm nắm nắm cửa, dường như muốn nói thêm điều gì

dó. Nhưng Mason lại làm ra vẻ không thèm chú ý đến anh ta, và Griffin, nhún vai, vội vã ra khỏi căn phòng sau vị luật sư của mình.

Khi cửa đã đóng lại sau lưng họ, Della Street xuất hiện trên ngưỡng.

- Các ông có thoả thuận được với nhau không?

Mason lắc đầu.

- Chúng ta chẳng còn một tí cơ hội nào, - cô nói, tránh nhìn vào mắt ông.

Mason trông có vẻ già đi đến 10 tuổi.

- Cô nghe này, Della, tôi chơi bài kéo dài giết thì giờ. Giá như tôi có thêm một chút thời gian và lự do hành động, thì bằng cách nào đó tôi sẽ thu xếp được việc này. Nhưng người phụ nữ kia muốn lôi kéo tôi vào vụ việc, và tôi chỉ còn mỗi một cách duy nhất là tống cổ ta vào nhà giam, để giữ cho mình quyền tự do hành động.

- Ông không cần phải phân bua với tôi, sếp. Tôi xin lỗi, nếu đã có thái độ phê phán. Toàn bộ sự việc xảy ra thật bất ngờ, thật không giống với ông, làm tôi hơi bị sửng sốt. Tôi xin ông, hãy quên chuyện này đi.

Dù vậy, cô vẫn chưa chịu nhìn vào mắt ông.

- Tất nhiên. Tôi quên rồi. Tôi rẽ qua chỗ Paul. Cô có thể tìm thấy tôi ở đó, nếu bỗng nhiên phát hiện ra điều gì quan trọng, nhưng đừng nói với bất kỳ ai là tôi đang ở đâu nhé.

Mười Bảy

Paul Drake ngồi sau chiếc bàn cũ kỹ, trong cái buồng xép được dùng làm phòng làm việc của mình, và mỉm cười với Mason.

- Ông làm việc hay thật đấy, - thám tử nói. - Ông thủ sẵn hòn đá từ trước, hay là ứng tác, khi đất bắt đầu cháy bỏng dưới chân?

- Cậu đoán gần đúng, - Mason miễn cưỡng trả lời. - Nhưng đoán ra và có chứng cứ - là hai việc hoàn toàn khác nhau. Bây giờ tôi phải tìm cách cứu cô ta.

- Đừng có tự làm khổ mình nữa. Thứ nhất, cô ta không xứng đáng được như thế, thứ hai, ông có cố gắng hao nhiêu cũng chẳng ăn thua gì đâu. Khả năng duy nhất cứu cô ta là phải chứng minh được, rằng cô ta hành động với mục đích tự vệ chính đáng. Rất tiếc, cô ta thú nhận, là bắn từ góc phòng đối diện.

- Đây là khách hàng của tôi, - Mason không khoan nhượng, tôi không bỏ mặc khách hàng của mình trong tai họa một cách dễ dàng như thế đâu. Cô ta định hại ngầm nên tôi buộc phải làm như vậy. Nếu không thì cả hai chúng tôi đã ở trong trại rồi.

- Tôi thấy chẳng có gì phải thương tiếc cô ta cả, - Drake trả lời. - Đó chẳng qua là một con đàn bà tầm thường, tham lấy ông chồng giàu có và từ đó trở đi lừa dối tất cả mọi người không trừ một ai. Ông có thể nói rất lâu về nghĩa vụ và trách nhiệm của mình với khách hàng, nhưng khi khách hàng bắt đầu đổ tội giết người cho ông, thì điều này đã thay đổi tất cả.

Mason nghiêm khắc nhìn thám tử.

- Chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi phải cứu cô ta bằng bất cứ giá nào.

- Ông định làm cách nào?

- Hãy nhớ cho thật kỹ. Cô ta vô tội, một khi toà hội thẩm còn chưa kết án.
- Nhưng chính cô ta đã tự thú rồi.
- Việc này chẳng làm thay đổi bất cứ điều gì. Lời tự thú chỉ là chứng cứ có thể được sử dụng tại toà, không hơn không kém.
- Thế theo ý ông, toà sẽ phải làm gì? Ông có thể bảo vệ cô ta bằng cách viện dẫn ra sự không trách nhiệm về hành động hoặc tự vệ chính đáng. Nhưng cô ta chẳng yêu thích gì ông và sẽ mời luật sư khác bào chữa cho mình.
- Vấn đề không phải chỗ ấy, - Mason trả lời. - Tôi có thể bảo vệ cô ta bằng nhiều cách khác nhau, nhưng không phải tôi muốn nói về việc này. Tôi cần các sự kiện. Cậu phải tìm hiểu tất cả về quá khứ của nhà Veitch. Từ thời khai thiên lập địa cho đến giờ phút này.
- Ông đang nói về bà quản gia? - Drake hỏi lại.
- Về cả bà ta lẫn cô con gái. Về cả gia đình.
- Ông vẫn còn cho là bà quản gia giấu diếm điều gì đó?
- Tôi tin chắc.
- Được rồi, tôi sẽ xua người của mình theo bà ta. Ông thấy câu chuyện ở Georgia thế nào?
- Cậu làm giỏi lắm, Paul!
- Ông muốn tìm hiểu những gì về bà quản gia?
- Tất cả những gì có thể. Và đừng bỏ quên cô con gái. Không được bỏ sót bất kỳ một tình tiết nào, dù nhỏ nhất.
- Ông nghe này, Perry, hình như, ông lại đang giấu cái gì đó ở sau lưng rồi.
- Tôi phải bằng cách nào đó cứu cô ta.
- Và ông biết phải làm thế nào rồi?
- Về đại thể. Nếu như không biết, thì tôi đã không bao giờ tống cô ta vào trại giam.

- Thậm chí kể cả khi cô ta ra sức lôi kéo ông vào vụ án mạng? - Drake thích thú hỏi.

- Thậm chí cả khi đó, - Mason bướng bỉnh nói.

- Đồ quỷ tha ma bắt, đúng thật là ông sẵn sàng hy sinh vì thân chủ mình.

- Rất tiếc, là tôi không làm sao khiến mọi người tin vào điều này được, - Mason mệt mỏi cười mát.

Drake tinh tế lườm ông.

- Đó là niềm tin của tôi, Paul, - Mason tiếp tục - Không phải tự dừng tôi lại theo đuổi nghề luật sư này. Nhận các vụ việc của những người bị rơi vào tình thế khó khăn, và làm tất cả để giúp đỡ họ. Tôi làm đại diện cho quyền lợi không phải của phía buộc tội, mà, ngược lại, quyền lợi và nghĩa vụ của bị cáo. Công tố viên chống đầu chòng ngược người để chứng minh bản cáo trạng, trong khi việc của tôi là đảm bảo vị thế vững vàng nhất cho thân chủ mình, còn tuyên án như thế nào lại là việc của toà hội thẩm rồi. Hệ thống pháp luật của chúng ta là như vậy. Giá như công tố viên chơi trung thực, thì tôi cũng hoàn toàn có thể chơi trung thực. Nhưng công tố viên chộp lấy bất kỳ thủ đoạn nào, để có được bản án. Vì thế tôi cũng phải dùng mọi thủ đoạn, để đạt được trắng án. Chúng tôi giống như hai đội bóng - đối thủ. Một bên dồn ép về một phía, bên kia về phía ngược lại. Niềm say mê của tôi - làm tất cả vì thân chủ mình. Các khách hàng của tôi không phải bao giờ cũng hoàn thiện. Một số - là những tên tội phạm thật sự. Nhiều người, có lẽ, đã phạm tội. Nhưng không phải việc của tôi phán quyết việc này. Chỉ có toà hội thẩm mới có quyền quyết định.

- Ông muốn chứng minh, rằng cô ta hành động trong trạng thái tạm thời không có khả năng chịu trách nhiệm về hành động?

Mason nhún vai.

- Tôi sẽ không để cho tòa kết án cô ta.

- Ông khó có thể tìm cách nào bỏ qua được những lời khai của bà Belter. Chúng chứng minh không bác bỏ được rằng đây là một vụ giết người có chủ ý.

- Lời khai thì vẫn là lời khai rồi, nhưng không một ai có quyền cho là cô ta phạm tội, cho đến khi toà hội thẩm chưa tuyên bố điều này.

- Ôi, chúng ta cãi nhau làm gì nhỉ, Perry, - đến lượt Drake nhún vai. - Tôi sẽ xua tất cả người của mình đuổi theo bà quản gia và cô con gái và sẽ tìm hiểu tất cả những gì có thể.

- Chắc tôi không cần nhắc cậu cũng hiểu, thì giờ của chúng ta tính từng giây phút một. Ngay từ đầu tất cả bị đảo lộn tứ tung chỉ vì chúng ta thiếu thời gian thu thập chứng cứ. Cậu phải hành động thật nhanh. Bây giờ tất cả phụ thuộc vào việc này đây.

Mason quay trở về văn phòng mình. Khi ông mở cửa ra vào từ phía hành lang, Della Street đang ngồi sau máy chữ. Cô ngược nhìn ông, rồi ngay lập tức sụp mắt xuống. Mason giật dử đóng sầm cửa sau lưng mình và lại gần cô.

- Lạy trời, Della, chẳng nhẽ trong cô không còn một tí tin tưởng nào nữa dành cho tôi?

Cô liếc nhìn ông rất nhanh.

- Lẽ nào cô không tin tôi?

- Không tin? Tôi hơi bị mất bình tĩnh, sếp, chỉ có thể thôi mà.

Ông đứng yên và nhìn cô với sự tuyệt vọng bất lực.

- Thôi được, về chuyện này thế là đủ rồi. Nói máy cho tôi với Cục Di cư và không rời khỏi điện thoại khi chưa nhận được những dữ liệu cần thiết. Không cần quan tâm đến vấn đề việc này sẽ làm chúng ta tốn kém bao nhiêu. Gọi đến tận Cục trưởng, nếu cô có thể làm được như vậy. Chúng ta cần phải tìm hiểu thật nhanh, Norma Veitch đã từng có chồng chưa. Theo ý tôi, có rồi. Tôi muốn biết, cô ta đã ly dị chưa.

Della trở mắt nhìn ông.

- Chuyện này có liên quan tới vụ án mạng à?

- Không quan trọng. Veitch - nhất định là họ thật của bà mẹ. Nó phải được nhắc tới trong bản đăng ký kết hôn như là họ gốc của cô dâu. Tất nhiên, vẫn tồn tại khả năng cô ta chưa bao giờ lấy chồng. Nhưng trong toàn bộ câu

chuyện này có điều gì đó rất đáng ngờ. Trong quá khứ của cô ta, chắc chắn phải có cái gì đó mà cô ta đang che giấu. Tôi muốn biết, đó là cái gì.

- Sếp, dù sao ông cũng không nghĩ là Norma Veitch có dính dáng tới vụ án mạng chứ?

Cặp mắt Mason trở nên sắc lạnh, nét mặt kiên quyết.

- Chỉ cần tôi gây ra sự nghi ngờ xác đáng ở các hội thẩm viên là được rồi. Cô đừng quên điều này. Ngồi xuống cạnh máy và tìm hiểu tất cả những gì có thể đi.

Ông sang phòng mình và đóng cửa lại. Bắt đầu đi quanh phòng, nhét những ngón tay to lớn vào lỗ khoét áo gi lê và cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ. Ông vẫn còn đi đi lại lại như vậy, khi nửa tiếng sau Della bước vào phòng.

- Ông đứng.

- Về việc gì?

- Cô ta đã lấy chồng. Tôi nhận được thông tin từ Cục Di cư. Cách đây nửa năm cô ta đã lấy một người có họ tên là Harry Loring. Không có bất kỳ dữ liệu nào về ly hôn.

Mason chỉ cần 3 bước nhảy đã ra tới cửa, giật nắm đấm, lao qua phòng tiếp khách và chạy dọc theo hành lang về phía thang máy. Ông chạy tới chỗ hăng Thám tử Drake và nóng vội dùng nắm đấm đấm cửa thành thành. Paul mở cửa cho ông.

- Trời ơi, lại vẫn là ông. Ông làm sao vậy, không bao giờ ngồi yên trong phòng và không tiếp khách hàng à?

- Cậu nghe này, có rồi. Norma Veitch có chồng.

- Thế thì có sao đâu?

- Cô ta đã có chồng và đính hôn cùng với Carl Griffin.

- Có thể ly hôn rồi thì sao?

- Không có bất kỳ dữ liệu nào về vụ ly hôn. Tuy nhiên, dù muốn cũng chưa kịp làm đâu. Cô ta mới lấy chồng cách đây nửa năm.

- Tuyệt. Tôi phải làm gì bây giờ?

- Tìm bằng được chồng cô ta. Hẳn tên là Harry Loring. Tôi muốn biết, họ ly dị từ bao giờ và tại sao. Đặc biệt tôi cần biết hơn nữa, cô ta có quen Carl Griffin từ trước khi tới thăm mẹ mình lần cuối cùng hay không. Nói cách khác, cô ta đã từng đến thăm mẹ mình ở nhà Belter bao giờ chưa.

Thám tử huýt sáo môi.

- Nói có trời chứng giám, ông đang tưởng tượng ra chuyện gì vậy? Rằng ông có thể tạo ra những quyền riêng cho Eva Belter và nhận được trắng án trên cơ sở sự đồng bóng của cảm xúc?

- Rốt cuộc, cậu có bắt tay ngay vào việc không thì bảo?

- Tôi sẽ hoàn thành việc này trong vòng nửa giờ đồng hồ, nếu như tên Loring kia của ông vẫn còn trong thành phố, - Drake trả lời.

- Càng nhanh càng tốt. Tôi đợi ở phòng mình.

Mason quay trở về văn phòng và có lẽ đã bước qua chỗ Della ngồi mà không nói một lời nào, nếu cô không dừng ông lại ngay trên ngưỡng cửa.

- Harrison Burke gọi đến.

Mason rướn mày.

- Ông ta đang ở đâu.

- Ông ta không nói. Chỉ bảo sẽ gọi lại sau một lát nữa. Ông ta thậm chí không chịu để lại số điện thoại của mình.

- Rõ ràng, ông ta đã đọc được số báo đặc biệt, - Mason nói.

- Không thấy ông ta nói gì về chuyện ấy cả. Chỉ nói là một lát nữa sẽ gọi lại cho ông.

Tiếng chuông điện thoại vang lên. Della chỉ tay về phía phòng làm việc của Mason:

- Chắc là ông ta đấy.

Mason vào phòng mình. Ông nghe thấy tiếng Della Street nói: “Xin đợi chút xíu, ngài Burke”, vì thế cầm ống nghe.

- Xin chào, Burke.

Giọng của Burke còn giữ được độ ngân vang đáng kính trọng của mình, nhưng trong đó vẫn thoáng qua âm hưởng hoảng loạn.

- Thật đáng sợ. Tôi vừa được biết từ các báo.

- Còn có thể tồi tệ hơn nhiều, - Mason trả lời. - Đến lúc này ông vẫn chưa bị dính líu vào vụ án mạng đâu, mà trong vụ việc này ông có thể giả tảng là bạn của gia đình. Tất cả chuyện này không được thú vị cho lắm, nhưng vẫn còn hơn là bị kết tội giết người.

- Các đối thủ của tôi sẽ sử dụng chuyện này trong cuộc vận động tranh cử.

- Sử dụng cái gì?

- Ví dụ, tình bạn của tôi với người đàn bà kia.

- Trong trường hợp này thì tôi không thể làm gì được rồi. Nhưng chúng ta sẽ cùng nhau tìm lối thoát nào đó. Công tố viên sẽ không gắn ông vào vụ việc này, nếu không bị buộc phải đưa ra chứng cứ của động cơ.

- Chính vì việc này mà tôi đang muốn nói chuyện với ông đây, - giọng của Burke càng trở nên ngân vang hơn. - Công tố viên - là một người tử tế. Ông ta sẵn sàng im lặng, nếu vụ việc không đi đến tố tụng. Mà chỉ có ông mới làm được điều này thôi.

- Ông hình dung việc này thế nào?

- Ông có thể thuyết phục cô ta thú nhận giết người trong lúc đang bị kích động. Ông là luật sư của cô ta. Công tố viên đồng ý cho ông gặp cô ta với điều kiện như vậy. Tôi vừa nói chuyện với ông ta xong.

- Việc này không đi đến đâu đâu, - Mason xằng giọng đáp. - Tôi sẽ bảo vệ quyền lợi của ông, nhưng chỉ với những điều kiện của chính mình. Ông đừng xuất hiện một thời gian nào đó.

- Tôi có thể đảm bảo cho anh một số tiền lớn, - Burke tiếp tục ngọt ngào.
- 5000 tiền mặt, thậm chí còn hơn nữa...

Mason tức giận quăng ống nghe và lại bắt đầu đi quanh phòng. Sau khoảng 15 hay 20 phút lại có tiếng chuông điện thoại. Mason nhấc ống và nghe thấy giọng Drake.

- Hình như, tôi tìm thấy hẻm rồi. Có tên Harry Loring nào đó sống ở Belvedere Apartments. Hẻm vừa bị vợ bỏ cách đây một tuần, dường như đi đến chỗ bà mẹ. Tiếp cận hẻm gần hơn nữa nhé?

- Tất nhiên. Chúng ta bắt tay vào việc ngay tức khắc. Cậu đi cùng tôi nhé. Chắc là tôi sẽ cần đến nhân chứng đấy.

- Vậy cũng được. Xe của tôi đang đỗ ngay dưới, nếu ông thấy thuận tiện.

- Chúng ta đi hai xe. Có thể phải dùng đến chúng.

Mười Tám

Harry Loring là một người gầy gò, liên tục nháy mắt và cứ một lúc lại dùng đầu lưỡi liếm môi. Không đứng dậy khỏi chiếc hòm gỗ có dây buộc quanh, anh ta gật đầu về phía Drake.

- Các ông nhầm địa chỉ rồi. Tôi chưa có vợ.

Drake liếc nhìn Mason. Mason hơi nhún vai, Drake cho đó là dấu hiệu bảo anh phải tiếp tục thử.

- Anh có biết cô gái nào tên là Norma Veitch không?

- Tôi không biết, - Loring trả lời và bồn chồn liếm môi.

- Anh sắp đi khỏi đây à? — Drake tiếp tục hỏi.

- Vâng, tôi không kiếm đủ để thuê căn hộ này. - Đúng là anh cũng chưa bao giờ lấy vợ?

- Chưa bao giờ. Tôi còn trai tơ.

- Thế anh đi đâu vậy?

- Tôi còn chưa biết. - Chớp chớp mắt, Loring liếc nhìn hai người đàn ông.

- Các ông là cảnh sát à?

- Hỏi về chúng tôi ít thôi, Drake nói. - Chúng ta đang nói về anh.

- Vâng, - Loring trả lời và im bật.

Drake lại liếc nhìn Mason.

- Anh có vẻ ra đi hơi vội vã đấy, - Drake lại tiếp tục cuộc thẩm vấn.

Loring nhún vai.

- Cũng chẳng xa xôi lắm đâu.

- Anh biết không? Đừng có quanh co làm gì, vì chúng tôi dễ dàng kiểm tra và tìm ra sự thật. Anh khẳng định, là chưa hề lấy vợ bao giờ?

- Chính xác. Tôi còn trai tơ, tôi nói với các anh rồi thôi.

- Thật à? Nhưng những người láng giềng lại bảo là anh đã có vợ rồi cơ mà. Chỉ vừa mới cách đây một tuần còn có người đàn bà nào đó sống chung với anh ở đây, dường như là vợ anh.

Loring lại chớp mắt liên tục. Anh ta lo âu cựa quậy trên chiếc hòm.

- Đó không phải là vợ tôi.

- Anh quen cô ta lâu chưa?

- Đâu đó khoảng 2 tuần. Cô ta là tiếp viên trong một khách sạn.

- Trong khách sạn nào?

- Tôi quên tên rồi.

- Thế tên cô ta là gì?

- Ở đây mọi người đều gọi cô ta là bà Loring.

- Điều này thì chúng tôi biết rồi. Thế trên thực tế tên cô ta là gì?

Loring im bật và liếm môi rất nhanh. Anh ta lo lắng đưa mắt nhìn căn hộ và nói khẽ:

- Jones. Mary Jones.

Drake phá lên cười nhạo báng. Loring im lặng.

- Thế chuyện gì xảy ra với cô ta? - Drake bất ngờ hỏi.

- Làm sao tôi biết được? Cô ta lừa tôi. Bỏ đi, hình như, với thằng đàn ông khác. Chúng tôi đã cãi nhau.

- Vì sao bọn anh cãi nhau.

- Làm sao tôi biết được? Cãi nhau và chỉ có thế thôi.

Drake lại một lần nữa liếc nhìn Mason. Mason bước một bước về phía trước.

- Anh có đọc báo không? - Ông hỏi.

- Thỉnh thoảng, không thường xuyên lắm. Đôi khi chỉ liếc nhìn tiêu đề, vì tôi không quan tâm mấy đến chúng.

Mason thọc tay vào túi và lấy ra một nắm bài cắt ra của các báo buổi sáng. Ông giở bài báo mà trong đó có đăng ảnh của Norma Veitch.

- Chính là người đàn bà này đã sống cùng anh?

Loring, chỉ hơi liếc mắt nhìn bức ảnh, kiên quyết lắc đầu.

- Không phải người này.

- Anh thậm chí không hạ cổ nhìn. Hãy xem thật kỹ vào, trước khi khăng khăng chối cãi.

Ông dí bức ảnh vào mũi Loring. Loring cầm bài báo cắt ra và ngắm nghía nó trong mấy giây.

- Không, không phải người này.

- Lần này anh cần nhiều thời gian hơn nhiều, để quyết định rồi đấy, - Mason nhận xét.

Loring không đáp lại gì cả. Bỗng nhiên Mason quay người và gật đầu với Drake.

- Đành vậy. Một khi anh có quan điểm như vậy, thì tự chuốc lỗi vào mình thôi. Đừng có chờ đợi bất kỳ sự khoan hồng nào từ phía chúng tôi, nếu anh dám lừa dối.

- Tôi không lừa dối.

- Đi thôi, Drake, - Mason buồn rầu nói.

Họ ra ngoài và đóng sập cửa sau lưng mình. Drake hỏi ngoài hành lang.

- Ông nghĩ gì về anh chàng này?

- Một kẻ rất đáng ngờ. Lương tâm hẳn chắc không được trong sạch cho lắm, nếu không thì đã tỏ vẻ bức tức, phản đối chúng ta can thiệp vào việc riêng rồi. Rất có thể hẳn đã từng gặp rắc rối với cảnh sát và biết rõ phương pháp làm việc của họ.

- Cả tôi cũng có cảm giác như thế, - Drake đồng tình. - Bây giờ phải làm gì?

- Chúng ta có bức ảnh trong tay. May ra có người hàng xóm nào đó nhận ra cô ta chẳng.

- Bức ảnh cắt ra từ báo này xấu lắm. Chúng ta phải tìm được bức nào rõ hơn mới được. Không có thời gian đâu. Không một ai biết, điều gì sẽ xảy ra sau một phút nữa. Chúng ta không được để bị dẫn vào thế bị động. Chúng ta

còn chưa thù gây sức ép với hắn, - Drake lưu ý Mason. Tên Loring này chắc sẽ tuôn ra hết ngay, nếu chúng ta dọa hắn một chút.

- Cùng được, chỉ cần có thêm một ít dữ liệu nữa, là chúng ta ngay lập tức ép hắn. Chắc chắn hắn sẽ run như cầy sấy, khi chúng ta làm áp lực một cách thực sự.

Có tiếng chân người lên cầu thang.

- Có người đang đi kìa, - Drake nói.

Người đàn ông mập lùn, vai xuôi đang bước lên tầng. Trên người ông ta là bộ quần áo đã sờn và những cổ tay áo rách rưới, nhưng trong dáng vẻ lại toát lên sự kiên quyết.

- Có vẻ giống như nhân viên đội thi hành án, - Mason thì thầm vào tai Drake.

Người đàn ông đi thẳng về phía họ. Ông có cử chỉ của một người đã từng phục vụ trong ngành cảnh sát và vẫn giữ được cái gì đó từ uy thế xưa. Ông ta nhìn hai người và hỏi:

- Có ai trong số các anh là Harry Loring không?

Mason không một thoáng chần chừ bước ngay lên trước một bước.

- Tôi là Harry Loring.

Người đàn ông thọc tay vào túi quần.

- Tôi cho là anh biết có việc gì rồi chứ. Có giấy triệu tập ra toà dành cho anh về vụ việc Norma Loring kiện Harry Loring đây. Hiện giờ tôi cho anh xem giấy triệu tập chính thức và trao bản copy. - Ông mỉm cười nhạt nhẽo. - Anh biết vì việc gì rồi. Chắc anh đang đợi tôi và không có ý định phản đối?

Mason cầm tờ giấy.

- Tất nhiên.

- Xin đừng giận tôi, - viên mô toà nói.

- Giận ông vì cái gì cơ chứ?

Nhân viên chấp hành án đánh dấu trên mặt trái của nguyên bản giấy triệu tập, sau đó quay người và bắt đầu chậm rãi đi xuống dưới. Khi ông ta đã đi

khuất, Mason liếc nhìn Drake. Thám tử mỉm cười, lộ cả hai hàm răng.

- Thật đúng là chúng ta sinh vào giờ hoàng đạo, - Mason hết sức hài lòng nói.

Ông giở tờ copy giấy triệu tập ra xem.

- Đơn xin công nhận cuộc hôn nhân không có giá trị, chứ không phải về ly hôn, - Mason nhận xét.

Ông đọc nguyên cớ.

- Ngày tháng trùng khớp. Đi thôi, chúng ta quay trở lại. Họ dùng nắm tay đấm cửa ầm ầm.

- Ai đấy? - Tiếng Loring vọng ra từ bên trong.

- Giấy triệu tập hầu toà, - Mason hét lên.

Loring mở cửa và giật mình lùi lại khi nhìn thấy họ.

- Vẫn là các ông à? Tôi cứ tưởng các ông về rồi cơ mà.

Mason dùng vai huých cửa và bước vào phòng. Drake theo sau ông. Mason chìa tờ giấy triệu tập ra.

- Ở đây có cái gì đó không ổn. Chúng tôi phải trao giấy triệu tập này, tin chắc là anh đã biết mọi chuyện. Nhưng trước khi đưa chúng tôi cần nhận rõ là đã gặp được người mình cần. Chúng tôi hỏi anh có vợ chưa, còn anh thì...

- À, hóa ra là như vậy, - Loring vội vàng cắt ngang lời Mason. - Sao không nói ngay từ đầu. Rõ ràng, là tôi chỉ đang có mỗi một việc là đang đợi nó. Người ta bảo tôi đợi tờ giấy này, còn sau đó cuốn xéo càng nhanh càng tốt.

Mason thốt lên tiếng kêu bất bình.

- Thế thì tại sao, khi gió, không nói ngay như vậy, làm chúng tôi phải chạy đi chạy lại mất thì giờ? Anh là Harry Loring và đã cưới cô Norma Veitch vào ngày được ghi trong giấy triệu tập này, phải không?

Mason lấy ngón tay chỉ chỗ ghi ngày tháng, Loring cúi người xuống xem và gật đầu xác nhận.

- Trùng khớp.

- Và chung sống với cô ta từ thời gian này, đúng không? - Mason tra hỏi, đồng thời di chuyển ngón tay sang cột bên cạnh.

- Chính xác.

- Thế trong giấy triệu tập nói rằng vào thời điểm đăng ký kết hôn anh đã có gia đình với một người phụ nữ khác mà chưa làm thủ tục ly dị. Vì thế theo luật định cuộc hôn nhân không có giá trị và nguyên cáo đòi công nhận nó không có hiệu lực.

Loring lại gật đầu đồng ý.

- Hình như, ở đây có sự nhầm lẫn? - Mason hỏi.

- Không, tuyệt đối chính xác. Cô ta đòi công nhận cuộc hôn nhân bất hợp pháp trên cơ sở này.

- Nhưng, có đúng là như thế không?

- Đúng vậy.

- Thế thì trách nhiệm của tôi là phải bắt giữ anh vì tội trùng hôn.

Loring tái mặt.

- Ông ta nói là sẽ không có vấn đề gì cơ mà.

- Ai nói?

- Ông luật sư đến đây ngày hôm qua. Luật sư của Norma.

- Ông ta muốn bịp anh để lấy được giấy chứng nhận cuộc hôn nhân không có giá trị. Và để Norma có thể lấy anh chàng đẹp trai, đang chuẩn bị thừa kế đôi ba triệu.

- Ông ta cũng bảo như vậy. Nhưng còn nói thêm, là sẽ không có bất kỳ rắc rối nào, rằng đây chỉ là vấn đề thủ tục thông thường.

- Hay thật, thủ tục thông thường, - Mason nhận xét. - Thế anh không biết, rằng trùng hôn bị truy cứu trách nhiệm hình sự à?

- Nhưng tôi đâu phải có hai vợ cùng một lúc, - Loring cố bào chữa.

- Nhưng chính anh đã phạm tội này. Ở đây ghi rất rõ ràng, cụ thể. Lời khai của Norma trong lúc tuyên thệ, chữ ký của luật sư. Vợ cũ của anh còn sống vào thời điểm anh đăng ký kết hôn lần thứ hai, anh chưa nhận được giấy

chứng nhận ly hôn. Vì thế tôi buộc phải tóm cổ anh vào đồn. Anh mắc vào một câu chuyện vô cùng tồi tệ rồi, thưa ngài Loring.

Loring càng trở nên lo sợ hơn.

- Cái đó không đúng đâu, - rốt cuộc anh ta tuyên bố.

- Cái gì không đúng?

- Tất cả đều không đúng. Đến lúc đó tôi chưa bao giờ có vợ. Norma biết rất rõ chuyện này. Ông luật sư cũng thế. Họ nói, là không thể đợi thủ tục ly hôn, vì nó sẽ kéo dài quá lâu, mà Norma lại gặp dịp may lấy được anh chồng giàu có. Và tôi cũng sẽ được tí chút nào đó, nếu đồng ý công nhận cuộc kết hôn không có giá trị. Vì thế tôi phải đệ đơn, tuyên bố, là dường như đang ở trong tình trạng hôn nhân với người phụ nữ khác, nhưng lại tin chắc là nó đã hết hiệu lực. Họ nói, là bằng cách này tôi sẽ được che chở, còn Norma thì nhận được giấy chứng nhận kết hôn không có giá trị. Ông luật sư có nhiệm vụ mang lá đơn này trình toà.

- Và ngay lập tức nhận được giấy chứng nhận?

Loring gật đầu.

- Đừng bao giờ lại đi lừa dối những người mà nhiệm vụ của họ là xác định các sự kiện, Mason phê bình anh ta. - Tại sao anh không nói ngay từ đầu chuyện này? Anh lừa gạt chúng tôi để làm gì?

- Ông luật sư không cho phép.

- Ông ta, có lẽ, phát rồ rồi. Chúng tôi buộc phải viết một báo cáo về việc này. Anh hãy viết giải trình, chúng tôi gửi nó kèm theo báo cáo.

Loring có vẻ lưỡng lự.

- Hoặc nếu anh phản đối, - Mason nói thêm - thì chúng ta tới đồn cảnh sát và anh sẽ giải thích tất cả ở đó.

- Không, không, thà tôi viết giải trình cho các ông còn tốt hơn.

Mason lấy bút và sổ ghi chép từ trong túi.

- Thế thì anh ngồi xuống hòm và viết đi. Anh phải tường trình thật chính xác, rõ ràng. Rằng trước đây anh

chưa bao giờ có vợ, nhưng ông luật sư muốn nhận giấy chứng nhận cuộc hôn nhân không có giá trị cho Norma.

Rằng ông ta ra sức thuyết phục anh tuyên bố, là đã có vợ, để Norma có thể lấy anh chàng đang chuẩn bị thừa kế hàng triệu.

- Và tôi sẽ không bị rắc rối nữa chứ?

- Đây là biện pháp duy nhất, mà nhờ nó anh có thể thoát khỏi những vấn đề phức tạp. Chắc là, tôi không cần phải giải thích, chỉ tý nữa thôi thì anh đã gặp phải rắc rối to rồi. Anh vẫn còn may, là đã thật thà kể hết với chúng tôi. Chúng tôi đã có ý định giải anh đến cảnh sát rồi đấy.

Loring thở dài, cầm bút từ tay Mason. Anh ta bắt đầu cố gắng nguệch ngoạc trên tờ giấy.

Mason đứng dặng chân và kiên nhẫn theo dõi bằng cặp mắt bất động. Drake nhếch mép cười và châm thuốc lá.

Loring phải mất đến 15 phút mới viết xong. Anh ta đưa tờ giải trình cho Mason.

- Thế này đã được chưa? Tôi không thông thạo sáng tác những thứ này lắm.

Mason đọc lướt qua.

- Tốt rồi. Anh ký vào đây.

Loring ký.

- Bây giờ thế này nhé, - Mason nói. - ông luật sư muốn anh đi khỏi đây càng nhanh càng tốt?

- Vâng, ông ta cho tôi một ít tiền, bảo không được ngồi thêm ở đây dù chỉ một phút, nếu không thật cần thiết. Ông ta không muốn để có ai đó đến đây gặp và hỏi han tôi.

- Đúng vậy. Anh đã biết mình chuyển đi đâu chưa?

- Tôi thế nào cũng được. Tạm thời đến một khách sạn nào đó.

- Tốt lắm, thế thì anh đi cùng chúng tôi, - Drake xen ngang. - Chúng tôi sẽ tìm phòng cho anh. Anh đăng ký dưới một cái tên khác, để không bị ai

quấy rầy hoặc tìm kiếm. Nhưng anh phải cộng tác với chúng tôi, nếu không có thể bị rắc rối đấy. Nhiều khả năng, phải xác thực lá đơn này trước mặt các nhân chứng.

Loring gật đầu đồng ý.

- Lẽ ra ông luật sư phải cảnh báo trước với tôi về các ông. Ông ta suýt nữa thì khiến tôi gặp chuyện khó chịu.

- Tất nhiên, - Mason xác nhận. - Anh hoàn toàn có thể bị lôi vào đồn, mà nếu anh đã bị dẫn đến đấy, thì vụ việc sẽ không kết thúc đơn giản như thế này đâu.

- Norma cùng đi với ông luật sư à? - Drake hỏi.

- Không, cô ta đến trước một mình. Rồi mẹ cô ta đến. Còn sau đó họ mới cử ông luật sư gặp tôi.

- Thôi được, anh đi cùng chúng tôi, - Mason nói. - Chúng tôi chở anh đến khách sạn, thuê phòng cho anh. Đăng ký anh dưới họ tên Harry LeGrandee.

- Thế đồ đạc thì sao? - Loring hỏi.

- Chúng tôi sẽ thu xếp. Sẽ cử người đến lấy. Người gác cửa khách sạn sẽ tự biết cách giải quyết mọi chuyện, anh chỉ cần đăng ký thôi. Xe chúng tôi đang đợi ở dưới kia, chúng tôi chở anh tới đó.

Loring liếc môi.

- Nói thực lòng, tôi như trút được nỗi lòng nặng trĩu, thưa các ngài, các ngài có thể tin tôi. Tôi như ngồi trên đồng lửa, đợi những tờ giấy này và bắt đầu nghi ngờ, không biết ông luật sư kia có định giở trò bịp gì không.

- Nói chung thì không, - Mason cam đoan. - Ông ta chỉ quên nói thêm vài điều cần thiết thôi. Có lẽ, do vội và hơi mất bình tĩnh.

- Đúng thế thật, ông ta trông có vẻ rất bồn chồn, lo lắng - Loring công nhận.

Luật sư và thám tử đưa anh ta xuống xe.

- Đến khách sạn Ripley, Drake, - Mason nói. - Nó ngay gần đây thôi.

- Tôi hiểu rồi.

Họ im lặng ngồi trong xe cho tới tận khách sạn, mà ở đó Mason đã đăng ký từ trước dưới cái tên Jones. Mason lại gần quầy lễ tân.

- Đây là ngài LeGrande, đồng hương của tôi, từ Detroit. Anh ta muốn thuê một căn phòng trong vòng vài ngày. Có thể, còn chỗ nào đó trên tầng của tôi thì tốt?

Người trực nhật nhìn vào hộp phiếu.

- Tôi sẽ xem ngay bây giờ. Ngài Jones, ngài sống ở phòng 518?

- Vâng.

- Ông nghĩ sao về phòng số 522.

- Tuyệt vời. Ngài LeGrande có một ít đồ đạc cần chuyển đến đây. Tôi sẽ bảo người gác cửa cử người mang lại.

Họ cùng Loring lên phòng.

- Ngồi yên một chỗ và đừng ra ngoài, - Mason nói với Loring khi họ chỉ còn lại một mình trong phòng. - Anh phải ở gần điện thoại, đề phòng trường hợp chúng tôi cần liên lạc với anh. Chúng tôi nộp báo cáo cho cảnh sát, nhiều khả năng, họ sẽ muốn hỏi anh thêm vài vấn đề. Nhưng không việc gì phải lo lắng cả, mọi việc sẽ ổn. Vì anh đã viết tường trình từ trước rồi.

- Tôi sẽ làm tất cả đúng như ông nói. Ông luật sư bảo tôi gọi điện báo cho ông ta, khi thu xếp xong chỗ ở mới. Tôi có phải gọi không?

- Không cần thiết, - Mason trả lời. - Anh chỉ cần cộng tác với chúng tôi là đủ rồi. Anh không nên liên lạc với bất kỳ ai khác. Ngồi yên một chỗ và bình thản đợi chúng tôi liên lạc lại với anh. Chúng ta không thể làm gì hơn, khi còn chưa nộp tờ trình.

- Tùy các ông, - Loring đồng ý.

Mason và Drake ra ngoài. Khi họ đã đóng cửa sau lưng mình, Drake quay người về phía Mason.

- Này, Perry, ông cứ như sinh đúng vào giờ hoàng đạo ấy. Tiếp theo là gì? Mason bước về hướng thang máy.

- Bây giờ chúng ta sẽ băng qua mọi trở ngại.

- Nào, thế thì tiến lên, - Drake trả lời.

Khi họ xuống dưới đại sảnh, Mason yêu cầu nói với Sở cảnh sát. Ông nhờ nhân Sidney Drumm ở phòng điều tra tới nghe máy. Sau vài phút chờ đợi, ông nghe thấy tiếng Drumm.

- Mason nói đây. Anh nghe này, Drumm, tôi có một số tư liệu mới về vụ Belter. Tôi cần sự giúp đỡ của anh. Tôi đã đáp lại nguyện vọng anh khi bắt giữ cô gái. Bây giờ đến lượt anh phải thông cảm giúp đỡ tôi.

Drumm phì cười.

- Tôi hoàn toàn không chắc, là lúc đó ông thực lòng muốn giúp tôi. Tôi thọc ngang đường ông, vì thế ông buộc phải chơi bài ngửa để cứu chính mạng mình thì có.

- Thôi đừng tranh luận làm gì. Sự thật rành rành. Tôi cung cấp cho anh tài liệu sẵn, còn anh lại là người gạt hái vinh quang.

- Thế ông muốn gì?

- Anh hãy đi cùng trung sĩ Hoffman. Tôi sẽ đợi các anh ở góc phố Elmwood. Tôi có cảm giác, là có thể chỉ cho các anh xem cái gì đó ở biệt thự của nhà Belter.

- Tôi chưa chắc có thể tìm được trung sĩ lúc này không. - Drumm phòng ngừa. - Đã muộn rồi, anh ta, chắc là, không còn ở đây đâu.

- Nếu anh ta về rồi, thì anh cố tìm hộ đi. Tôi muốn để các anh mang theo Eva Belter.

- Trời ơi, ông lại tưởng tượng ra cái gì vậy, Mason? Sẽ là tin giật gân cho báo giới, nếu chúng ta định mang cô ta ra khỏi trại.

- Không sao đâu, nếu chúng ta thực hiện việc này một cách kín đáo. Anh muốn mang theo bao nhiêu người cũng được, nhưng phải làm thật bí mật và lặng lẽ.

- Tôi không biết trung sĩ sẽ nói gì về chuyện này, nhưng theo ý tôi, ông không có cơ hội đâu.

- Đành vậy, anh hãy làm những gì có thể. Nếu anh ta kiên quyết từ chối cho Eva Belter theo, thì tự mình đến cũng được. Tôi muốn cô ta có mặt ở đó

thì tốt hơn, nhưng dứt khoát phải có cả anh và trung sĩ đấy.

- Thế thì chúng ta sẽ gặp nhau ở cổng nhà Belter nhé, nếu không có gì cản trở. Nếu có thể, tôi sẽ chờ cả trung sĩ đến cùng.

- Không, tôi không đồng ý như vậy. Anh hãy tìm hiểu xem có thể mang anh ta theo không. Tôi sẽ gọi lại sau 5 phút nữa. Nếu có, thì tôi sẽ đợi bọn anh ở Elmwood. Còn nếu không, thì chẳng cần bắt đầu làm gì cho uổng công.

- Thôi được, 5 phút nữa ông gọi lại, - Drumm trả lời và đặt ống nghe.

Drake liếc nhìn Mason.

- Ông bầu vúi vào cái gì vậy, Perry? Ông làm gãy răng mình mất thôi.

- Đừng lo, tôi không làm gãy đâu.

- Ông đã hình dung mình định làm gì chưa?

- Thế cậu nghĩ sao?

- Nếu ông muốn tìm cách biện hộ cho khách hàng của mình, thì sao lại lôi kéo cảnh sát vào việc này? Khiến họ bị bất ngờ trong phiên xét xử có phải hay hơn nhiều không.

- Ý tôi không phải cách bào chữa như vậy, Paul. Chính vì thế tôi cần sự có mặt của cảnh sát.

- Ông thật điên rồ, Perry, - Drake nhún vai.

Mason gật đầu, lại gần ki ốt và mua thuốc lá. Ông đợi 5 phút và gọi lại cho Drumm.

- Tôi đã thuyết phục được trung sĩ rồi, - Drumm tuyên bố. - Nhưng anh ta không đồng ý mang Eva Belter theo. Sợ ông lại đánh lừa anh ta. Hiện có khoảng hai chục phóng viên đang lảng vảng ngoài cổng trại giam. Nếu chúng tôi mang cô ta ra ngoài, tất cả bọn họ sẽ bám theo ngay. Hoffman lo là ông sẽ bày trò gì đấy cho báo chí và mang anh ta ra làm trò cười. Nhưng anh ta đồng ý tự mình đi cùng tôi.

- Thôi được, có lẽ, thế cũng là đủ. Chúng ta gặp nhau ở chân dốc Elmwood nhé. Bọn tôi sẽ ngồi trong chiếc xe con thể thao.

- Nhất trí. 5 phút nữa chúng tôi sẽ xuất phát.

- Hẹn gặp lại, - Mason nói và đặt ống nghe.

Mười Chín

Cả bốn người đàn ông cùng nhau bước trên những bậc thang lên hiên nhà Belter. Trung sĩ Hoffman trông có vẻ nhăn nhó và nói với Mason:

- Không được đùa đâu đấy, ông hiểu chưa. Đừng có phụ lòng tin của tôi.

- Anh chỉ cần mở mắt nhìn và lắng tai nghe thôi. Nếu anh nghĩ là tôi đã phát hiện được điều gì đó, thì hãy nhảy vào cuộc và tiếp tục điều hành công việc. Còn nếu như anh cho rằng tôi đang cố gắng lừa gạt, thì bất kỳ lúc nào cũng có thể đứng dậy ra về.

- Được.

- Trước tiên chúng ta nhớ lại một số sự kiện đáng chú ý, - Mason tiếp tục.

- Tôi đón cô Belter ở trong quán nhỏ trên phố. Chúng tôi cùng nhau quay về đây. Trong người cô ta không có cả chìa khóa lẫn ví. Khi ra khỏi nhà, cô ta để ngỏ cửa, để còn quay trở lại. Cô ta nói với tôi, là cửa mở, nhưng hóa ra nó lại bị khoá. Có ai đó đã sập cửa lại.

- Cô ta - là một kẻ điếu toa, - Drumm xen vào. - Giả sử cô ta bảo với tôi, là cửa mở, thì tôi sẽ tin chắc, là chính cô ta đã khoá nó.

- Đúng là có như thế thật, - Mason đồng ý, - nhưng các anh đừng quên, là cô ta không có chìa khoá. Cô ta ra ngoài trời mưa, biết trước thế nào mình cũng phải quay vào nhà.

- Hay là, cô ta cuống cả lên, tới mức không kịp nghĩ đến việc này nữa, - trung sĩ Hoffman nêu giả thiết.

- Việc này có vẻ không giống với cô ta, - Mason nhận xét.

- Thế sau đó thì sao? Ông định dẫn dắt câu chuyện đến đâu vậy, ngài luật sư?

- Khi chúng tôi vào nhà, - Mason thản nhiên tiếp tục, - có cái ô ướt sũng đứng dựa vào cột dựng ô. Dòng nước chảy xuống tạo thành vũng ngay dưới

chân cột. Các anh chắc cũng nhận thấy điều này, khi đến đó.

Trung sĩ Hoffman nhíu mày.

- Đúng vậy, tôi nhớ rồi. Thế thì có gì là lạ đâu?

- Nó sẽ được giải thích sau, - Mason trả lời, đồng thời giơ tay lên bấm chuông.

Sau vài phút người hầu mới ra mở cửa. Anh ta trợn tròn mắt nhìn họ.

- Ngài Griffin có nhà không? - Mason hỏi.

Người hầu lắc đầu.

- Không, ông ấy ra ngoài có việc.

- Thế bà quản gia, bà Veitch?

- Bà Veitch có nhà.

- Cô con gái bà ta cũng thế?

- Vâng.

- Tốt lắm, - Mason nói. - Chúng tôi lên gác, có việc vào phòng làm việc của ngài Belter. Không được nói với bất kỳ ai là chúng tôi đến, hiểu chưa.

- Tôi hiểu rồi.

Vừa bước vào tiền sảnh, trung sĩ Hoffman liền đưa mắt chăm chú nhìn cái cột đựng ô, nơi từng có cái ô ướt sũng trong đêm xảy ra vụ án mạng. Trong cặp mắt anh ta hiện lên vẻ đăm chiêu tư lự. Drumm xúc động huyết sáo miệng khe khẽ, gần như không nghe thấy. Họ cùng nhau lên gác, vào căn phòng, nơi có xác Belter nằm trong buổi chiều định mệnh. Mason bật điện và bắt đầu nghiên cứu các bức tường một cách vô cùng kỹ lưỡng.

- Có lẽ, thưa các ngài, các ngài cũng nên giúp tôi một tay? - Ông nói với các viên cảnh sát và Drake.

- Thực ra, ông đang tìm cái gì mới được chứ? - Drumm hỏi.

- Lỡ do viên đạn gây ra.

Trung sĩ Hoffman kêu ằng ặc.

- Ông đừng cố gắng vô ích, Mason. Chúng tôi đã khám xét căn phòng từng xăng ty mét một, chụp ảnh và vẽ tất cả. Tuyệt nhiên không thể có

chuyện chúng tôi bỏ sót lỗ đạn. Tuy nhiên, còn phải có cả vôi vữa bị bắn ra nữa chứ.

- Tôi biết là như vậy, - Mason thú nhận. - Tôi đã xem xét các bức tường từ trước khi các anh tới và cũng không tìm thấy gì cả. Nhưng tôi vẫn muốn xem lại một lần nữa. Tôi biết sự việc phải xảy ra như thế nào, chỉ có chưa đủ chứng cứ thôi.

Bỗng nhiên trung sĩ Hoffman trở nên nghi hoặc.

- Ê, Mason! Ông sao vậy? Định biện minh cho cô gái kia à?

Mason quay mặt lại phía anh ta.

- Tôi đang cố gắng phục hồi tiến trình thực sự của các sự kiện.

Hoffman càng nhăn nhó hơn.

- Ông chưa trả lời tôi. Ông muốn cứu vớt cô ta?

- Vâng.

- Thế thì, đừng trông mong gì ở tôi.

- Chính là cùng với sự tham gia của cả hai anh. Chẳng lẽ anh chưa hiểu, là tôi muốn dành cho các anh một cơ hội? Chân dung các anh sẽ được đăng trên trang nhất của tất cả các báo.

- Chính điều này khiến tôi lo lắng. Ông thật là ranh mãnh, Mason. Tôi đã thăm dò về ông và biết rõ cung cách làm việc của ông rồi.

- Thật tuyệt vời. Có nghĩa là, anh biết rõ tôi không hề có thói quen lừa dối bạn bè. Drumm là bạn tôi, anh ta, cũng đúng như anh vậy, dính dáng đến vụ việc này. Giả sử tôi muốn làm trò ảo thuật nào đó, thì đã gọi người khác thay vào chỗ anh ta rồi.

- Thôi được, tôi ở lại, - Hoffman đồng ý sau một hồi lưỡng lự. Nhưng không được đùa ác đâu đấy nhé. Tôi tò mò muốn biết, ông đang hướng tới đâu.

Mason đứng nhìn chăm chặp vào cái bồn tắm. Tư thế của thân thể George Belter dưới sàn nhà được vẽ bằng phấn đúng như khi được tìm thấy. Bất thành linh Mason gất lên và phì cười.

- Khi gió!

- Ông vừa nhìn thấy điều gì tức cười thế? – Drumm hỏi.

Mason quay người về phía trung sĩ Hoffman.

- Bây giờ tôi sẵn sàng rồi, trung sĩ. Tôi nghĩ, là sẽ có thể trình diễn cho anh xem đôi chút. Có lẽ, anh làm ơn gọi hộ bà Veitch và cô con gái lên đây?

Trung sĩ Hoffman thắc mắc nhìn Mason.

- Ông cần họ làm gì?

- Tôi muốn hỏi họ vài câu.

Hoffman lắc đầu.

- Tôi chưa biết chắc, là có cho phép việc này hay không. Dù sao chẳng nữa, cũng không phải trước khi tôi tìm hiểu được điều gì đó.

- Nhưng nó có ảnh hưởng gì đến anh đâu, trung sĩ, - Mason bắt đầu giải thích. - Anh chỉ ngồi và nghe thôi mà. Khi anh cho là tôi vượt quá giới hạn cho phép, lúc nào anh cũng có thể dừng tôi lại. Trời ơi! Nếu tôi muôn bêu riếu anh, thì đã đợi đến khi tòa khai mạc và làm anh bị bất ngờ trước bồi thẩm đoàn rồi. Tôi chẳng dại gì tự làm hại mình gọi cảnh sát đến, để báo cho họ cách bào chữa từ trước.

Trung sĩ Hoffman nghĩ ngợi một lúc.

- Có lý đấy. - Anh ta quay về phía Drumm: - Xuống dưới và dẫn họ lên đây.

Drumm gật đầu và đi ra ngoài. Drake tò mò quan sát Mason. Theo nét mặt, Mason không thể nhận ra bất cứ điều gì, anh cũng không nói nửa lời. Cuối cùng, có tiếng sột soạt ngoài cửa. Drumm đứng ở cửa và nhường đường cho hai người phụ nữ.

Bà Veitch trông vẫn ủ rũ như mọi khi. Bà ta đứng dưng liếc nhìn những người đang có mặt trong phòng bằng cặp mắt đen mờ đục, trước khi bước vào.

Norma mặc bộ áo váy ôm sát người, cố nhấn mạnh thân hình cô. Với nụ cười hé nở trên cặp môi mọng đỏ, cô xem xét những người có mặt và có vẻ hài lòng, vì đã thu hút sự chú ý của cánh đàn ông.

- Chúng tôi muốn đặt vài câu hỏi cho bà và cô, - Mason tuyên bố.
- Lại nữa à? — Norma Veitch hỏi.
- Bà có biết, - Mason hướng về phía bà già, bỏ qua câu hỏi của cô con gái, - về hôn ước của con gái mình với ngài Griffin không?
- Tất nhiên. Tôi biết là chúng đã đính hôn.
- Bà có biết từ trước điều gì đó về mối tình của con gái không?
- Thông thường bắt đầu từ tình yêu, sau đó sự việc mới dẫn tới lễ đính hôn.
- Tôi không nói chuyện đó. Yêu cầu trả lời vào câu hỏi. Họ có tình tứ gì với nhau từ trước khi Norma đến thăm bà không?

Cái nhìn của đôi mắt đen, sâu hoắm liếc sang phía Norma, rồi lập tức quay lại với Mason.

- Trước khi nó tới thăm? Không, chúng làm quen với nhau ở đây.
- Bà có biết, là con gái mình đã từng kết hôn một lần rồi không? - Mason tiếp tục thăm vấn.

Cặp mắt bà già không hề lay động và không thay đổi biểu hiện của mình.

- Nó chưa bao giờ có chồng, - bà trả lời bằng giọng mệt mỏi.

Mason quay ngoắt người về phía Norma.

- Cô có thể nói gì về việc này? Cô đã từng có chồng chưa?
- Cho đến bây giờ vẫn chưa, nhưng sắp tới sẽ có. Tôi chỉ không làm sao hiểu nổi, chuyện này thì có liên quan gì tới vụ giết hại ngài Belter. Nếu các ngài muốn, thưa các ngài, hỏi chúng tôi về vụ này, thì, có lẽ, chúng tôi sẵn sàng.

Nhưng điều này không có nghĩa là ông có quyền chọc mũi vào đời tư của tôi.

- Sao cô lại có thể lấy Carl Griffin, một khi đã có chồng, Mason hỏi.
- Tôi chưa có chồng, ông không được nhục mạ người khác.
- Harry Loring khẳng định điều hoàn toàn ngược lại.

Cô gái thậm chí không chớp mắt.

- Loring? - Cô nhắc lại bằng giọng điệu tỏ ý hơi bình thản. - Tôi chưa bao giờ nghe nói về người này. Mẹ ơi, mẹ có nghe nói về anh chàng Loring nào đó bao giờ chưa?

Bà Veitch nhăn trán nghĩ ngợi.

- Không nhớ ra. Trí nhớ của tôi bây giờ kém nhiều rồi, nhưng chắc chắn chưa từng gặp Loring nào cả.

- Tôi thử giúp bà và cô nhé, — Mason xen ngang. - Harry Loring cho đến thời gian gần đây sống ở khu Belvender Apartaments ấy. Anh ta thuê căn hộ số 312.

- Chắc có sự nhầm lẫn nào thôi, - Norma Veitch vội vàng nói.

Mason chìa tờ giấy triệu tập ra.

- Khi đó cô giải thích thế nào về chữ ký của mình trên văn bản này? Ở đây cô khẳng định dưới tuyên thệ, là đã kết hôn cùng Harry Loring.

Norma Veitch đưa mắt nhìn tờ giấy, rồi liếc nhìn bà mẹ. Khuôn mặt bà mẹ vẫn bất động, như đeo mặt nạ. Norma bắt đầu nói nhanh một hơi.

- Biết làm sao bây giờ, chẳng lẽ nào các ông cũng biết rồi. Tôi sẽ nói ra hết. Tôi không muốn cho Carl biết chuyện này. Tôi đã lấy chồng, nhưng ngay từ đầu chúng tôi đã không có hạnh phúc. Rồi cuộc tôi bỏ về với mẹ và lấy lại họ thời con gái. Tôi làm quen với Carl, và chúng tôi lập tức yêu nhau từ ánh mắt đầu tiên. Chúng tôi không dám thông báo về lễ đính hôn, vì sợ ngài Belter sẽ nổi giận. Nhưng, sau khi ngài Belter bị giết hại, thì nguyên cớ giữ bí mật chuyện này đã hết. Tôi biết, là chồng mình trước đây đã có vợ, và họ chưa ly hôn. Đó là một trong những lý do khiến tôi bỏ anh ấy. Tôi gặp luật sư, ông ta nói với tôi, rằng cuộc hôn nhân như vậy không có hiệu lực pháp lý và bất cứ lúc nào cũng có thể được công nhận là không có giá trị. Tôi muốn làm việc này một cách lặng lẽ. Tôi hy vọng, là không một ai hay biết chuyện này và không gán họ của Lorine với của tôi.

- Carl Griffin nói hoàn toàn khác, - Mason tuyên bố.

- Dĩ nhiên, bởi anh ấy có biết gì đâu.

Mason lắc đầu kiên quyết.

- Vấn đề không phải ở đó. Cô biết không, Griffin đã thú nhận tất cả. Chúng tôi chỉ cần kiểm tra lại lời khai của anh ta thôi. Chúng tôi còn chưa biết, có nên bắt giữ cô vì tội danh bao che tội phạm hay không, hay cô chỉ là nạn nhân của sự trùng hợp bất hạnh của các sự kiện.

Trung sĩ Hoffman bước lên trước một bước.

- Tôi có cảm giác, là tôi buộc phải cắt đứt cuộc thẩm vấn tại đây.

Mason quay người về phía anh ta.

- Xin đợi một chút, trung sĩ. Anh còn đủ thời gian làm việc này.

Norma sợ sệt liếc nhìn cả hai người. Khuôn mặt bà Veitch trông hệt như cái mặt nạ của sự tuyệt vọng mệt mỏi.

- Những gì xảy ra trên thực tế là thế này này, - Mason bắt đầu. — Bà Belter cãi nhau với chồng, bắn vào ông ta, sau đó vội vàng quay người bỏ chạy. Cô ta thậm chí không ngoái lại nhìn xem phát súng của mình có kết quả ra sao. Cô ta theo kiểu đàn bà tin chắc, là một khi họ bắn vào ai đó, thì nhất định phải giết chết. Thực ra, từ khoảng cách như này cộng với tình trạng đang bị kích động của cô ta, thì khả năng trúng đích là vô cùng nhỏ. Nhưng cô ta lại chạy xuống dưới nhà, giật chiếc áo khoác đầu tiên nhìn thấy và lao ra ngoài trời mưa. Còn cô đã nghe thấy tiếng súng. Cô vùng dậy, khoác lên người cái gì đó và ra xem có chuyện gì. Đúng lúc đó Carl Griffin cũng trở về nhà. Dừng ô vào cột, hấn lên gác, vào phòng làm việc. Cô nghe thấy Belter kể cho Griffin nghe về việc đã tìm thấy chứng cứ sự phản bội của cô vợ và cô ta đã bắn vào ông ta như thế nào. Ông ta gọi ra tên kẻ tình nhân của vợ mình, và hỏi, theo ý Griffin, ông ta phải làm gì. Griffin quan tâm tới phát súng này, và Belter đã đứng cạnh bồn tắm đúng như vào thời điểm súng nổ để trình diễn cho hấn xem. Khi đó Griffin liền nhắc súng và bắn trúng tim Belter. Hấn vứt khẩu súng, Lại chạy ra ngoài sân và lên xe đi uống đến say bí tỉ để nguỵ trang. Sau đó xì hơi một cái săm, để biện minh cho sự trở về muộn màng của mình và chỉ quay về nhà khi cảnh sát đã có mặt từ lâu. Tất nhiên hấn khăng khăng khẳng định là vắng mặt suốt cả ngày nhưng quên mất chuyện cái ô. Ngoài ra, do tính lơ đãng của mình, hấn lại đi sập cửa, trong lúc nó vẫn còn mở khi hấn trở về nhà lần đầu. Hấn lợi dụng cơ hội cô Belter chạy ra khỏi

nhà sau khi tin chắc đã bắn trúng chồng mình để giết ông chú. Lúc đó hẳn đã biết mình là người thừa kế duy nhất, và không mảy may nghi ngờ, rằng qua giám định cảnh sát sẽ nhanh chóng đồng nhất khẩu súng với sở hữu của cô Belter, và tất cả mọi tang chứng đều chống lại cô ta. Cái ví nằm trên bàn, và ngài Belter đã tìm thấy những tài liệu làm tổn hại thanh danh cô ta ở trong đó. Rõ ràng, hết sức dễ dàng gắn kết cô Belter với người đàn ông đang làm mọi cách để tên tuổi mình không bị bôi nhọ trên các trang báo của Belter. Cô kể hết với mẹ và cùng đi đến thống nhất, là một triển vọng tuyệt vời vừa mới xuất hiện. Griffin sẽ buộc phải trả giá cho sự im lặng. Cô cho hẳn tự lựa chọn: hoặc sẽ bị xét xử vì tội giết người, hoặc kết hôn với cô, một cuộc hôn nhân vô cùng có lợi cho cô.

Trung sĩ Hoffman gãi đầu, không biết nên nghĩ thế nào về chuyện này. Norma Veitch liếc trộm mẹ mình.

- Đây là cơ hội cuối cùng của cô, - Mason tiếp tục nhấn mạnh từng lời một. - Nói đúng ra, hai mẹ con cô phạm tội che giấu kẻ sát nhân và phải bị truy tố trước toà, hệt như trong trường hợp chính tay cô thực hiện vụ giết người. Griffin đã thú nhận tất cả, lời khai của mẹ con cô đối với chúng tôi, thực ra, không quan trọng lắm. Nếu cô vẫn nhất định không chịu và muốn ngoan cố tiếp tục khai man thì đó là việc của riêng cô. Còn nếu cô muốn minh oan cho mình trong mắt cảnh sát, thì đây chính là cơ hội cuối cùng của cô.

- Tôi chỉ hỏi cô một câu thôi, - trung sĩ Hoffman chen vào, - rồi chúng ta sẽ kết thúc vụ việc này tại đây. Tất cả những gì cô làm có ăn khớp hoàn toàn hoặc gần đúng như ngài Mason vừa kể không?

- Có ạ, - Norma khe khẽ trả lời.

Bà Veitch, cuối cùng thì cũng thoát ra khỏi trạng thái đứng đưng, nhảy bổ lại chỗ con gái với sự giận dữ trong mắt.

- Câm mồm, Norma! Mà ngu ngốc lắm! Mà không thấy, chúng chỉ dọa dẫm bắt nạt thôi à?

Trung sĩ Hoffman quay người về phía bà ta.

- Rất có thể, chúng tôi cũng hơi doạ dẫm một tý, - anh ta chậm rãi nói, - nhưng sự khẳng định của cô con gái và lời nhận xét của bà đã quyết định vấn đề. Bây giờ bà chẳng còn cách nào khác, ngoài nói ra sự thật. Trong trường hợp ngược lại, bà sẽ phải ra toà vì tội bao che kẻ sát nhân.

Bà Veitch liếm làn môi khô héo.

- Lẽ ra tôi không nên cho cái con ngu ngốc này biết, - bà ta nổi cơn thịnh nộ mãnh liệt. - Nó không hay biết gì cả, ngủ say như chết. Chính tôi đã nghe thấy tiếng súng và lên gác. Lẽ ra tôi phải ép buộc hẳn lấy mình, chứ không phải con kia. Nhưng nó không có hạnh phúc trong cuộc sống, tôi muốn cho nó một cơ hội. Chẳng ngờ tôi lại đến nông nỗi này.

Trung sĩ Hoffman chòng chọc nhìn Mason.

- Hừ, đúng là hồ đồ quá đi mất. Có thể, ông còn cho tôi biết, chuyện gì đã xảy ra với viên đạn không trúng vào Belter.

Mason phì cười.

- Đó chính là điều tôi mãi không gặm nổi, thưa trung sĩ. Cái ô ướt sũng và cánh cửa sập ngay từ đầu đã khiến tôi vô cùng thắc mắc. Tôi đoán được chuyện gì phải xảy ra lúc đó, nhưng không làm sao sắp xếp những viên sỏi nhỏ thành một bức tranh toàn cảnh được. Ngay lập tức tôi bắt đầu tìm kiếm lỗ thủng do viên đạn gây ra. Chỉ đến tận bây giờ mới vỡ lẽ ra, rằng Carl Griffin với tất cả sự ma mãnh của mình dù sao cũng không dám giết ông chú, nếu trên tường còn dấu vết của viên đạn. Từ đó đi đến kết luận, là chỉ có một điều duy nhất có thể xảy ra với viên đạn. Anh không đoán được đâu, trung sĩ. Khi đó Belter đang tắm. Bồn tắm rộng mênh mông, phải có một lượng nước cực lớn mới làm nó đầy được. Belter tức sôi sùng sục khi đợi cô vợ trở về nhà. Nghe thấy tiếng cô ta về, ông ta nhảy ra khỏi bồn, khoác lên người áo dài mặc trong nhà và lập tức quát tháo cô ta ngay trong phòng làm việc. Họ mắng nhiếc nhau một hồi, sau đó cô ta bắn vào chông mình. Lúc đó ông ta đứng cạnh cửa buồng tắm, gần chỗ mà sau này chúng ta tìm thấy xác chết. Nếu anh đứng gần cửa ra vào và cố gắng ngắm bằng một ngón tay, thì anh sẽ có một quỹ đạo gần giống như của viên đạn đã bay. Nó bay sượt qua Belter và rơi vào bồn tắm. Nước làm giảm sức mạnh của nó. Sau đó Carl Griffin về đến

nhà, và Belter đã kể hết mọi chuyện cho hắn nghe. Chính vào thời điểm này ông đã ký vào bản án tử hình dành cho bản thân mình, bởi vì Griffin tức thì vồ lấy cơ hội độc nhất vô nhị. Hắn bảo ông ta đứng vào đúng chỗ cũ khi bị bà vợ bắn, rồi thản nhiên bắn trúng tim ông ta. Sau đó hắn quăng súng xuống sàn, nhặt đầu đạn trong bồn tắm và bỏ đi. Chẳng nhẽ điều đơn giản này không phải thiên tài hay sao?

Hai mươi

Ánh nắng ban mai ngó qua cửa sổ vào phòng làm việc của Mason. Luật sư ngồi trong ghế bành, mắt ngầu đỏ vì thiếu ngủ. Ông nhìn Paul Drake qua chiếc bàn rộng lớn.

- Tôi tìm hiểu được một chút do quen biết, - thám tử tuyên bố.

- Báo cáo đi!

- Griffin cúi đầu nhận tội lúc 6 giờ sáng, - Drake thông báo. - Cảnh sát tra hỏi hắn suốt đêm. Norma Veitch ra sức chối cãi, khi biết hắn chưa chịu cung khai. Nhưng những lời khai của bà già đã quyết định tất cả. Đúng là một người đàn bà lạ lùng. Nếu cô con gái im lặng, bà ta sẽ chẳng nói ra nửa lời cho tới tận ngày phán quyết.

- Như vậy, dù sao thì bà ta cũng đưa ra lời khai chống lại Griffin?

- Vâng, và thật nực cười. Bà ta sẵn sàng hy sinh tất cả vì cô con gái. Cho đến khi vẫn còn hy vọng đảm bảo cho cô ta một đám tốt đẹp, bà già không hề hé răng. Nhưng chỉ cần vừa đi đến kết luận, là Griffin đã rơi vào tròng và chẳng lợi lộc gì khi tiếp tục bao che, bà ta liền quay ngoắt chống lại hắn. Rất cục, chỉ bà ta mới là người biết hết sự thật.

- Thế Eva Belter ra sao rồi? - Mason hỏi. - Tôi vừa đệ đơn xin thả cô ta.

- Ông uống công làm thế rồi. Cảnh sát đã tự thả cô ta ra vào lúc 7 giờ sáng nay. Ông nghĩ sao, cô ta sẽ xuất hiện ở đây chứ?

Mason thờ ơ nhún vai.

- Có thể, sẽ cảm thấy biết ơn, mà cũng có thể không. Trong lần gặp cuối cùng cô ta chửi mắng tôi hết lời.

Có tiếng cọt két vọng lại từ phòng bên cạnh, sau đó là tiếng mở khóa lách cách.

Hình như tôi đóng cửa rồi cơ mà, - Drake nói.

- Có lẽ, người gác cổng, - Mason đáp lại.

Drake đứng dậy và chỉ cần bước 3 bước đã ra tới cửa. Anh ngó đầu ra nhìn, và tươi tắn mỉm cười:

- Xin chào, người đẹp.

Từ ngoài phòng khách vọng lại tiếng Della Street.

- Chào anh. Ngài Mason có ở đây không ạ?

- Có. Drake trả lời, đồng thời lại khép cửa lại. Anh ta xem đồng hồ, sau đó liếc nhìn Mason.

- Quả thật, cô thư ký của ông đi làm sớm lắm. Còn chưa đến 8 giờ.

- Cô ấy bắt đầu làm việc lúc 9 giờ sáng. Tôi không muốn làm phiền cô ấy, dù sao cũng có bao nhiêu việc phải làm rồi. Tôi tự đánh máy đơn xin trả lại tự do cho Eva Belter, tóm được quan toà lúc giữa đêm để ký nó và đã nộp đơn cho cảnh sát.

- Không có nó họ vẫn phải thả cô ta. Ông cố gắng vô ích.

- Tôi thà đệ cả những lá đơn không cần thiết, còn hơn là không nộp cái cần, - Mason nghiêm nghị đáp lại.

Cửa ra hành lang lại động đậy. Trong sự yên tĩnh của cả khu nhà, những tiếng động bay đến tận phòng họ đang ngồi. Hai người nghe thấy giọng đàn ông, sau đó chuông điện thoại vang lên trên bàn Mason.

Mason nhắc ống nghe.

- Ngài Harrison Burke vừa tới, — ông nghe thấy tiếng Della. - Ông ấy muốn gặp ông. Bảo là có việc rất quan trọng.

Đường phố bên dưới còn chưa bị khuấy động bởi sự hoạt động buổi sớm, và thám tử nghe được câu nói của Della trong ống. Ông đứng dậy khỏi ghế bành.

- Tôi phải đi đây, Perry. Tôi tạt qua chỉ để nói vài lời về Griffin và về cô khách hàng của ông thôi.

- Cám ơn vì những tin tức tốt lành, - luật sư đáp lời, đồng thời chỉ tay về phía chiếc cửa thông thẳng ra hành lang. - Cậu đi lối này này, Paul.

Khi cánh cửa còn chưa kịp khép lại sau lưng thám tử, Mason đã nói vào điện thoại:

- Mời ông ta vào đi, Della, Drake về rồi.

Chỉ một thoáng sau đã thấy Burke bước vào phòng, ông ta hớn hờ tươi cười.

- Vô cùng tuyệt vời, ngài Mason thân mến. Ông đúng thật xứng đáng là một thám tử bẩm sinh. Các báo đều đăng tải từng chi tiết một. Họ tiên đoán là Griffin sẽ thú nhận vào giữa trưa nay.

- Hẳn bắt đầu thú tội lúc 6 giờ sáng. Mời ông ngồi.

Burke hơi lưỡng lự, nhưng lại gần ghế bành và ngồi xuống.

- Công tố viên rất có cảm tình với tôi. Tên tôi sẽ không bị báo chí nhắc tới. Tờ báo duy nhất biết rõ toàn bộ vụ việc này, đó là tờ lá cải kia.

- Ý ông muốn nói tờ ‘Tin tức lý thú’?

- Vâng.

- Thế thì sao?

- Tôi phải có sự tin tưởng tuyệt đối, là tên tuổi mình không bao giờ xuất hiện trên đó.

- Ông hãy nói chuyện này với bà Belter. - Mason trả lời. - Bà ta quản lý toàn bộ tài sản của chồng mình.

- Thế di chúc?

- Di chúc bây giờ không còn ý nghĩa nữa. Theo luật, kẻ sát nhân không được hưởng quyền thừa kế nạn nhân. Tôi không dám chắc bà Belter có thể bác bỏ bản di chúc không để lại cho anh ta một tí gì hay không, nhưng việc này đã trở thành không cần thiết, bởi vì Griffin sẽ bị tước quyền thừa kế. Bà Belter, với tư cách người thừa kế còn sống duy nhất, tiếp nhận quyền sở hữu

toàn bộ tài sản của chồng mình mà không phụ thuộc vào nội dung của di chúc.

- Bà ấy sẽ điều hành cả tờ báo à?

- Đúng vậy.

- Tôi hiểu rồi, - Burke đập các đầu ngón tay lại với nhau nói. - Ông có biết cảnh sát đang có những dự định gì với bà ấy không? Vì tôi nghe nói là bà ấy đã bị bắt giam.

- Bà ấy vừa được trả tự do cách đây khoảng gần một tiếng.

Burke đưa mắt nhìn điện thoại.

- Tôi có thể sử dụng điện thoại của ông được không?

Mason dịch máy lại gần ông ta.

- Ông báo số máy cần gọi cho cô thư ký, cô ấy sẽ nối hộ.

Burke gật đầu và nhắc ống điện thoại với dáng vẻ hệt như đang chuẩn bị chụp ảnh. Đọc số cho Della xong, ông nhấn nài chờ đợi. Sau vài phút có tiếng lạo xạo trong ống nghe.

- Bà Belter có nhà không? - Burke hỏi.

Từ trong ống nghe lại vọng ra những âm thanh nào đó.

- Khi nào bà ta về, xin làm ơn nói lại là ở trong kho hiện đã có cả loại và cỡ giày cao cổ mà bà ta muốn mua. Bà ta có thể nhận được chúng bất cứ lúc nào. Ông mỉm cười với ống nghe, gật đầu, tuồng như đang nói chuyện với đám đông công chúng vô hình. Ông gác ống nghe và dịch máy về chỗ cũ.

- Xin cảm ơn ông. Tôi thật không biết phải nói gì để bày tỏ lòng biết ơn vô hạn đối với ông. Con đường công danh sự nghiệp của tôi vừa bị đe dọa nghiêm trọng. Tôi nhận thức hết sức rõ ràng, rằng chỉ nhờ những cố gắng lớn lao của ông mới ngăn chặn được tai họa khủng khiếp này.

Mason đáp lại bằng cách ho húng hắng. Burke vươn thẳng người, sửa sang áo vét tông cho chỉnh tề và vênh mặt lên.

- Khi người ta hiến dâng đời mình cho xã hội, - ông ta bắt đầu bằng giọng âm vang của mình, - thì, tất nhiên, anh ta sẽ có nhiều kẻ thù, chúng không từ

bất kỳ thủ đoạn bẩn thỉu nào để đạt được những mục đích hèn hạ, đê tiện của mình. Trong hoàn cảnh như vậy, chỉ một sự đi lệch nhỏ nhất so với những khuôn mẫu nghiêm ngặt của đạo đức xã hội cũng bị báo chí thổi phồng lên và miêu tả một cách không trung thực. Tôi luôn cố gắng đem hết sức mình phục vụ xã hội, chỉ cần...

Mason đứng bật dậy khỏi chiếc ghế bành quay, đến mức khiến nó lao bắn vào tường.

- Ông hãy giữ tài hùng biện của mình lại dành cho những người khác, tôi chán nó lắm rồi. Còn những gì liên quan tới tôi, thì Eva Belter sẽ phải trả thêm 5000 nữa. Đồng thời tôi có ý định mách nước cho cô ta, để dồn một nửa gánh nặng này lên vai ông.

Burke thậm chí giật mình bước lùi lại trước sự say sưa âm đậm của Mason.

- Nhưng, ngài Mason, ngài có phải luật sư của tôi đâu. Ông chỉ đại diện cho mỗi một mình bà Belter thôi. Thực ra, sự tình nghi giết người hóa ra là giả tạo, nhưng vẫn có thể có những kết quả thảm hại đối với bà ta. Tôi tình cờ bị dính dáng vào vụ này với tư cách bạn của bà ấy.

- Chính vì thế tôi mới chỉ thông báo cho ông biết, tôi định đưa ra lời khuyên thế nào cho thân chủ mình. Ông đừng quên, rằng bây giờ cô ta đã là chủ sở hữu tờ “Tin tức lý thú”, và những gì xuất hiện hay không xuất hiện trên các trang báo đều phụ thuộc vào cô ta. Tôi không dám mạo phạm giữ ông lâu hơn nữa.

Burke thở dài, định nói gì đó, nhưng lại nghĩ lại. Định chìa tay ra bắt, nhưng lại rút lại, khi nhận thấy ánh mắt long lanh của Mason.

- Vâng, tôi hiểu rồi, ngài luật sư. Cám ơn ông vì tất cả. Tôi rẽ qua chỉ để bày tỏ lòng biết ơn ông.

- Chuyện vặt, chẳng có gì đáng nói. Ông có thể ra về bằng cửa này, thẳng ra hành lang.

Ông đứng sau bàn, dõi theo cái lưng của Burke đang biến dần khỏi cửa. Cánh cửa đã đóng lại từ lâu, mà ông vẫn còn đứng đó nhìn nó một cách buồn

bã.

Một lúc sau cửa vào phòng khách mở ra và Della xuất hiện trên ngưỡng. Đoán ra, rằng Mason không nhìn thấy cô, rằng ông không hề nhận thấy cô vào từ lúc nào, Della lặng lẽ bước trên thảm lại gần và, với cặp mắt đắm lệ đặt hai tay lên vai ông.

- Em xin lỗi ông, sếp. Em cảm thấy xấu hổ quá đi thôi.

Ông rùng mình khi nghe thấy giọng cô, quay người lại và nhìn xuống những giọt nước mắt lăn trên má. Họ im lặng nhìn nhau một lúc. Rồi bỗng nhiên Della bóp chặt những ngón tay trên vai ông, dường như cố hết sức bám lấy cái gì đó đang dần dần tuột khỏi tay mình.

- Lẽ ra em phải tin ông nhiều hơn nữa, sếp. Hôm nay em đã được đọc các báo và thấy mình mới gốc nghếch làm sao...

Ông ôm cô, ghì vào mình. Ghì cặp môi mình vào môi cô.

- Quên nó đi, Della, - ông âu yếm nói.

- Sao ông không giải thích cho em từ đầu? - Cô hỏi giọng ghen ngào.

- Nó chẳng có ý nghĩa gì cả, - ông chậm rãi trả lời, cố gắng lựa chọn từng lời một. - Chỉ riêng việc phải giải thích, đã làm anh đau đớn rồi.

- Sẽ không bao giờ, không bao giờ, một khi em còn sống thì sẽ không bao giờ em nghi ngờ ông nữa.

Từ cửa vọng lại tiếng ho húng hắng. Không bị ai nhận thấy, Eva Belter bước vào chỗ họ từ phòng khách.

- Xin lỗi, nếu tôi làm phiền, - cô gái nói giọng lạnh như băng. - Tôi nhất thiết phải nói chuyện với ngài Mason.

Della, với hai gò má ửng hồng, nhảy lùi lại khỏi người Mason. Cô chăm chăm nhìn Belter bằng cặp mắt không còn lóng lánh triu mến như cách đó vài giây, mà ngược lại, tràn đầy căm giận. Mason thản nhiên nhìn người khách, trong cử chỉ của ông không hề có một tí dấu vết nào của sự lúng túng.

- Mời cô vào và ngồi xuống đây, cô Belter.

- Ông nên chùi vết son trên môi đi thì tốt hơn, - cô độc địa đáp lại.

Mason nhìn thẳng vào mắt cô.

- Nó sẽ ở lại đó. Cô cần gì?

Ánh mắt cô gái đã dịu bớt, cô bước một bước về phía ông.

- Tôi muốn nói, là đã nghĩ không đúng về ông, và ông có ý nghĩa lớn lao thế nào đối với tôi...

Mason quay mặt về phía Della.

- Cô mở các ngăn kéo chứa hồ sơ ra.

Cô thư ký nhìn ông bằng ánh mắt vô cùng thắc mắc. Mason chỉ ngón tay lên cái két sắt.

- Mở vài ngăn kéo ra, - ông nhắc lại.

Della lần lượt mở mấy ngăn kéo có các cặp bìa cứng chứa đầy giấy tờ.

- Cô nhìn thấy chưa? - Ông hỏi.

Eva Belter đưa mắt nhìn ông, nhăn trán và khẽ lắc đầu.

- Mỗi cặp trong số này - là một vụ việc, mà két sắt sắp đầy chật rồi. Đây là tất cả những vụ việc mà tôi từng tham gia, đa số liên quan tới các vụ án mạng. Khi nào vụ của cô kết thúc hoàn toàn, chúng tôi sẽ làm cho nó một cặp đúng như thế, và có lẽ, cũng dày y như thế. Cô Della Street cấp cho nó một số thứ tự tiếp theo và, nếu một khi nào đó tôi muốn ngó qua các văn bản, thì chỉ cần gọi số thứ tự, và cô ấy sẽ tìm ra ngay tức khắc.

Eva Belter nhăn trán lắng nghe.

- Ông nói với tôi chuyện này làm gì?

Della đẩy các ngăn kéo vào và bước về phía cửa. Cô nhẹ nhàng đóng nó lại sau lưng mình. Mason bình thản ngược nhìn Eva Belter.

- Tôi chỉ vừa mới chỉ chỗ của cô trong sự hành nghề của tôi thôi, thưa cô Belter. Cô - là khách hàng, và chỉ thế thôi. Trong hợp phiếu ghi của tôi đã có hàng trăm vụ như vậy, và sẽ có hàng trăm cái nữa. Cô đã đưa tiền tạm ứng cho tôi, bây giờ trả thêm 5000 đôla tiền thù lao nữa. Nếu cô nghe theo lời khuyên của tôi, thì một nửa trong tổng số này cô hãy lấy từ chỗ Gallson Burke.

Eva Belter lập cập:

- Tôi muốn cảm ơn ông. Ông hãy tin tôi, lần này hết sức chân thành, từ đáy lòng. Tôi đã đóng kịch trước mặt ông, nhưng lần này thì tôi không hề giả vờ đâu. Tôi hàm ơn ông vô cùng sâu sắc, đến mức sẵn sàng làm tất cả vì ông. Ông thật tuyệt vời. Tôi đến để nói với ông điều này. Ông cứ đối xử với tôi, cứ như là tôi... tôi...

Lần này thì trong cặp mắt của cô long lanh những giọt nước mắt thực sự.

- Tôi còn nhiều việc phải làm, - Mason đáp lại. - Nếu muốn bãi bỏ di chúc, thì chúng ta phải làm mọi việc, sao cho Carl Griffin bị kết án vì tội cố ý giết người. Từ giờ phút này trở đi cô nên im hơi lặng tiếng, song điều này không có nghĩa là cô không đấu tranh. Griffin không có nguồn thu nhập nào khác, ngoài tiền của chồng cô. Chúng ta sẽ cố gắng để hắn không nhận được dù chỉ một xu. Đây mới chỉ là một phần nhỏ trong vô số những việc cần làm ngay hôm nay. Tôi nhắc nhở cô như vậy, để cô đừng tưởng đã có thể không cần tới tôi.

- Tôi có nói thế bao giờ đâu, - cô nóng nảy đáp lại. - Thậm chí trong đầu tôi chưa bao giờ nảy ra ý nghĩ như vậy.

- Thế thì càng tốt. Tôi chỉ nhắc nhở thôi. Có tiếng gõ cửa.

- Vâng? Mason kêu khẽ.

Della Street bước vào phòng.

- Ông có thể nhận giải quyết một vụ mới không, sếp?

Cô hỏi giọng quan tâm, khi nhìn vào đôi mắt thâm quầng của ông. Cố làm như không nhìn thấy Eva Belter.

- Vụ nào vậy? - Mason hỏi, đồng thời vươn vai, dường như muốn rũ bỏ sự mệt mỏi.

- Tôi không biết. Có cô gái nào đó vừa đến. Ăn mặc lịch sự, xinh đẹp, có lẽ, con nhà tử tế. Cô ta gặp phải rắc rối nhưng không chịu kể ra bất kỳ chi tiết nào.

- Và cư xử như một nàng công chúa đang giận hờn? - Mason mỉm cười,

- Cô ta giống một con mồi đang bị săn đuổi hơn.

- Tức là cô có cảm tình với cô ta, đúng không, Della, Mason mỉm cười. Nếu không thì cô đã ví cô ta như nàng công chúa đang giận hờn rồi. Thế linh tính mách bảo cô điều gì vậy, Della? Những linh cảm của cô hay tỏ ra là đúng lắm. Chỉ cần lấy ví dụ khách hàng gần đây nhất của chúng ta.

Della đưa mắt nhìn Eva Belter và lại quay đi ngay.

- Cô gái này đau khổ thực sự, tức giận. Tuy thế vẫn nhận rõ là một người có đẳng cấp. Thậm chí rất rõ. Cô ta dường như ... Tôi làm sao mà biết được. Rất có thể, sếp, dù sao cô ta cũng cư xử như một nàng công chúa đang giận hờn.

Mason thở dài. Cơn giận dữ dần dần biến khỏi cặp mắt ông. Thay vào đó là sự trầm ngâm và hiếu kỳ. Ông giơ tay lên lau vết son ở môi và mỉm cười với Della

- Tôi sẽ tiếp cô ta, ngay sau khi bà Belter ra khỏi đây. Mà điều này, - ông kết luận, sẽ xảy ra ngay bây giờ.

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

18 NGUYỄN TRƯỜNG TỘ - BA ĐÌNH - HÀ NỘI

Điện thoại: 047.161.518 - 047.161.190 Fax: 048.294.781

E-mail: nxbvanhoc@hn.vnn.vn

Chi nhánh tại Thành phố Hồ Chí Minh 290/20 Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Quận 3

Điện thoại: 088.469.858 - Fax: 088.483.481

Chịu trách nhiệm xuất bản: **NGUYỄN CỬ**

Biên tập: **PHẠM LAM DUYÊN**

Vẽ bìa: **VĂN SÁNG**

Sửa in: **HỮU BÍCH**

In 1.000 cuốn khổ 13x19 cm tại Công ty cổ phần in và bao bì Sơn La.

Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 100-2006/CXB/149-04/XBCH/NXBVH.

In xong và nộp lưu chiểu quý II năm 2006.